

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

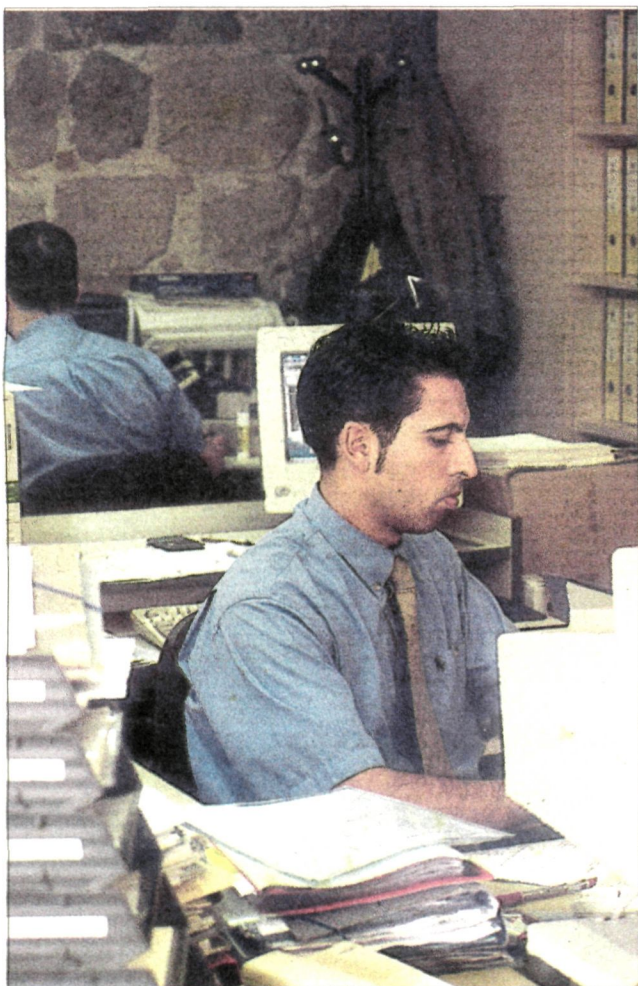
Any XXV • Núm. 1.256 • 1,60 €

16 • octubre • 2003

«Abandonar pot tenir justificació;
abandonar-se, no la té mai»
Ralph Waldo Emerson

L'arquebisbat de Barcelona presenta Església-Intranet, un sistema pioner per millorar l'acció pastoral conjunta de la diòcesi

Aposta per les noves tecnologies

Els serveis centrals de l'arquebisbat veuen millorada la seva feina.

El 26 de setembre passat va ser presentat en societat el projecte Església-Intranet, un sistema d'informació i de comunicació per a l'arquebisbat de Barcelona. Aquesta iniciativa, pionera pel que fa a la seva aplicació en l'àmbit diocesà, té com a objectiu millorar la comunicació a la diòcesi, ajudar les parròquies a entrar en les noves tecnologies, millorar l'acció pastoral conjunta i disposar d'un nou sistema d'informació per tal de simplificar les tasques administratives. «Demano a Déu que l'ús d'aquestes tècniques —que sant Pau hauria utilitzat al servei de la comunió entre les comunitats a les quals va escriure, si n'hagués disposat— vagi acompanyat sempre d'un veritable esperit cristià», va dir el cardenal Carles durant la presentació i benedicció del projecte.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Kiko Argüello catequitza a Barcelona

La inauguració del curs 2003-2004 de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona va tenir novament enguany —l'any passat va ser-hi el teòleg Olegario González de Cardedal— un protagonista d'excepció: Kiko Argüello. El fundador del Camí Neocatecumenal, una de les realitats eclesials amb més carisma i influència avui a l'Església, va congregar al Seminari Conciliar més d'un centenar de persones, a les quals va urgir a viva veu a reevangelitzar sense complexos ni ambigüitats Barcelona, una ciutat que, des del seu punt de vista, «està apostatant de la fe».

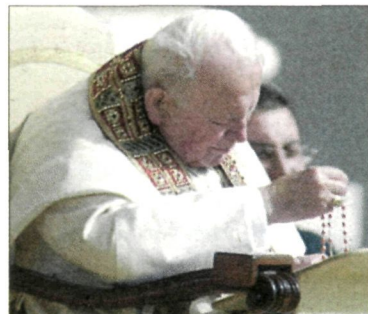
Pàg. 20 i 21

Kiko Argüello va oferir a Barcelona el seu testimoni de conversió.

El Papa no perd pistonada

Tot i que molts ja l'enterren, Joan Pau II continua mantenint una agenda plena d'actes i celebracions, especialment durant aquest mes d'octubre, el mes del rosari. El punt àlgid d'aquest programa tindrà lloc aquest cap de setmana, en què coincidiran

Joan Pau II durant la seva visita a Pompeia.

quatre importants celebracions: el 25è aniversari de l'inici del seu pontificat, la Jornada Mundial Missionera, la con-

clusió de l'Any del Rosari i l'esperada beatificació de la mare Teresa de Calcuta. Abans, però, el 2 d'octubre passat ja va canonitzar tres sants missioners, entre ells Daniel Comboni, l'evangelitzador d'Àfrica, i 5 dies més tard va acudir al santuari de Pompeia,

en el seu viatge 143 dies d'Itàlia, per pregar el rosari per la pau.

Pàg. 7 i 8

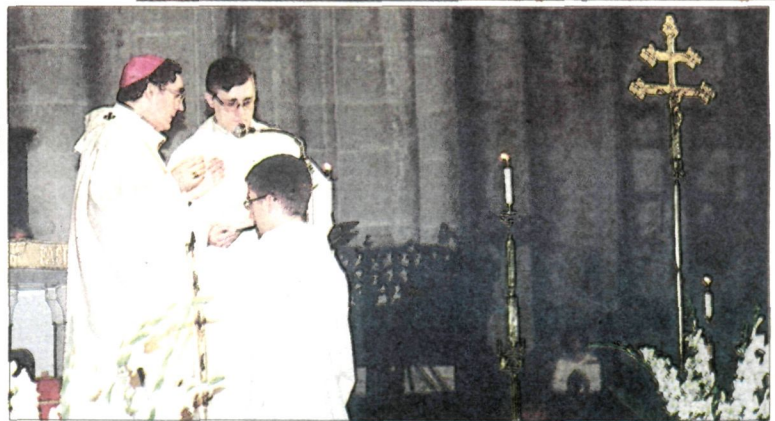
Ordenacions sacerdotals a Barcelona i Tarragona

Foto: Samuel Gutiérrez

El cardenal Carles amb els nous preveres.

Foto: Joan Boronat

Ignasi Cabré, agenollat davant l'arquebisbe de Tarragona.

El diumenge 5 d'octubre va ser un dia de joia per a les diòcesis de Barcelona i de Tarragona. El cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, ordenava quatre nous preveres: Mn. Joan-Artur Boardman, Mn. Francesc Xavier Grau, Mn. Pere Marín i Mn. Joaquim Vidal. «La vostra tasca com a sacerdots és que la gent recuperi l'esperança», els

va dir el cardenal Carles. Al seu torn, Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, ordenava prevere un jove i novíssim Ignasi Cabré. «Joan Pau II diu que la manca de sacerdots és la tristesa de l'Església i per això estem joiosos en el dia d'avui», va proclamar Mons. Martínez Sistach en l'homilia.

Pàg. 17 i 19

Sumari

Pàg. 18 Barcelona: homenatge al P. Aldazábal a Martí-Codolar

Pàg. 22 L'exposició «Germinabit» desembarca a Girona

Pàg. 23 Conferència sobre Castelló i Aleu com a estudiant de l'IQS

Pàg. 24 Nou curs de l'ISCR a Distància de Tortosa

Pàg. 29 Exposició de pintura contemporània al Museu de Montserrat

Editorial

Església informatitzada

L'Església ha de romandre sempre fidel al seu fonament, que és Jesucrist. El pas dels anys i dels segles, els canvis socials, polítics i econòmics de la societat no poden alterar les veritats de fe que el Fill de Déu va confiar a la seva Església. Per tant tots els que demanen canvis doctrinals, per adaptar-se als temps, si aquests canvis són contraris a la voluntat i a la paraula de Crist, estan demanant una altra Església, però no la que va fundar el Senyor Jesús.

Aquesta actitud ferma de l'Església per mantenir el dipòsit de la fe, a ella confiat, ha generat i seguirà generant moltes crítiques entre aquells que des de fora, i també des de dins creuen que ha de canviar, no en qüestions pràctiques o de funcionament intern sinó en qüestions fonamentals que es troben ja aclarides en el mateix Evangeli. La pressió social és forta, i ha provocat que alguns dels nostres germans separats, com per exemple els anglicans, hagin iniciat una espiral d'acceptació de demandes en qüestions fonamentals que els ha portat a un punt en què ja no saben on s'han d'aturar. Van començar acceptant el divorci, i ara es troben que no saben què fer davant de bisbes que declaren obertament la seva homosexualitat o pastors que s'han canviat el sexe.

Malgrat totes aquestes constatacions la modernitat i l'adaptació als temps no estan barallades en absolut amb la fidelitat a Jesucrist que l'Església catòlica ha de salvaguardar de forma indestructible. Per això s'ha fet en aquests últims anys un gran esforç per modernitzar les formes i els mitjans per evangelitzar i arribar als que ja són creients. Així, per exemple, l'Església ha apostat fort pels mitjans de comunicació amb les tecnologies més modernes, incloent el complex món de la televisió. Cadenes televisives catòliques com l'EWTN nord-americana, TelePace italiana, KTO francesa, Cancao Nova

en llengua portuguesa i tantes d'altres mostren que l'Església es posa al dia, el mateix missatge de sempre amb estil i llenguatge del nostre temps.

Internet és un altre dels mitjans, que cada dia s'està convertint en més imprescindible en el nostre temps. Estar fora d'Internet pot ser en els propers anys gairebé sinònim de no existir. L'Església catòlica està molt present en milers de pàgines, que reben milions de visites diàries. Dissenys moderns, moviments d'imatges, i menús dinàmics acosten l'internauta, a l'Evangeli i a la doctrina cristiana de forma impactant, però fidel als seus orígens.

Les facilitats i possibilitats que dona Internet són impressionants, no tant sols per al que navega des del seu ordinador sinó també per agilitar els serveis que té l'Església cap als fidels i cap als ciutadans en general. Així per exemple els serveis de catalogació del patrimoni eclesiàstic, tant cultural com artístic, han donat una passa de gegant gràcies a la informàtica i Internet, i permeten fer consultes amb una facilitat i rapidesa extraordinàries. La comunicació amb els missioners en terres llunyanes, fins fa molt poc costosa, lenta i de vegades interrompuda pel camí, ha entrat en una nova fase d'immediatesa i comoditat gràcies al correu electrònic.

També els serveis parroquials, com són l'extensió de partides de baptisme, matrimonis o exèquies i la comunicació entre parròquies per compartir les dades dels despatxos de cada església particular, poden portar immensos avantatges per als rectors i per als ciutadans, creients o no, que busquen aquest tipus de documentació. La diòcesi de Barcelona, com moltes d'altres ja al món, ha posat en marxa un projecte per a la informatització i comunicació de cadascuna de les seves parròquies, sense dubte un gran pas endavant que demostrarà a molts ciutadans que l'Església s'està posant al dia.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona i Tomás Mor, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Güiteiras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrras, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Abandonar pot tenir justificació; abandonar-se, no la té mai»

(Ralph Waldo Emerson. Poeta i assagista nord-americà. 1803-1882)

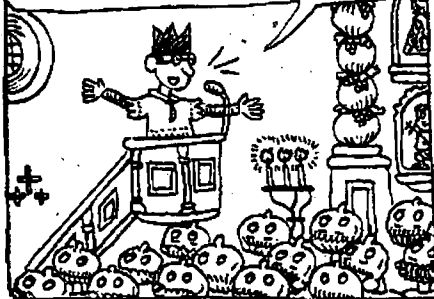
De vegades, tot i l'entusiasme i bona fe en algú, aquest se'ns gira en contra. I vénen els laments, cosa comprensible, i també el desànim fins a la postració total. Això últim és inacceptable. Aquesta postració total, propera al suïcidi, és la que ens impedeix reconèixer que hem obrat temeràriament, que sense càlcul premeditat les bastides s'ensorren, que l'arrel de l'error és allà, en les concessions alegres sense sospesar els pros i els contres, sense distingir aparença de realitat. Consultar amb l'expert abans d'acceptar un oferiment, meditar abans d'encisar-nos i deixar-nos portar, són l'indispensable sentit comú que cal abans de decidir-nos per una ruta, persona o feina, per això o per allò. Algú hi afegirà: «I

consultar amb Déu!» Bé, consultar amb el «jo interior» si ho hem madurat ja és una garantia, i cadascú ho pot fer sense preàmbuls o en el nom de l'atribut que li ofereixi el seu magisteri històric i cultural. Però el futur s'obtindrà si el primer, consultar-meditar, es fa personalment bé, hi hagi devocions o no que hi puguin ajudar —qui diu que no?— però no substituir. Les caigudes des de les alçades de la imaginació i bona fe acumulen desil·lusió i ràbia, dues males llavors que generen postració i abandonament. El primer és lògic quan ha faltat el que diem. El segon sempre té remei i mai justificació, perquè coneixent-ne les causes i volent, les podem erradicar.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

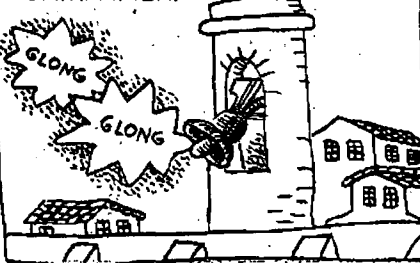
PRIMER VAM POSAR MICROFONS PERQUÈ EL SERMÓ SE SENTÍS MILLOR.

DESPRÉS VAM INSTAL·LAR CIRIS ARTIFICIALS.

MÉS TARD VAM POSAR RELLOTGES ELECTRÒNICS QUE FAN TOCAR LES CAMPANES SENSE CAMPANER.

ESTIC RUMIANT DE FER EL SALPÀS PER INTERNET.

en primer pla

Ahores d'ara no seria gaire difícil trobar persones, sobretot d'edat ja avançada, que no han renunciat a escriure a màquina i que viuen d'esquena a les noves tecnologi-

es. Al seu moment no van veure gaire clar això de pujar al carro de l'ordinador personal, i ara navegar per Internet i enviar correus electrònics encara se'ls fa més feixuc. Per això l'aposta que l'Esglè-

sia de Barcelona ha fet per l'ús de les noves tecnologies és sobretot una aposta en ferm que vol engrescar tothom: rectors de parròquies, membres de les delegacions i treballadors del Palau Episcopal.

Projecte Església-Intranet

■ Parròquies, delegacions i serveis centrals de l'arquebisbat de Barcelona, units per un mateix vehicle de comunicació

El divendres 26 de setembre el saló noble del Palau Episcopal de Barcelona acollia la presentació d'un projecte que s'ha anat gestant durant tot un any i que, amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la ciutat i de la diòcesi de Barcelona, ara comença a caminar. El cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, beneïa el projecte Església-Intranet davant d'un públic expectant.

«Com que en el ritual de benediccions no n'hi ha encara cap per a l'instrument tan nou que avui inaugurarem», començava dient el cardenal Ricard M. Carles, «adapto la pregària proposada per a la benedicció de persones i eines dedicades a la comunicació social».

I a continuació proclamava: «Senyor Déu Totpoderós, / us beneïm humilment, / a vós que il·lumineu i moveu els homes / a fi que, descobrint i utilitzant / els meravellosos invents de la tècnica, / perfeccionin més i més la vostra obra. /

»Mireu, Senyor, aquests servents / que usaran aquests mitjans tècnics, / que ens recorden les meravelles de la creació, / sortida bona de les vostres mans, / i feu que comuniquin la veritat, / alimentin l'amor, / defensin la justícia i la solidaritat, / posant-se sobretot al servei dels més febles i necessitats, / els vostres preferits, / i fomentin i confirmen entre tots els membres de la nostra diòcesi, / aquella pau i aquella comunió que Crist ens va dur. / Ell, que en la unitat del Pare i de l'Esperit Sant, viu i regna pels segles dels segles. R/: Amén» (Cfr. Ritual de benediccions, p. 253-254).

El saló noble del Palau Episcopal va acollir l'acte de presentació.

Sistema d'informació

El projecte Església-Intranet és un sistema d'informació per a la diòcesi de Barcelona. I és sobretot un vehicle de comunicació interna que uneix en una gran xarxa virtual les parròquies que s'hi han adherit, les delegacions diocesanes i els serveis centrals de l'arquebisbat. Per tant, en queden fora, si més no per ara, altres institucions religioses de la diòcesi, centres de formació lligats a l'Església i les altres diòcesis de la Tarraconense.

Aquesta xarxa anomenada Intranet

permet, posem per cas, que una delegació pugui informar en qüestió de segons de les activitats que organitza a totes les parròquies adherides al projecte. També agilitza la comunicació i l'intercanvi d'informació entre els rectors disseminats arreu de la diòcesi a través del correu electrònic i, per què no?, pot motivar fòrums de discussió i d'intercanvi de temes entre ells. Els serveis centrals de l'arquebisbat de Barcelona, al seu torn, poden relacionar-se amb tots els estaments de la diòcesi amb una rapidesa i una seguretat de què fins ara no disposaven, i millorar la coor-

dinació i les possibilitats d'actuacions pastorals conjuntes. A curt termini, sens dubte, la posada en marxa del projecte Església-Intranet implicarà un estalvi de temps i de diners.

Gestió parroquial i gestió comptable

Aquesta facilitat de comunicació és potser un dels elements més visibles del projecte Església-Intranet, però també n'hi ha d'altres. Així, el sistema també ajuda les parròquies a entrar en les noves tecnologies mitjançant la utilització de programes de gestió parroquial i de gestió comptable.

La gestió parroquial inclou els programes per tractar la informació d'arxius de feligresos, col·laboradors i altres persones relacionades amb la parròquia; arxius

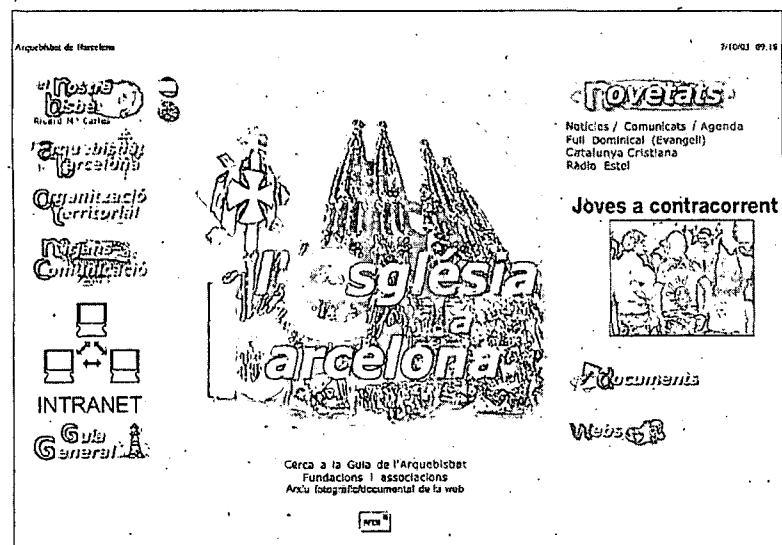
«L'Església, en el moment present, ha de fer servir les eines que ofereixen les noves tecnologies per portar a terme la seva missió pastoral.

sacramentals, que permeten la gestió de tots els documents relacionats amb els diferents sacraments; gestió de les activitats de la parròquia (catequesi, formació de joves i adults, esplais, activitats assistencials...), i gestió dels donatius puntuals i periòdics que es reben a les parròquies.

La gestió comptable, de la seva banda, inclou les funcionalitats següents: llibres de caixa i de bancs, per portar tots els moviments que es produeixen a la parròquia; comptabilitat parroquial, per cobrir els requeriments d'impostos i altres gestions administratives; generació de la informació que requereix l'arquebisbat per integrar les dades en l'àmbit de la diòcesi, i ajut per facilitar la conciliació dels extractes bancaris i per poder estudiar el detall dels diferents comptes.

De la seva banda, les delegacions diocesanes compten amb el mateix programa que les parròquies, però en el seu cas permet cobrir les funcionalitats següents: gestió comptable, amb les mateixes pos-

Millora de la web

Amb l'entrada en funcionament del projecte Església-Intranet també s'ha millorat el disseny, la navegabilitat i el manteniment de la pàgina web de l'arquebisbat de Barcelona (www.arqbcn.org). Com a punts més rellevants de les novetats incloses, cal destacar:

- Les parròquies, les delegacions i els arxiprestats tenen la possibilitat d'omplir unes plantilles dinàmiques amb la informació corresponent que es carreguen automàticament a la web.
- L'organització territorial s'ha plantejat de forma que sigui fàcil localitzar la parròquia corresponent a partir del mapa geogràfic.
- S'ha afegit una secció nova de serveis que inclou aquests apartats: per casar-se, per fer-se cristià, guia de la solidaritat, monestirs i cases d'espiritualitat.
- S'afegeix un cercador (Google) que permet cercar en la mateixa web mitjançant qualsevol paraula clau.

sibilitats que per a les parròquies però adaptada als comptes de les delegacions; gestió d'activitats, adaptades a les possibilitats del sistema, i gestió del cens de persones relacionades amb la delegació.

Al seu torn, els serveis centrals de l'arquebisbat veuen millorada la seva feina de gestió, administració i secretaria, sobretot en els aspectes referits a la comunicació i a la integració d'informació de les parròquies i de les delegacions.

«Nous mitjans per a uns temps nous»

«L'Església, en el moment present, ha de fer servir les eines que ofereixen les noves tecnologies per portar a terme la seva missió pastoral. Nous mitjans per a uns temps nous», va manifestar durant la presentació Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe auxiliar de Barcelona i president de la comissió de gestió del projecte Església-

cercar aquell diàleg de l'amor fratern i de la solidaritat que porta a la comunió i fa que l'Església particular sigui una escola de comunió. Així ens ho ha indicat i ens ho demana el Sant Pare en la carta apostòlica *Novo millennio ineunte* com a objectiu prioritari per a aquest nou mil·lenni».

Continuant en aquesta mateixa línia, Pedro Ochoa, director del projecte Església-Intranet i professor d'Enginyeria La Salle, afirmava: «Em ratifico en la necessitat de l'Església d'utilitzar aquestes tecnologies perquè cal més comunicació entre els seus membres, més unitat d'acció, millor aprofitament de les capacitats de les persones, més il·lusió en el futur de l'Església, i encara que els mitjans tecnològics no assegurin la millora sí que ajuden a aconseguir-la. Un exemple és el que fan els partits polítics, les ONG i altres organitzacions, també sense ànim de lucre, que cada vegada utilitzen amb més profusió els sistemes informàtics.»

«Avui engegarem un sistema i una manera de fer que és pionera a les diòcesis catalanes i espanyoles», va afegir Pedro Ochoa. «I encara que no ho sabem amb precisió, ens sembla que aquesta concepció integrada del sistema d'informació en l'àmbit diocesà és una novetat fins i tot mundialment.»

Instal·lacions i programes

Les parròquies adherides al projecte, així com les delegacions diocesanes, compten amb un PC (ordinador IBM Netvista 8319-MGT amb pantalla plana) i una impressora multifuncional HP 2100 (fax, escàner, fotocopiadora i impressora). Així mateix,

disposen del sistema operatiu Windows XP i l'Office XP Professional, un sistema de gestió parroquial i de gestió comptable desenvolupat a mida, l'Intranet (Exchange) i un filtre de continguts per a la sortida a Internet (Sonicwall).

Des del començament del projecte es va creure convenient que les parròquies col·laboressin econòmicament amb el projecte. Per això paguen una quota de 60 euros al mes, que inclou el lloguer de l'equip (que es renova cada quatre anys) i un apartat de serveis. Així, s'ofereix formació, un servei d'atenció telefònica, manteniment i la reparació dels equips *in situ*, una assegurança per robatori i sinistres dels equips, serveis de seguretat amb antivirus, còpies de seguretat programades i claus de seguretat a les parròquies i a Intranet.

Fins ara han passat pels cursos de formació més de 300 persones entre mossens i seglars que col·laboren a les parròquies i a les delegacions. S'han fet grups de formació per nivells (novells, iniciats i avançats). I pel que fa al servei d'atenció telefònica, tots els usuaris del sistema tenen a la seva disposició un servei de consulta i resolució d'incidència durant set hores diàries (en horari de 10 a 13 i de 17 a 21, de dilluns a divendres, i dissabtes de 10 a 13). (C.M.)

MONS. JOSEP ÀNGEL SÁIZ, BISBE AUXILIAR DE BARCELONA, PRESIDEIX LA COMISSIÓ DE GESTIÓ DEL PROJECTE EGLÉSIA-INTRANET

«Ens ajudarà a millorar en la comunió eclesial»

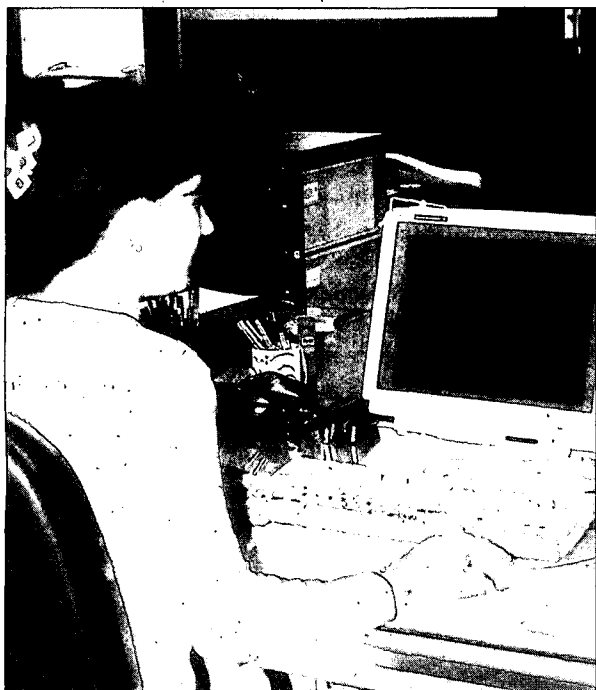
—Què implica la posada en marxa del projecte Església-Intranet?

—Suposa un pas endavant important el fet que la diòcesi comenci a integrar les noves tecnologies al seu funcionament, que és una realitat que qualsevol institució per petita que sigui fa. Al mateix temps, a nosaltres ens ajudarà molt a millorar en la coordinació, en la pastoral de conjunt, en el mutu coneixement i, en definitiva, en la comunió eclesial i en la nostra missió pastoral, que és la nostra finalitat última.

No és qüestió de posar-nos al dia i de tenir el projecte informàtic més modern de totes les diòcesis d'Espanya, que això ho tindrem segurament, sinó que la finalitat principal és poder portar a terme la nostra tasca pastoral amb els mitjans més actuals i que ens hi ajudin més.

—Amb quines dificultats concretes ha topat el projecte?

—Han estat dificultats de tipus tècnic, en el sentit d'adaptar l'organigrama i les característiques de la nostra institució al que és un projecte d'aquesta mena. El projecte ha estat presentat al Consell de Govern, al Col·legi dels Arxiprestos, al Consell Presbiteral i al Consell Pastoral Diocesà. Se n'ha fet una presentació per demarcacions i també a les delegacions diocesanes. Amb molta llibertat d'esperit cadascú ha manifestat les seves dificultats i els seus suggeriments. Les dificultats són des del capellà gran al qual tot li ve gran fins al que pot tenir dificultats econòmiques...

Els serveis centrals de l'arquebisbat veuen millorada la seva feina.

Intranet. I va afegir: «Sense posar-nos excessivament solemnes podem dir que això suposa un *aggiornamento* diocesà en l'àmbit de les noves tecnologies. La nostra acció pastoral no pot preterir aquest món de les comunicacions que cada vegada és més extens i complex i cada vegada influeix més en les persones i en la societat. Al contrari, ens hi hem d'implantar, de comprometre al màxim de les nostres possibilitats.»

«En resum, podem dir que representa una millora en els procediments actuals de funcionament», continuava el bisbe Josep Àngel Sáiz. «Una millora substancial en la informació, un guany important en possibilitats de comunicació entre parròquies, delegacions i serveis de Cúria, molta més facilitat per a la coordinació i la pastoral de conjunt.»

En el seu parlament, el cardenal Ricard M. Carles es va mostrar convençut que, si les hagués tingudes, sant Pau hauria utilitzat aquestes tècniques «al servei de la comunió entre les comunitats a les quals va escriure». «Demano a Déu que l'ús d'aquestes tècniques», va proclamar el cardenal Carles, «vagi acompanyat sempre d'un veritable esperit cristià per tal que siguin instruments útils de l'acció eclesial i fomentin en tot moment la comunicació que en l'àmbit eclesial ha de

MARTÍ ESCOFET ÉS RESPONSABLE INFORMÀTIC DEL PALAU EPISCOPAL I SECRETARI DE LA COMISSIÓ DE GESTIÓ DEL PROJECTE

«Es tracta d'un projecte viu»

El setembre del 2002, tot just fa un any, un cop es va considerar que hi havia prou unanimitat per tirar endavant el projecte Església-Intranet, es va crear una comissió de gestió. Presidida per Mons. Josep Àngel Sáiz, la integren un mossèn de cadascuna de les quatre demarcacions episcopals, un representant de les delegacions diocesanes, el secretari de l'arquebisbat i tres seglars. Martí Escofet Armengol, de 34 anys, és responsable informàtic del Palau Episcopal de l'arquebisbat de Barcelona i és el secretari de la comissió de gestió. Durant tot aquest any la seva dedicació s'ha centrat de forma gairebé exclusiva a portar a la pràctica el projecte Església-Intranet.

—Ha costat fer entendre la necessitat d'aquest projecte?

—En aquestes qüestions influeix molt l'edat. Els mossens més joves ho entenen ràpidament. D'algun manera, la quota de 60 euros que paguen al mes també és una manera de motivar que facin servir el sistema. Encara més si compten amb ajuda per resoldre qualsevol problema que tinguin.

—Com acabaran repercutint aquestes millores en els fidels de l'arquebisbat de Barcelona?

—Si les comunicacions són més bones, això ràpidament es tradueix en una atenció més bona als fidels. Parlo sobretot de l'àmbit administratiu.

—S'hi han mostrat interessades altres diòcesis de la Tarraconense?

—Hem fet una reunió i les altres diòcesis romanen a l'expectativa de veure com funcionen les coses aquí. De moment anem a menjar poc i a païr bé. Si això funciona correctament, estic segur que s'hi interessaran.

—Quant de temps ha de passar per donar el projecte per consolidat?

—Dependrà molt de l'ús que se'n faci. Es tracta d'un projecte viu i, per tant, hi haurà modificacions i millores constants. És segur que el projecte anirà canviant per anar a millor.

—Com ha evolucionat l'ús de les noves tecnologies al Palau Episcopal?

—Quan vaig començar a treballar hi havia qui tenia els seus PC, però també hi havia qui encara escrivia a màquina. Vist amb el temps fa certa gràcia. El primer sistema amb el qual van treballar diverses persones amb un sol ordinador central en aquell moment va afectar el departament de comptabilitat. Després es va ampliar a tota la casa i es van instal·lar els servidors corresponents segons les tasques que calia desenvolupar. Més endavant ja vam col·locar els servidors de correu i de web, amb els sistemes de seguretat pertinents. Ara ens trobem en la fase d'integrar el projecte Església-Intranet.

L'ENTREVISTA

Pedro Ochoa dirigeix el projecte Església-Intranet

Parlar de Pedro Ochoa Rodrigo (Barcelona, 1944) és fer-ho d'un home que des de sempre s'ha sentit cridat a fer una aportació voluntària a l'Església. La seva coneixença personal amb el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de

Barcelona, l'ha motivat sovint a prestar els seus serveis com a professional que és de sistemes i tècniques de la informació. Després que es jubilà amb 55 anys, les seves col·laboracions desinteressades van anar a més, fins al punt d'endegar el projecte

Església-Intranet, que ara acaba de ser presentat en societat. Pedro Ochoa, que forma part del grup Fe i Cultura, imparteix classes a l'Escola d'Enginyeria i Arquitectura La Salle, on també és coordinador de màsters, i és consultor d'empreses.

—En què consisteix un sistema d'informació?

—Consisteix a tenir unes tecnologies de base que et permeten gestionar la informació per a les operacions del dia a dia i, alhora, integrar aquesta informació per a la presa de decisions. Així doncs, d'una banda, els sistemes d'informació t'ajuden a fer les operacions i les transaccions amb més facilitat i, de l'altra, comptes amb més informació a l'hora de prendre decisions.

—Com veu la relació actual de l'Església amb l'ús de les noves tecnologies?

—L'Església s'ha desenvolupat bé en l'ús d'Internet i a l'hora de posar a disposició dels catòlics la possibilitat de trobar documents i continguts religiosos de qualitat. Aquestes iniciatives, que des d'aquest punt de vista han funcionat molt bé, eren inexistents a l'hora de parlar de sistemes d'informació, això és, de mitjans que t'ajuden a organitzar més bé l'activitat d'una diòcesi. Això significa, per exemple, que la comunicació des de l'arquebisbat fins a les parròquies és molt lenta i que per a una delegació informar d'una activitat que organitza arreu de la diòcesi és un problema i una despesa de temps i de diners.

Empreses importants com són bancs o caixes d'estalvis, que tenen sucursals arreu del país, necessiten un sistema d'in-

un projecte pioner arreu de l'Estat espanyol?

—El que té de novetat és la visió integrada d'un sistema d'informació en una diòcesi. En aquest sentit, és el més modern a Espanya, pel que fa a l'àmbit eclesial. Que quedi clar que no hem fet cap invent tecnològic, sinó que estem treballant amb les eines que ja han estat provades, que són segures, que són econòmiques... I això ho hem adaptat a l'àmbit diocesà.

—Com va començar a perfilar-se el projecte Església-Intranet?

—Feia temps que considerava que un sistema d'informació seria molt útil per a la diòcesi de Barcelona, des del punt de vista de gestió, d'administració, econòmic... El primer escull a superar era, però, com fer un estudi al respecte. Quan es tracta d'una empresa normalment s'encarrega l'estudi a una consultoria, però les tarifes són altes i, per tant, nosaltres no podíem comptar amb aquesta possibilitat.

Per això vaig proposar al director de La

Pedro Ochoa.

que necessitèssim. Això significa que hem fet unes sis o vuit contractacions diferents, i que han estat un total de 41 proveïdors els que ens han lliurat els pressupostos corresponents. Hi ha hagut, per tant, moltes reunions amb proveïdors, molts processos de selecció i un ajustament de despeses molt rigorós.

Les contractacions s'han fet per a la coordinació del projecte, per al desenvolupament dels programes i de l'Intranet, per a l'actualització de la web i per a la contractació dels equips instal·lats a les parròquies, del centre de dades (on tenim ubicat l'ordinador amb la Intranet i la sortida a Internet a través d'un filtre de continguts) i del software de base. Això ens ha comportat més feina, però també ha fet que el projecte sortís més bé de preu.

—Les parròquies hi han col·laborat econòmicament?

—Des del començament vam plantejar que les parròquies havien de col·laborar econòmicament en el projecte, perquè es tractava d'un bé per a tothom. Per això els costos directament relacionats amb l'equip i les instal·lacions parroquials són sufragats per les parròquies, que paguen una quota de 60 euros al mes.

—S'han instal·lat un total de 218 equips informàtics, i n'hi havia previstos 300. Quines raons addueixen els preveres que s'hi han mostrat reticents?

—La principal raó adduïda en contra ha estat la qüestió econòmica. També hi ha hagut preveres que ens deien que ens havíem quedat curts tècnicament, mentre que d'altres ens criticaven per haver anat massa lluny. N'hi havia que pensaven que això podia afavorir l'Església, mentre que d'altres defensaven tot el contrari. Cal més comunió en l'Església. Cal més pensar en Jesucrist i en el missatge que volem transmetre i no tant en coses que ens desuneixen.

—Les parròquies que ja comptaven amb equipament informàtic han hagut de modificar-lo?

—Si cerques un sistema que funcioni correctament i que presenti poques dificultats, cal que els equips siguin homogenis; encara amb més raó si tenim en compte la diversitat tan gran de parròquies i d'usuaris que tenim a la diòcesi de Barcelona. Per això

ens vam plantejar des d'un bon començament que calia una configuració d'equips igual, perquè, si no, tindríem molts problemes en el manteniment del sistema i en l'atenció als usuaris. Això, evidentment, ha creat dificultats, perquè hi havia molts capellans que ja tenien un equip i que els feia basarda haver-se'n de canviar.

—Com acaben repercutint aquestes millores en els fidels?

—Darrere de tot aquest projecte sempre he tingut aquesta preocupació. La tinc com a catòlic de base que estima l'Església i que voldria que anés a més. Els mitjans tècnics, evidentment, poden ajudar-hi, i hi ha moltes persones que se'n poden aprofitar. La comunicació, la comunió i les ganes d'ajudar-se els uns als altres pot fer que moltes iniciatives d'Església siguin més reeixides.

—Hi ha el perill que hi hagi els mitjans però que no s'utilitzin?

—Cal incentivar que els facin servir. El perill més gran que tenim és que, com passa sempre, els canvis costen, i que un mossèn que ja sigui gran no s'hi vegi amb cor. Per això els ajudarem, sobretot amb la formació, però també tenim voluntaris que passaran per les parròquies per treballar conjuntament amb el mossèn i posar en marxa el sistema.

Reportatge: Carme Munté

«No podem veure amb il·lusió el futur de l'Església i alhora no voler saber res de les tecnologies»

formació per funcionar correctament, donar un millor servei als clients i tenir una continuïtat de cara al futur. Una organització, doncs, que vol anar a millor, com l'Església, ha de tenir una millor comunicació i uns procediments d'actuació més comuns, sobretot per les possibilitats actuals de mobilitat que té el poble al qual serveix.

—El futur de l'Església passa, doncs, per aprofitar més i més bé les noves tecnologies?

—No podem dir que veiem amb il·lusió el futur de l'Església i alhora que no volem saber res de les tecnologies que avui dia s'empren. Això és un contrasentit. Si tu vols ajudar els altres i creus en el futur de l'Església, has de voler utilitzar aquests mitjans que ajuden a funcionar més bé.

—En quin sentit Església-Intranet és

Salle, el Gmà. Daniel Cabedo, i al cardenal Ricard M. Carles una col·laboració en aquests termes. Era una col·laboració que tenia sentit, perquè La Salle pertany a la Universitat Ramon Llull i aquesta, al seu torn, té vinculació amb l'Església. Aleshores vaig plantejar a un dels meus alumnes que, sota la meua direcció, fes el projecte de final de carrera sobre el que seria un sistema d'informació per a la diòcesi de Barcelona. Vam fer l'estudi, el projecte es va acabar i va obtenir molt bona qualificació.

—Com es va portar a la pràctica?

—La primera decisió que la comissió gestora del projecte va prendre va ser que no contractàrem una empresa que ens ho fes tot, perquè això encarriraria molt el projecte. L'experiència ens deia que ens sortiria més a compte contractar cada cop el

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Tenim una plaça disponible

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: persones@terra.es

Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)

Amics de Catalunya Cristiana

Amics, subscriptors,
lectors i pelegrins de

CATALUNYA+CRISTIANA

ROMIATGE ANUAL A MONTSERRAT

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

dissabte, 15 de novembre

BUTLLETA DE RESPOSTA Per tramete abans del dia 6 de novembre 03

Amics de **CATALUNYA+CRISTIANA**

TROBADA ANUAL A MONTSERRAT
DELS AMICS, SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS
Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

Nom i Cognoms:

Tel.:

Domicili:

Codi:

Població:

☐ Hi anirem amb mitjans propis

☐ Amb bitllet de tren i cremallera: 11,80 Euros

(Si és tot plegat 29 Euros per persona)

☐ Tiquets de dinar, a 17,20 Euros cada un

Podeu ingressar l'import de PAGAMENT i adjuntar-nos el comprovant, fent-ho a:
CAIXA DE PENEDÈS compte núm.: 2081-0100-12-3300010800,
indicant COMPTE MONTSERRAT i el VOSTRE NOM. Moltes gràcies

Amics de Catalunya Cristiana

cf. Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis -
08014 Barcelona

Telèfon: 93 409 27 00 - Fax 93 409 27 01

**15
N
O
V
E
M
B
R
E
2003**

L'horari d'atenció al públic serà de 8 a 2 de la tarda. Gràcies.

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Vaticà

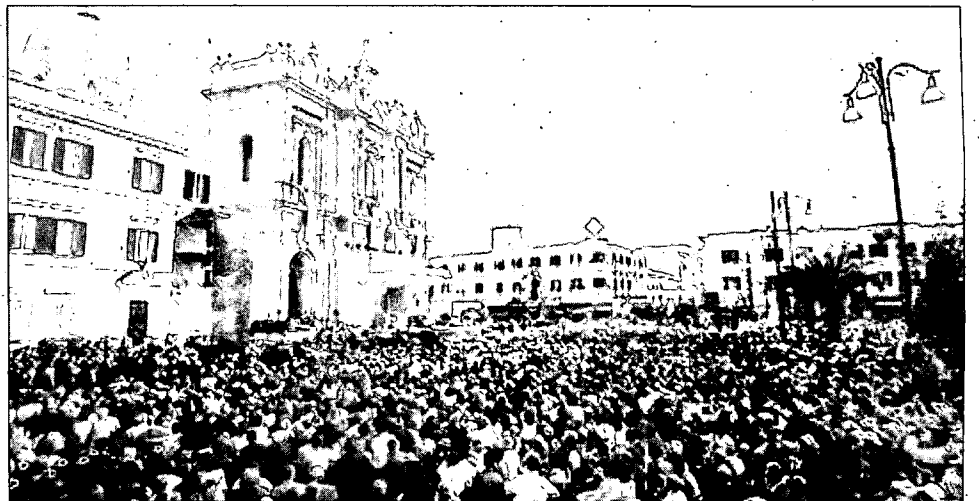
església en el món

El Papa corona l'Any del Rosari

■ Joan Pau II suplica a la Mare de Déu de Pompeia que dugui pau al món

El pelegrinatge a Pompeia va aplegar més de 30.000 persones.

POMPEIA.— «Pau a Terra Santa.» Aquest va ser el principal desig que el Papa va expressar el dia de la Mare de Déu del Roser al santuari de Pompeia, un pelegrinatge que finalment va poder dur-se a terme tot i la delicada salut del Papa.

«La Verge Santa m'ha concedit tornar a honorar-la en aquest cèlebre santuari.» Aquestes van ser les primeres paraules del Papa en trepitjar el santuari maria de Pompeia, situat al costat de les cèlebres ruïnes arqueològiques sota el Vesubi.

La jornada va ser dedicada al rés del rosari per la pau, i, de fet, el Papa va deixar ben clara la seva intenció: «Aquest Rosari és una súplica per a la pau.» A més, va afegir: «El Rosari és una síntesi de l'Evangeli.» Joan Pau II va proferir aquestes afirmacions davant de més de

30.000 persones que van voler seguir-lo fins a Pompeia, el santuari situat al sud de Nàpols dedicat a la Mare de Déu del Roser.

«Cal anunciar Jesucrist a una societat que sembla que l'oblidi i que s'allunya dels valors cristians», va dir el Papa amb una veu menys rovellada que els darrers dies. Va fer especial èmfasi a recordar que «el Rosari és una pregària sempre actual per difondre el missatge de la pau, en particular a l'inici d'un mil·lenni tocat pels vents de guerra».

Amb aquest 143 viatge dins d'Itàlia,

el Papa ha complert el seu somni de cloure l'Any maria del Rosari a Pompeia. Oficialment, però, l'Any del Rosari es tanca el 18 d'octubre.

Entre els fidels que acompanyaven el Papa hi havia sobretot gent de la zona de la Campània (Nàpols), però també polonesos, francesos i nord-americans.

A part dels centenars de periodistes que segueixen el Papa de manera incessant des que s'ha disparat l'alarma sobre el seu precari estat de salut, a la celebració del Rosari per la Pau a Pompeia hi van assistir vint-i-tres interns de la presó napolitana de Poggio Reale i una delegació d'aturats.

En la recitació del Sant Rosari, els cinc nou misteris de la llum, introduïts precisament per Joan Pau II, van ser dedi-

cats a cadascun dels cinc continents. Una persona en representació de cada continent anava pujant a la tribuna i encenia un ciri davant de la Mare de Déu de Pompeia. «Hem meditat aquests misteris —va dir el Papa— gairebé per projectar la llum de Jesucrist sobre els conflictes, les tensions i els drames dels cinc continents.»

Del seu discurs de 45 línies només se'n va saltar set o vuit a causa de la tos que el va colpir durant la lectura. Abans de marxar del santuari, el Papa va agrair als participants en la pregària per la pau «aquest calorós i bonic acolliment». I va demanar-los que preguin per ell «en aquest santuari i sempre».

Miriam Díez Bosch

El nunci a Alemanya, nou secretari per a les Relacions amb els Estats del Vaticà

Mons. Giovanni Lajolo.

ROMA.— El «número dos» de la Secretaria d'Estat, Mons. Jean-Louis Tauran, deixa el seu càrrec i és substituït per l'arquebisbe italià Giovanni Lajolo, nunci apostòlic a Alemanya des del 1995.

Jean-Louis Tauran, de seixanta anys, rebrà de les mans del Papa el birret cardenalici el proper 21 d'octubre i

abandona el càrrec. Properament rebrà un altre important càrrec que encara no s'ha fet públic.

Monsenyor Lajolo (Novara, 1935) és llicenciat en Dret Canònic i va entrar al servei diplomàtic de la Santa Seu el 1970. Va iniciar el seu servei a Alemanya i just després va entrar a formar part del Consell per als Afers Públics de l'Església. Ha estat secretari de l'APSA (Administració del Patrimoni de la Seu Apostòlica). El càrrec que ara ocuparà és conegut popularment com el de «ministre d'Afers Exteriors» de la Santa Seu. (M.D.B.)

Tres nous sants missioners enriqueixen el santoral

ROMA.— Una llarga cerimònia de canonització, com s'estila en aquestes ocasions, va ser el marc per proclamar tres nous sants, en aquest cas missioners. El Papa els va presentar dient però que «tot cristià està enviat a la missió; per ser autèntics testimonis de Jesucrist cal buscar constantment la santedat». Daniele Comboni, Arnold Janssen i Josep Freinademetz, tres homes missioners que ja són sants. Amb ells ha començat l'octubre, mes tradicionalment dedicat a la missió —el dia 19 és el Domund—, que enguany compartirà amb la beatificació més esperada, la de la mare Teresa de Calcuta, també el 19 d'octubre.

«Campions de l'evangelització.» És la fórmula que va fer servir Joan Pau II davant dels pelegrins que han assistit a la canonització d'aquests missioners del segle passat. La proclamació de Daniele Comboni (1831-1881) va ser potser la més aclamada pel públic, unes trenta-mil persones que omplien la pla-

ça de Sant Pere, tot i el gèlid fred inusual en aquesta època a Roma.

Comboni, considerat l'evangelitzador del Sudan i de tota l'Àfrica en general, va ser el bisbe italià fundador dels missioners i missioneres combonians. El dilluns, un dia després de la canonització, el Papa va saludar els missioners Combonians del Cor de Jesucrist i les missioneres Combonianes Pies Mares de la «Nigritia» i els va dir: «Sou continuadors de l'acció apostòlica de sant Daniele Comboni.» I els va animar a fundar una Universitat Catòlica al Sudan, la terra on va viure Daniele Comboni.

El segon sant proclamat el diumenge dia 5 d'octubre —un any després de la canonització d'Escrivà de Balaguer— va ser la d'Arnold Janssen (1837-1909), l'alemany fundador de la Societat del Verb Diví (verbites) i de dues famílies religioses més: les Missioneres Serventes de l'Esperit Sant i les Serventes de l'Esperit Sant de l'Adoració Perpètua.

A part del sacerdot alemany, el Papa també va canonitzar Josep Freinademetz (1852-1908), un dels primers membres de la Societat del Verb Diví i evangelitzador de la Xina. Freinademetz és conegut com «un xinès entre els xinesos».

Segons Joan Pau II, Arnold Janssen va ser un «animador ardent de la missió eclesial a l'Europa Central», i Josep Freinademetz un «xinès entre els xinesos, assumint la seva mentalitat, usos i costums».

El Papa va llegir l'homilia en italià, però va haver de deixar que fos un sacerdot alemany qui glossés la figura dels nous sants germànics, ja que la veu no el seguia. Tòt i el cansament, el Sant Pare va voler donar la comunió a una trentena de persones. Com ja és habitual en les canonitzacions relacionades amb l'Àfrica o Àsia, danses i cants tradicionals van amenitzar la celebració, tot donant un aire de color i escalfor diferent i distès. (M.D.B.)

Vaticà

La beatificació més esperada

■ Joan Pau II proclamarà beata Teresa de Calcuta en la Jornada Mundial de les Missions

ROMA.— Joan Pau II no perd pistonada. Tot i que molts ja l'enterren abans d'hora, el Sant Pare continua mantenint una agenda plena d'actes i de celebracions, especialment durant aquest mes d'octubre, el mes del rosari. El punt àlgid d'aquest programa tindrà lloc

aquest proper diumenge dia 19, en el qual coincidiran quatre celebracions importants: el 25è aniversari de l'inici del seu pontificat, la Jornada Mundial Missionera, la conclusió de l'Any del Rosari i l'esperada beatificació de la mare Teresa de Calcuta.

La pujada «oficial» als altars de la fundadora de les Missioneres de la Caritat eclipsarà Roma aquest cap de setmana. La seva beatificació ha estat una de les més esperades, que ningú, ni de fora ni de dins de l'Església, s'ha atrevit a discutir mai. Teresa de Calcuta, com la coneixen ja arreu del món, va viure i va morir amb fama de santedat, una cosa que ara l'Església ratifica fent-ne possible el culte públic. La celebració multitudinària del diumenge coincidirà, a més, amb la Jornada Mundial Missionera, vocació de l'Església que s'encarna en la mare Teresa d'una manera inigualable. Al mateix temps també tindran lloc aquest cap de setmana la conclusió de l'Any del Rosari i la continuació dels actes festius per al 25è aniversari de pontificat de Joan Pau II, que ha reunit a Roma tot el col·legi cardenalici. Precisament, la beatificació de Teresa de Calcuta, amiga personal del Papa, és viscuda pel Pontífex com un gran regal d'aniversari ja que, com ha repetit moltes vegades, «continua viva en la meua memòria la seva diminuta figura, doblegada per una existència transcorreguda al servei dels més

La mare Teresa, beata per «unanimitat».

sor Nirmala Joshi, la seva successora, i que podran ser venerades a la basílica de Sant Joan del Laterà del 20 al 22 d'octubre.

«Vine, sigues la meua llum»

Els organitzadors de la beatificació de la mare Teresa han cercat crear a Roma un clima de pregària i de recolliment en els dies previs a la celebració, com un dels elements fonamentals de la vocació de la mare Teresa. La basílica de Sant Joan del Laterà acollirà demà divendres un dia sencer de pregària i romandrà oberta tot el dia per a confessions i adoració eucarística. «El desig —segons expliquen— és que la invitació que Jesús va fer a la mare Teresa el 1946, «Vine, sigues la meua llum», ressoni novament en cadascú de nosaltres i que veritablement siguem llum en la foscor de la pobresa humana, en un món enfosquit pel pecat i la tristesa.»

Els actes propis de la beatificació començaran el dia 19, a les 9.00 del matí, a la plaça de Sant Pere amb el rés del Rosari, una altra de les «armes» secretes de la futura beata. A les 10.00 tindrà lloc la cerimònia de beatificació, i a les 17.30 hi ha prevista la projecció de la pel·lícula *Madre Teresa, el legado*. La missa d'acció de gràcies tindrà lloc l'endemà, presidida

La vida de la mare Teresa ha provocat en l'Església i en el món un impacte de conseqüències encara imprevisibles. La seva presència va ser un signe eloqüent de l'amor sense límits que Déu sent per la humanitat i que d'una manera extraordinària va desbordar aquesta petita religiosa de la Caritat. Només així s'entén que un dia, en sentir fortament la crida de Déu a abandonar la congregació en la qual vivia amb certa comoditat, sortís als carrers de Calcuta i des d'aleshores lliurés la seva vida a favor dels més pobres entre els pobres.

Va començar per portar els moribunds des dels carrers en un lloc on poguessin morir en pau i dignitat, i poc després també va obrir un orfenat. El 1950, després d'unir-s'hi ja un gran nombre de dones, va rebre l'aprovació oficial per fundar la congregació de les Missioneres de la Caritat.

Aviat s'hi van unir més i més religioses, a les quals després s'hi van unir sacerdots i laics consagrats arreu del món. La Família de la Caritat ha anat creixent sense parar, i, actualment, només les germanes ja són gairebé 4.000 arreu del món. El diumenge proper totes elles viuran la beatificació de la seva fundadora amb una gran alegria, només sis anys després que morís a Calcuta en olor de santedat. (S.G.)

pel cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants.

«Enamorada de Jesús»

Fa uns quants mesos el postulador de la causa de la mare Teresa, el pare Brian Kolodiejchuk, va donar a conèixer a l'opinió pública unes quantes dades molt reveladores de la personalitat i l'ànima de Teresa de Calcuta, trobades arran sobretot de les investigacions necessàries per al procés de beatificació. Aprofitem la seva beatificació per reproduir alguns dels fragments més interessants d'una entrevista concedida pel P. Kolodiejchuk a l'agència Zenit:

—Quin és el secret de la mare Teresa?

—La clau de la seva vida està en el fet que era una dona totalment enamorada de Jesús. Hem trobat escrits de la seva joventut on confessava que Jesús va ser el seu primer amor. Parlava com una noia enamorada. Per a ella el lliurament als més necessitats, als pobres entre els pobres, era la resposta a una crida. Fins i tot en els moments de foscor estava convençuda que es tractava d'una autèntica crida de Jesús. Se sentia com un llapis de Déu, el seu instrument.

—Quin missatge llança l'Església amb la seva beatificació?

—El seu missatge central és l'amor: cap a Déu, no tan sols cap el pròxim. En els moments en què va rebre la crida a fundar la Congregació de les Missioneres de la Caritat va sentir una prova interior molt dura, va ser una experiència espiritual en la qual no sentia consolació. No obstant això, també en aquests moments de prova va ser l'amor el que la va portar a respondre a la seva missió. Ara bé, també hem pogut comprovar en ella com la fe és també una de les virtuts característiques, ja que d'altra manera no es pot estimar així, des del matí fins a la nit, dormint tres o quatre hores, i lliurant-se cada dia als més necessitats.

—En què va consistir aquesta «nit fosca» de què s'ha parlat últimament?

—La nit fosca de la mare Teresa es va deure, per tant, a la doble dimensió que viu l'amor dels religiosos: en primer lloc, l'«esponsal», el seu amor a Crist que la porta a unir-se als seus sofriments, i en segon lloc, l'amor «redemptor», que condueix a compartir la redempció, a anunciar als altres l'amor de Déu perquè descobreixin la salvació a través de la pregària i del sacrifici.

Per tant, més que una prova de fe, era una prova d'amor. Més que patir per l'experiència de no sentir l'amor de Jesús, patia a causa del seu desig de Jesús, la seva set de Jesús, la seva set d'amor. L'objectiu de la congregació és precisament sadollar la set de Jesús a la creu a través del nostre amor a ell i el nostre lliurament a les ànimes.

La Mare compartia no tan sols la pobresa física i material dels pobres, sentia la set, l'abandonament que experimenten les persones. De fet, la pobresa més gran és no ser estimat, ser rebutjat.

*El fruit del silenci és la pregària;
el fruit de la pregària és la fe;
el fruit de la fe és l'amor;
el fruit de l'amor és el servei;
el fruit del servei és la pau.*

Teresa de Calcuta

pobres entre els pobres, però sempre carregada d'una energia interior inesgotable: l'energia de l'amor de Crist.»

La proclamació de la mare Teresa com a beata omplirà Roma de sharis blancs ribetejats amb una doble franja blava. Per una vegada a la vida, les missioneres seran el centre de totes les mirades i no es podran amagar com ho acostumen a fer habitualment. Aquesta vegada, no obstant això, el seu «protagonisme» està més que justificat. Al seu costat, a Roma, també hi hauran aquests dies les relíquies de la mare Teresa, portades personalment des de Calcuta per

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

www.gestioandia.es

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

LLOGERS • ALQUILERS

Espanya

Sor Nirmala visita Espanya per primera vegada

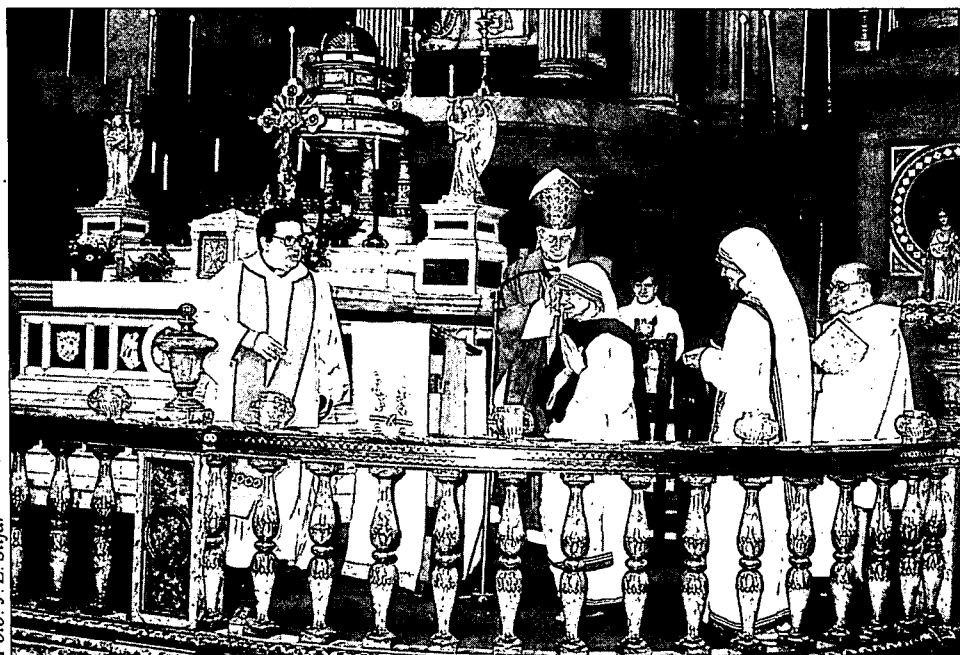
■ La superiora de les Missioneres de la Caritat rep el Premi Internacional Navarra a la Solidaritat

MADRID/PAMPLONA/BARCELONA.— En la vigília de la beatificació de la mare Teresa, fundadora de les Missioneres de la Caritat, la seva successora, sor Nirmala Joshi, ha visitat per primera vegada diferents ciutats espanyoles per, entre altres coses, recollir el Premi Internacional a la Solidaritat que l'any passat els va concedir el govern narravès. Al seu pas per Espanya, sor Nirmala ha estat també a Madrid i Barcelona, on ha participat en diferents actes eclesials.

La successora de la mare Teresa de Calcuta al capdavant de les Missioneres de la Caritat ha passat per Espanya amb la discreció que la caracteritza, sense fer gaire soroll, però deixant un testimoni molt viu de radicalitat evangèlica. En la seva visita llamp-pec a diferents ciutats espanyoles, abans d'anar a Roma per a la beatificació de la seva fundadora, sor Nirmala va rebre el Premi Internacional Navarra a la Solidaritat, concedit conjuntament pel Govern Navarrès i Caixa Laboral. També va aprofitar per visitar diferents comunitats de germanes que fan viure a Espanya el carisma de la mare Teresa i per entrevistar-se amb algunes autoritats eclesiàstiques. En les seves breus aparicions públiques —sempre en el

marc de celebracions eucarístiques—, sor Nirmala va obsequiar els assistents amb l'essència del seu carisma.

A Barcelona, on va estar els dies 4, 5 i 6 d'octubre, la successora de Teresa de Calcuta es va trobar amb les diferents comunitats de les Missioneres de la Caritat de la diòcesi, la de Barcelona capital i la de Sabadell, i va aprofitar també per visitar Montserrat i la Cova de Sant Ignasi a Manresa. El diumenge 5 d'octubre va reinaugurar els nous locals que la congregació ocupa a Barcelona, situats ara a la parròquia de Sant Agustí, i allà mateix va assistir a una eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles i concelebrada per Mn. Antoni Deulofeu.

Sor Nirmala va assistir a Sant Agustí a l'Eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles.

Al final de la missa, sor Nirmala es va dirigir als assistents, i d'una manera especialment afectuosa als membres, religiosos i laics, de la comunitat a Barcelona. «Només vull dir —va dir per començar— que Déu té un amor tendre per a cadascun de nosaltres, sense tenir en compte com en siguem, de petits i de pecadors. Ell és infinit.» Aquesta convicció, tan pròpia del carisma de la mare Teresa, va ser desgranada amb idees senzilles, teixides des del més profund i expressades pausadament. «Encara que tothom ens abandoni —afegia sor Nirmala— Déu no ens abandonarà mai. Som molt preciosos per a Ell. I ha dit que té gravats els nostres noms a la seva mà. Encara que l'abandonem, ell ve a cercar-nos. És el nostre Pare.»

Set de Déu

Seguint fidelment el llegat de la mare Teresa, sor Nirmala Joshi va explicar davant d'una atenta parròquia de Sant Agustí que en contacte amb l'eucaristia i amb els pobres l'ésser humà pot sadollar la seva

set de Déu. Per això va insistir a les comunitats de Barcelona i Sabadell, i a tots els seus amics i simpatitzants, en la urgència de bolcar-se amb els que pateixen més: «No es pot dir demà a un pobre, perquè demà potser serà massa tard.»

El cardenal Carles va parlar també durant l'hòmlia sobre el carisma de les Missioneres, i sobretot va fer referència a aquest lliurament radical a l'Eucaristia i als més pobres. Precisament en l'atenció de per vida i amb exclusivitat als pobres més pobres, com va recordar el cardenal, rau el quart vot de les seguidors de la mare Teresa. L'arquebisbe de Barcelona va agrair efusivament el servei dels missioners i les missioneres de la caritat a la diòcesi, especialment al menjador d'indigents reinaugurat aquest mateix dia a Sant Agustí i al centre d'acollida per a malalts de sida a Sabadell. Com a signe d'aquest agraïment, amics de la comunitat a Barcelona van lliurar a sor Nirmala una petita imatge de la Mercè, que el cardenal va beneir desitjant que les missioneres li encomanessin les seves intencions. (C.C.)

En el 750 aniversari del trànsit de santa Clara 1253-2003

Jo Clara...

Planteta del benaurat Francesc...

El 3 d'octubre, al capvespre, el germà Francesc dormia en el Senyor amanyagat pel vol de les germanes aloses.

«Aquella mateixa setmana —escrivia fra Lleó— Madonna Clara, primera planteta de l'Orde de les Germanes, èmula de sant Francesc en la guarda de la pobresa de Déu, estava també molt malalta i tenia por de morir abans que ell. Plorava amargament i no es podia consolar, perquè creia que no podria veure abans de morir a qui, després de Déu, considerava pare seu, consolador de la seva ànima, i el primer que la va consolidar en la gràcia de Déu.

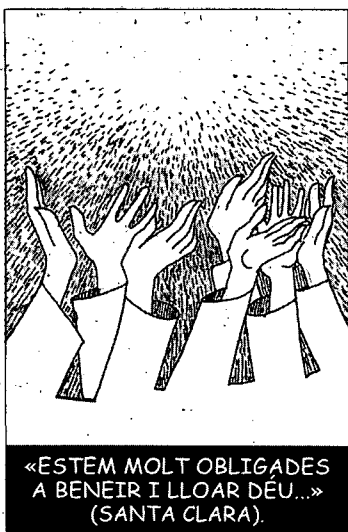
»Es va fer saber al benaurat Francesc mitjançant un germà. Quan ho va sentir va tenir compassió d'elles. És que les estimava, a Clara i a les seves germanes, amb afecte paternal per la santa vida que portaven. Sobretot, perquè mitjançant les seves exhortacions Clara es va convertir amb l'ajuda del Senyor.

Considerant que allò que ella desitjava, veure'l a ell, aleshores no era possible pel fet que tots dos estaven greument malalts, per consolar-la li va donar per escrit la seva benedicció. A més, perquè dissipés tota la tristesa i es consolés en el Senyor, va dir al germà que Clara havia enviat: «Vés i porta aquest escrit a la senyora Clara. Li diràs que no pateixi ni que estigui trista perquè ara no em pot veure, però que estigui segura que abans de la seva mort ella i les seves germanes em veuran i els proporcionaré un gran consol.»

El poema que Francesc va enviar a Clara, i a les seves germanes, era l'últim que va compondre i va dictar en aquest món abans de morir. El frare missatger l'havia de cantar.

Les relacions clarafranciscanes, en la primera hora, van estar ungides per una paraula, «el consol». És la clau que obre i tanca. La duresa, el rebuig, l'orgull mata i destrueix la casa. El respecte a la dignitat, a la diferència, al do que cadascú rep de Déu, edifica la relació més bella en la unció del Consolador.

Sor M. Victoria T., o.s.c.

Acol·lim i ajudem les futures mares amb problemes

Nom: _____
Cognoms: _____
Adreça: _____
Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____
Codi Postal: _____
Població: _____
Província: _____
E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaparte 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

Somàlia

Assassinada una missionera laica a Somàlia

■ Annalena Tonelli feia 30 anys que era a Àfrica lluitant contra la tuberculosi

BORAMA.— Quan som a les portes de la Jornada Mundial Missionera, l'assassinat a Somàlia de la missionera laica Annalena Tonelli, perpetrat el 5 d'octubre passat, posa de nou al descobert la magnitud d'una

vocació els membres de la qual es juguen cada dia la vida per donar testimoni de la Bona Nova de Jesús. Tonelli feia més de 30 anys que tenia cura dels malalts de tuberculosi a Borama, un poblet perdut al nord de Somàlia.

El testimoni d'Annalena Tonelli és dels que semblen trets d'una pel·lícula. Llicenciada en Dret, un dia decideix fer un gir a la seva vida i, seguint els passos de Charles de Foucauld, s'aboca en la defensa dels més pobres del continent africà. Estudia Medicina i es diploma en tuberculosi a Kenya i en Medicina Tropical i comunitària a Anglaterra. El 1969 arriba a Borama, a Somalilàndia, una regió autoproclamada independent de Somàlia el 1991. Allí reactiva l'hospital i l'ambulatori local per tractar i prevenir la tuberculosi. També posa en marxa escoles d'alfabetització per a infants i adults tuberculosos, cursos d'instrucció sanitària per al personal sanitari i una escola per a infants sordmuts i discapacitats físics.

En els seus més de trenta anys d'estada a Àfrica —gairebé mitja vida— aquesta missionera ha col·laborat també en diversos programes mèdics, i ha estat pionera

Annalena Tonelli tenia cura dels malalts de tuberculosi a Somàlia.

en la creació d'un sistema de control i de prevenció extremament detallat i tècnicament actualitzat contra la tuberculosi. Tot plegat li va valer l'abril del 2002 el «Nansen Refugee Award», prestigiós guardó als que s'ocupen de l'assistència humanitària als refugiats.

Com explica molt bé Mons. De Petris, vicari general de Djibuti, «Tonelli no desenvolupava directament un treball d'apostolat, no era allí per convertir, tot i que amb la seva feina donava un testimoni extraordinari d'amor cristià; era un instrument de l'amor de Déu.» De fet, la

missionera d'origen italià havia rebut amenaces en moltes ocasions, i «es tem que pugui haver estat assassinada per motius religiosos», assegura Mons. De Petris. El mateix president de Somalilàndia, Dahir Riyalew Kahin, ha condemnat el crim i s'ha referit a la missionera com «una gran heroïna».

A la zona, tothom està molt afectat per la mort de la doctora Tonelli, sobretot per les circumstàncies en què es va produir: «Annalena encara era a l'hospital, cap a les vuit del vespre, quan va ser atacada per dos homes armats. Un d'ells li va disparar i va morir de ferides al cap després d'una hora d'agonia», narra De Petris. Diversos bisbes de la zona es van traslladar a l'hospital de Hargheisa, on va ser traslladat el cos, per retre homenatge a les restes de la doctora Tonelli. (C.C.)

IRAQ

Els bisbes caldeus demanen reconeixement i representació en la construcció del país

BAGDAD.— Un representant caldeu al consell governatiu iraquí i el reconeixement de la important contribució dels cristians en la construcció del nou Iraq són les peticions del document signat pels bisbes caldeus de l'Iraq i enviat a Paul Bremer, administrador civil de l'Iraq. Els dinou bisbes caldeus demanen que «es garanteixin tots els drets als cristians a l'Iraq des del punt de vista religiós, social, civil i polític». Els bisbes recorden que els cristians són antics habitants de Mesopotàmia, que té un patrimoni de monestirs, pobles i ciutats, i que una gran part de la població caldea va haver d'abandonar la pròpia terra com a conseqüència dels intents de suprimir la cultura caldea en el passat.

La població caldea —afirma el text— representa el tercer grup ètnic a l'Iraq després dels àrabs i dels kurds: la presència en el camp professional, social i administratiu ha estat sempre important també en la instauració de la república de l'Iraq. Per això, els bisbes demanen un representant caldeu al govern i que sigui reconeguda la importància que la comunitat caldea pot tenir en la construcció del nou Iraq. «Expressem la nostra solidaritat», conclou el document, «a tots els ciutadans iraquians, de totes les ètnies i grups religiosos, vivint una pacífica fraternitat especialment amb els altres grups cristians en el compromís de construir un nou Iraq democràtic, lliure i pròsper». (Fides)

MÈXIC

L'Església reitera la innocència del cardenal Sandoval

MÈXIC.— L'arquebisbe de Mèxic, el cardenal Norberto Rivera, ha expressat la seva absoluta confiança en la innocència del cardenal Juan Sandoval, arquebisbe de Guadalajara, dels presumptes delictes que la Procuraduria General de la República (PGR) investiga, i ha assenyalat que l'Església sortirà airosa d'aquesta situació. El purpurat ha negat que es pretengui fer mal o lesionar l'Església catòlica amb les imputacions fetes al cardenal Sandoval Iñiguez, perquè després de la investigació, quan es vegi la seva innocència, l'Església se'n beneficiarà perquè es confirmarà que la institució sempre va tenir la raó i és transparent. En aquest sentit, ha expressat el seu suport total a l'arquebisbe de Guadalajara.

La premsa va publicar que la PGR va demanar a la Comissió Nacional Bancària i de Valors informació sobre totes les operacions bancàries que hagin efectuat del 1996 fins ara el cardenal Sandoval, els seus deu germans, la seva mare, que va morir fa dos anys, i el cardenal José Salazar López, mort fa 16 anys. Tot això com a conseqüència de la demanda que va presentar l'exprocurador Jorge Carpizo McGregor contra el cardenal Sandoval Iñiguez, recolzat en un document, aparentment sense autor, en què es parla de la possible participació del prelat en operacions de blanqueig de diners. El cardenal Sandoval fa anys que demana una investigació a Carpizo com a part del crim del seu antecessor, el cardenal Juan Posadas Ocampo. (ACI)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

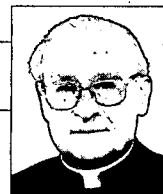
FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La visita al meu amic el terrissaire

Hi ha un terrissaire que conec fa anys. Vaig anar no fa gaire al poble on viu. Va ser com una trobada d'amics, amb ell i la seva família. Vaig veure que a l'entrada es mantenia, ben conservada, aquesta inscripció: «Ofici noble i coratjós, entre tots el primer, perquè en les arts del fang, Déu va ser el primer terrissaire i l'home el primer atuell». L'obra d'aquest terrissaire és digna d'aquest ofici noble i coratjós. Hi ha en ella amor i esperit, en una senzilla vaixel·la o en objectes més complexos.

En la seva obra, com en la d'un artesà que visqui la seva professió, no solament es trasllueix la intel·ligència, sinó que també queda l'empremta d'un sentiment artístic. Certament, si estem fets a imatge de Déu, no seria encertat pensar que l'home és només un animal racional. Pot també dir-se que és afectiu o sentimental, si Déu és amor. Pensava Unamuno que la filosofia respon a la nostra necessitat de formar-nos una concepció total i unitària del món i de la vida, i, com a conseqüència d'aquesta concepció, un sentiment que engendri una actitud íntima i fins i tot una acció. Però aquest sentiment no és conseqüència —diu— d'aquella concepció, sinó

que n'és la causa. Insisteix que la nostra forma de comprendre el món i la vida brolla del nostre sentiment respecte de la vida mateixa. I afegeix amb la seva ironia alegre: «Potser el que el diferencia (l'home) dels altres animals sigui més el sentiment que no pas la raó. Més vegades he vist un gat raonar que no riure o plorar. Potser rigui o plori per dins, però per dins potser també el cranc resolgui equacions de segon grau.»

Aquest atuell únic que és l'home té un sentiment respecte de la vida mateixa, que és la necessitat de no morir. I l'autor uneix aquesta necessitat d'immortalitat amb la necessitat que Déu existeixi, perquè es doni aquesta immortalitat.

En una anècdota en què relata el seu diàleg amb un pagès, li va proposar la hipòtesi que hi hagués un Déu omnipotent, però que no per això l'ànima fos immortal, en el sentit tradicional i concret. La resposta immediata del pagès va ser: «Llavors, per a què Déu?»

També aquest atuell és l'únic que pot contestar amb Obermann la pregunta «qui ets tu?». «Per a l'univers, res; per a mi, tot». I afegim que, per a Déu, som un ésser irrepitible, únic, objecte d'un amor també irrepitible.

Un amor que, perquè és més fort que la mort, ens assegura una continuïtat de vida més enllà; una vida que abans de la resurrecció de Crist podia semblar una frontera inaccessible. La seva mort-resurrecció ha estat el gual que ens fa franquejable el que abans era un abisme insondable.

Subratllem que moltes vegades es parla del culte als morts en la nostra religió. Penso que, sense més, no és una afirmació exacta o, si més no, no és complexiva de tota la realitat; perquè, més que de culte als morts, es tracta de culte a la immortalitat.

Un altre dia parlarem de com la falta d'esperança, en la vida quotidiana i en la projecció d'aquesta vers l'eternitat, ha conduït a la falta de fe. En el II Sínode de Bisbes d'Europa vam ser bastants els qui constàvem que la pèrdua de la fe a Europa ha estat precedida pel marciment de l'esperança.

Va dir Pascal que aquell home que es despreocupa d'allò «en què es tracta d'ell mateix, de la seva eternitat, del seu tot, m'irrita més que m'entendreix, em sorprèn i m'espanta». I es va atrevir a afegir: «És per a mi un monstre».

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Amb Maria, cridats a la missió

Tota comunitat cristiana és missionera. No pot ser d'altra manera. L'eucaristia, que construeix la comunitat, acaba amb aquest mandat missioner: «Aneu-vos-en en pau», invitant tots els cristians a portar l'anunci del Senyor ressuscitat arreu. L'eucaristia realitza un vincle inseparable entre comunió i missió, que fa de l'Església el sagrament de la unitat de tot el gènere humà.

La missió evangelitzadora de l'Església és essencialment anunci de l'amor, de la misericòrdia i del perdó de Déu mitjançant la vida, la mort i la resurrecció de Jesucrist. És la proclamació de la joiosa notícia que Déu ens estima. Aquest missatge és salvació per a tots els homes i les dones de totes les ètnies, cultures i indrets del món. És el missatge que ofereixen els missioners i les missioneres.

No podem oblidar l'anhel de moltes persones que, malgrat viure en gran pobresa espiritual i material, experimenten una gran set de Déu i del seu amor misericordiós. Per això la invitació del Senyor Jesús a anunciar la

bona nova continua essent vàlida avui i es fa cada vegada més urgent.

El nombre dels qui encara no coneixen Crist ni formen part de l'Església augmenta considerablement; més encara, des del final del concili Vaticà II l'any 1965, gairebé s'ha duplicat. Per aquesta humanitat immensa, tan estimada per Déu, és evident la urgència de la missió evangelitzadora.

Per això cal no caure en el parany de reduir el cristianisme a una saviesa merament humana, com una mena de ciència per viure bé. En un món fortament secularitzat s'ha donat una gradual secularització de la salvació. Així es lluita certament a favor de l'home, però d'un home a mitges, reduït només a la dimensió horitzontal. Tanmateix Jesús vingué a dur la salvació integral, que enclou tot l'home i tots els homes i els obre als admirables horitzons de la filiació divina.

Mitjançant l'evangelització els missioners i les missioneres ajuden els homes i les dones a sentir-se germans

i fills del mateix Pare. Aquest missatge de salvació contribueix a realitzar la persona en tota la seva plenitud. És, certament, una expressió de l'amor de tants missioners i missioneres, molts d'ells del nostre país.

El lema del Domund 2003 és aquest: «Amb Maria... cridats a la missió». Perquè Maria va estar íntimament unida a l'obra salvadora de Jesucrist, i també perquè Maria és mare de tots els homes i dones de la humanitat i com a mare vol que tots els seus fills gaudeixin de la revelació divina i esdevinguin fills de Déu. No podem oblidar que Maria va estar present en el Cenacle en la Pentecosta de l'Esperit, emparant la primera activitat missionera de l'Església naixent. Els missioners són testimonis de la fe i de l'amor de Déu. Per això esdevenen en moltes ocasions màrtirs. La història i el present en donen fe. Els missioners i les missioneres ofereixen la seva vida per Déu i pels germans mitjançant el lliurament total de si mateixos, fins al vessament de la sang, si és necessari.

Gràcies, missioners i missioneres. Gràcies, màrtirs.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Dr. Enrique Cases
Capellà i escriptor

El sàdic de Coín i Mijas

S'ha produït un autèntic sobresalt nacional i internacional quan s'han conegut els detalls dels assassinats de Sonia Caravantes i Rocio Wanninkhof. Uns quants s'indignen, d'altres gairebé ni s'ho creuen. És cert que els mitjans de difusió no han tingut una postura gaire prudent. Saber que el morbo atrau i recrear-s'hi per guanyar quota de mercat és una cosa despreciable. Saber que el que és morbós atreu i recrear-s'hi per guanyar quota de mercat és menyspreable. Però val la pena reflexionar sobre el sadisme amb serenitat. A la premsa quotidiana llegeixo que una companyia que s'anomena de teatre ha portat a Madrid a escena una obra del marquès de Sade que titulen XXX; afegeixen que les escenes pornogràfiques explícites i les sàdiques les fan professionals en pantalles de vídeo. És molt probable que aquests, que s'anomenen transgressors com si fossin herois, no fossin capaços de portar a escena, per exemple, *Cinco horas con Mario*, o qualsevol altra obra que requereix intel·ligència i no tan sols grolleria.

Però val la pena insistir en el sadisme. Una cosa tan anormal, que s'està convertint en una cosa normal en el cinema, en el teatre, en la pintura i en l'ambient. La bellesa perd i la crueltat disfressada d'art té via lliure.

La meua pregunta és: escandalitza el sadisme, la violència unida al sexe desbocat? Quan dic que escandalitza no em refereixo a l'exclamació de la gent que no és prou dura i alliberada; sinó que em refereixo que si ensenya i induïx a fer aquestes accions que es consideren artístiques, belles, lliures, de gran interès nacional, superiors. Si realment ensenya a algú que no se li havia ocorregut fer accions sàdiques —orgia amb assassinat— doncs no val la pena estranyar-se del que ha passat a Coín i a Mijas. Senzillament, és que arriba al carrer el que estava en la pedagogia de l'escena.

Una altra pregunta és: hi ha una moralitat pública? És cert que els governs han de tenir una certa tolerància amb conductes immorals. Però, on acaba la tolerància? Quan una cosa és intolerable? O no hi ha res intolerable? És indubtable que els pares de les filles assassinades sàdicament tenen una idea clara i contundent. És més, tots, des dels jutges fins als presidaris, pensen que les accions dels sàdics són intolerables. La moderació actual del sistema penal impedirà el linxament, o la pena de mort, que poden passar per les ments de més d'un. Però, què fer als que inciten al sadisme, a la violència sexual amb màscares d'altura de no se sap què? Penso que el més suau seria ignorar-los, i si criden molt o insisteixen en els seus escàndols, doncs, senzillament, aplicar el dret que està aprovat per a tots els ciutadans, també per als que volen impunitat.

Actualment la crueltat disfressada d'art té via lliure.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Guardeu-nos... de qualsevol pertorbació

En Guiu estudia segon d'Econòmiques. És un jove generós i dinàmic. De tant en tant em ve a veure per parlar-me de les seves inquietuds i fer-me preguntes, tant sobre conceptes religiosos que li criden l'atenció com sobre actituds que vol comprendre a la llum de l'evangeli. Les seves visites no són mai temps perdut. Les agraeixo perquè em fan reflexionar i esdevenen, també per a mi, font d'aprofundiment espiritual.

En Guiu, dies enrere, em deia que la pregària de després del Pare nostre, de la missa, li resultava de gran consol espiritual. «És una oració que dona ales a la llibertat. Precisament perquè demana que el Senyor ens alliberi de tots els mals i ens atorgui la pau; i perquè apel·la la misericòrdia divina a fi que ens guardi "de tot pecat i de qualsevol pertorbació"». Mossèn Joan, aclareixi'm un xic el significat de «pertorbació».

Vaig lliurar el diccionari a l'amic Guiu i, després de passar alguns fulls, va llegir: «Pertorbació: acció de pertorbar o de pertorbar-se.» I va cercar el verb transitiu «pertorbar: provocar confusió o desordre físic, mental o moral, torbar la quietud, l'assossec. Certes lectures pertorben l'ànim. L'alcohol li pertorbava el cervell. Les lluites polítiques pertorbaven tota la contrada.»

El jove va tancar el diccionari i, com en altres ocasions, va entrar en un soliloqui: «Ara veig més clar el significat de pertorbació. És cert, hi ha realitats que pertorben l'ànim, confonen, lleven la pau, persisteixen en la ment, inquieten... És veritat, cregui'm, hi ha esdeveniments i persones que alteren l'esperit. Més d'una vegada he passat per aquesta experiència i he hagut de purificar la meua memòria per tal de poder mantenir transparent el diàleg amb Déu i recuperar una mirada més neta sobre la realitat. Vostè m'ha indicat, en diverses ocasions que agitaven vivament el meu ànim, que retornés a la pau, que defugís certs pensaments i imatges, que oblidés determinades paraules i que supliqués el do de no alterar-me per no res.»

L'amic és lúcid i té raó. Ens enlluernen tantes coses! I, sovint, ens alterem per no res! El Senyor ens vol alliberar de tot el que és insubstancial. Perquè, al cap i a la fi, ens pertorben i intranquil·litzen coses que a penes tenen entitat. Hi ha pertorbacions que tenen causes profundes, i d'altres, la majoria sense arrels, són fruits d'una seducció imaginativa i sense valor. Com tantes seduccions. Que el Senyor ens guardi de les unes i de les altres. Sí, som poqueta cosa. Però la seva misericòrdia és infinita. «Guardeu-nos de tot mal i de qualsevol pertorbació!»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

De viatge - Costa Blava

Continuo per la Provença. Els tres germans de Betània i la serventa Sara van arribar amb la barca que, sense rem ni veles, havia partit de Terra Santa. Llätzer va predicar l'Evangeli a Arles, avui n'és el sant patró. En aquest lloc hi ha una antiga zona sepulcral molt visitada pels pelegrins de Compostel·la: els Aliscamps. Passejant per aquests llocs sembla que es pot sentir el caminar dels viatgers pietosos.

Marta va anar a una població propera, avui Tarascón, que vivia atemorida per la Tarasca, un monstre aterrador; el va matar i va convertir la gent al cristianisme.

La serventa Sara té la seva imatge a la cripta de l'església-fortalesa de les Saintes Maries de la Mer. Allà hi van gitanos de tota Europa que la tenen per patrona. És un goig veure els infants com s'abracen a l'estàtua i se la mengen a petons.

Maria va marxar a una gruta a plorar els seus pecats i a pregar. Avui aquesta llegenda ha donat nom a un massís de muntanyes. Al peu de la serralada, Sant Maximin allotja la que fou la seva primera tomba. Posteriorment, per por de les incursions sarraïnes, les seves relíquies van ser trasllades a l'interior i albergades en la meravellosa basílica de Vézelay. Les dades evangèliques diuen que va néixer a Magdala, un lloc al costat de Tiberiades que he visitat moltes vegades, que Jesús en va expulsar set dimonis, que va acompanyar el Senyor durant la seva vida apostòlica, que va estar al seu costat en el tràngol de la seva mort, que va ser la primera que el va trobar a l'hort de la seva tomba i que va rebre l'encàrrec d'anunciar-lo als deixebles. Les dades són molt positives, però la tradició occidental s'ha fixat gairebé exclusivament en allò dels dimonis i, pensant que una dona no era capaç de pecar sinó llogant el seu cos, se li ha atribuït l'ofici de prostituta, i la representa plàsticament amb una anatomia i un erotisme exuberant. Apareix gairebé sempre com la gran pecadora penedida, però Maria, la de Magdala, és la que tant va estimar el Senyor, a qui carinyosament anomenava *Rabbuní*, Mestre meu. Per aquests llocs de la Provença que recorro, a més de llegendes, hi ha testimonis cristians. Trobo a prop de la Santa Gruta una comunitat benedictina que prega, acull i afavoreix la pregària. Sóc molt ben rebut per les monges, que em diuen que disposen a la casa de 200 llits per als grups, especialment juvenils, que hi van per a retirs i per lliurar-se la reflexió i la pregària. En allunyar-me del «massif de la Sainte Baume», en una estoneta que dispo de silenci, penso en ella i repeteixo a dins meu: com tu, d'altra manera, jo l'estimaré. Com tu, d'altra manera, el vaig seguir. Com tu, d'altra manera, continuo cercant... i l'emoció m'omple el cor d'una manera que ploro entèndrit.

Davant de Cannes hi ha l'illa de Lerins, el bressol més antic del monacat occidental. Allà encara hi viu una comunitat de monjos. En aquesta franja de la costa mediterrània, famosa pels protagonistes de les revistes del cor, neix i germina la història de la penetració del cristianisme a França que després s'afiançarà a Lyón. Recordant F. Mistral, premi Nobel que va escriure en provençal la ingènua *Mireio*, escoltant al meu interior la Marxa dels Mags, que va orquestrar Bizet (suite la Arlesienne), marxo feliç, mentre lamento que tanta gent, camí d'Itàlia, passi de llarg per aquí, sense pensar, sense aturar-s'hi, sense aprofitar-se, de tanta riquesa espiritual que s'amaga en aquests paratges. I molts d'aquests són cristians.

Notes insignificants

Germà Adrià

Princesa i mare

Mare de Déu de la Mercè. Princesa, reina, mare... I tots els noms bons que tenim per expressar admiració, amor, veneració i confiança.

Et parlo amb el candor de fill que confia en Tu.

El dia de la Mercè vaig poder assistir a la missa solemne de la teva festa.

Hi vaig anar gairebé una hora i mitja abans, i així em vaig poder asseure en un raconet d'un banc reservat per a les cases regionals. Em vaig estrènyer una mica i encara hi va caber un matrimoni gran. Des d'allà vèiem perfectament l'altar i la teva imatge.

Una hora i mitja de salutacions, de xerrades, de comentaris, d'opinions, de sentir-nos com agermanats sota la mateixa mare princesa.

I aquell matrimoni va resultar ser de la meua terra; l'accent català ens va delatar i ens va unir encara més.

Vam comentar la fe dels teus devots, l'elegància de les noies que amb vestits regionals s'acostaven amb un gran ram de flors per a Tu.

Vam parlar dels joves, dels quals se'n veien pocs entre els fidels devots.

Però només començar la cerimònia, tota l'església, el teu santuari es va fer silenci i devoció.

Tots ens vam sentir captivats per aquella desfilada de sacerdots, de bisbes i d'autoritats.

Tots vam pregar conforme ens convidava el Cardenal.

Tots ens vam sentir compenetrats amb el magnífic sermó del Cardenal, que té en Tu tanta confiança i que voldria que a la Mercè

rebessis tantes pregàries i aclamacions com a Montserrat, Lourdes o Fàtima.

És clar que hauríem de construir un santuari teu en cada carrer, perquè Tu ens tinguessis a tots ben a prop i ineludiblement al teu costat.

Feia temps que no anava a una missa tan solemne, tan participativa, tan litúrgica, tan mariana, tan popular.

Gràcies, princesa.

Gràcies, mare.

I encara em vaig quedar una estona més assegut en silenci mentre el teu temple es buidava i començaven les cues per pujar a fer-te un petó.

I aleshores, princesa, et vaig anar dient amb timidesa el que portava a dins i que només a Tu podia manifestar.

Saps, princesa? Per a la propera celebració hem d'aconseguir que també hi estiguin representats tots els teus predilectes. Sí, està molt bé que en un lloc preferent hi hagi totes les autoritats, que per cert es van mostrar molt pietoses, però a més de les cadires especials reservades a les autoritats, posarem uns altres cadires encara millors. I allà hi farem asseure alguna representació dels grups dels predilectes teus.

Tu concediràs la llibertat d'un pres, almenys de cada presó de Catalunya, i hi estaran presents. Tu faràs que puguem portar dos homes dels que dormen al carrer, i així, a una representació de tots els grups marginals que Tu vols redimir.

I després a cadascun d'aquests representants se li buscarà una solució definitiva, sota el consell que Tu presidiràs.

Et sembla bé, princesa?

Zoom

Eduard Brufau

Dos anys després de la intervenció militar a l'Afganistan i de la caiguda dels talibans aquest país del cor de l'Àsia ha passat a un segon pla en l'escena internacional. Però això no vol pas dir que els afganesos hagin trobat ni la pau ni el benestar. La pobresa encara obliga molta gent —com aquestes dones de la fotografia— a viure només d'almoïna; el radicalisme islàmic no s'ha extingit del tot, i llevat de la capital, Kabul, la resta del país encara viu esclats de violència.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Colors de crepuscle

La repercussió mediàtica de les recents activitats del Papa és enorme i es reflecteix àmpliament en els principals mitjans de comunicació. La celebració dels 25 anys del seu pontificat incorporarà a la seva agenda el consistori dels 31 cardenals, que tindrà lloc el 21 d'octubre proper. Joan Pau II ha pres la decisió d'anticipar el consistori a les propostes dels seus col·laboradors, que el situaven al desembre o gener per no sobrecarregar el mes d'octubre, i ha fet prevaler el seu punt de vista. La premsa italiana informa que el Papa considera el seu viatge a Eslovàquia com l'últim de rang internacional. Aquestes dues mesures, situades en un context contradictori d'informacions sobre la seva salut, permeten entreveure els colors del crepuscle. No resol la incògnita sobre el límit del seu pontificat però el prepara gradualment.

La novetat, des del meu punt de vista, rau en el fet que els signes crepusculars sorgeixen des de dins de l'Església. Fa uns quants anys la pressió de la premsa sobre la possible renúncia de Joan Pau II i sobre el seu estat de salut va ser notable. Posteriorment va deixar de constituir notícia perquè es va veure clarament que el Papa continuava. Les insinuacions sobre la seva salut han estat una constant, però sense gaire força. Ara les coses són diferents. L'elecció dels nous cardenals atrau la mirada sobre el conclave proper i, per tant, sobre la successió. El calendari ja no el marquen des de fora, sinó que sembla que recull una convicció interna. El final trigarà setmanes o mesos a arribar, però s'albirarà a l'horitzó com una realitat que s'imposa.

Els colors de la tardor comencen a embellir de tonalitats diferents els paisatges italians. N'hi ha prou de veure'ls per endevinar-ne l'estació de l'any. Aquests últims esdeveniments del Vaticà comencen a suggerir que el crepuscle ja no és només una possibilitat existencial, sinó una realitat molt propera. També hi ha el risc d'apartar-se dels fets, de l'aquí i l'ara, i accentuar les especulacions. El respecte dels temps i de les persones pot contribuir a mantenir una actitud serena. Un total de 25 anys i el temps afegit de què disposa el Papa són un període llarg i significatiu. Valorar-lo resulta complex. Lligar-se a una etapa històrica com a taula de salvament reflectiria una manca de confiança en la força de l'Esperit.

El lideratge de Joan Pau II atrau les mirades sobre la seva persona. No obstant això, els creients, sense deixar d'estar atents a l'evolució del Papa, saben que el seu centre és Crist i que la tasca d'anunciar l'Evangeli representa un desafiament que no es pot supeditar a les lleis històriques de la successió papal. Les dimensions substantiva i adjectiva de la realitat han de quedar clarament diferenciades per no acabar en la confusió ni en la superficialitat. Plantejats els temes des del nivell profund, el nivell de l'Esperit, el resultat no es troba tan subjecte a la versatilitat de les nostres pors i especulacions. Una mirada sobre l'evolució històrica de l'Església relativitza molt les angoixes i les preocupacions.

Sempre hi ha espai per a una albada nova. El crepuscle de Joan Pau II obre un horitzó nou perquè inexorablement qualsevol crepuscle inaugura una nova aurora. Agraïm a Déu el que ha estat la trajectòria del Papa, amb els seus raigs solars i els núvols passatgers, i manifestem la confiança que el futur estarà en bones mans. Certament resulta difícil sostreure's als interrogants sobre el seu successor. Serà o no europeu? Quina serà la seva formació teològica, els seus compromisos humans i la seva visió espiritual? Quina serà la seva edat? Prosseguirà la línia viatjera del seu antecessor? Ens podem formular milers d'interrogants, les respostes dels quals apareixeran tard o d'hora als mitjans de comunicació. Abans que arribi tot això potser puguem tenir més d'una sorpresa, perquè el Papa encara no ha culminat la seva biografia.

La pregària ens pot situar millor que res en el regne de l'Esperit, des del qual les consideracions històriques tenen importància però estan supeditades a valors superiors. Tot això es complica una mica més perquè sobre el Papa no tan sols opinen les comunitats cristianes, sinó també altres instàncies alienes a la mateixa Església, a causa, sens dubte, de la seva projecció internacional i més perquè constitueix una referència religiosa i moral de la qual no prescindeix, es vulgui o no, gran part de la humanitat.

**Esqueles a
Catalunya Cristiana**

Tel. 934 092 810

□ Les arrels d'Europa

Tots tenim uns orígens innegables, inalterables, propis. A alguns no els agraden i en reneguen, i arriben a canviar-se legalment els cognoms per via judicial. Si en queden satisfets, perfecte. Però, tot i que no vulguin acceptar-ho, continuaran sent fills del mateix pare i de la mateixa mare.

Europa va néixer cristiana, s'anomenava «la Cristiandat», així, *in extenso*. Consta a tots els llibres antics d'història. També s'autoanomenaven «regnes cristians». Algunes monarquies actuals, com l'anglesa, continuen conservant aquests títols que consideren honrosos, i hi ha països que conserven la creu a la seva bandera.

Aquesta és la història i és inútil voler amagar-la davall de la catifa. Ens uneix la llengua mare, tots parlem llatí, tot i que descomposat. Fins i tot els alemanys tenen la seva llengua germànica estructurada sobre una fèrria base llatina de declinacions i conjugacions.

Les arrels cristianes d'Europa no hi ha detergent que les esborri. És la història, la cultura i la religió formant un tot. És el que hi ha.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

□ Al-leluia, bisbe de Vic

Ens avergonyeix que un grup de persones, faltades d'ètica i de civisme, el diumenge 14 d'agost, esperessin el pas de Mons. Romà Casanova, consagrat bisbe de Vic, amb cartells ofensius i repulsius.

Qui eren aquells manifestants? Desplaçats de diferents indrets i organitzats per gent amb molt poca dignitat? Què intentaven? Avergonyir la bona gent vigatana davant del representant de l'Església, del bisbe nomenat pel Papa?

No estaven d'acord amb la forma en què va ser nomenat? Què volien? Qui els feia nosa? A Catalunya, gràcies a Déu, hi ha més de cent capellans i religiosos

Cartes del lector

amb prou intel·ligència i bondat que podien aspirar a ser bisbe de Vic. Un cop nomenat un d'ells, no seria una barbaritat que els altres noranta-nou agafessin un pal i un cartell per protestar? Volem dir que el nomenament de Mn. Romà Casanova com a bisbe de Vic no és cap ofensa a cap sacerdot de la nostra terra. Independent de les persones, seglars o eclesiàstiques, què el van avalar, sobre les quals cal comptar amb l'Esperit Sant.

Rebi el nou bisbe de Vic la més efusiva al·leluia, la nostra col·laboració i la nostra estima.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

□ Aprendre per a d'altres vegades

Amb motiu de la consagració del nou bisbe de Vic, Romà Casanova, i la manifestació convocada i portada a terme per «Església Plural», hem observat que la premsa diària catalana ha donat una cobertura mediàtica molt àmplia, amb titulars en portada, alguns com *Prop d'un centenar es manifesten...*, acompanyats de fotos en què apareixien les pancartes, els eslògans, etc.

Per contra no es parlava, almenys en titulars, sobre com havia anat la consagració, que la manifestació havia estat un fracàs («escassament una cinquantena», deien mitjans de fora), que van concelebrar amb ell tots els bisbes catalans, a més d'altres de la resta de l'Estat i els abats de Poblet i de Montserrat, que Romà Casanova va recordar que havia estat elegit de la mateixa manera que la resta dels bisbes de l'Església catòlica, que la catedral estava plena de gom a gom, que els assistents a l'acte van aplaudir el nou bisbe diverses vegades durant

la seva homilia, que en acabar la missa alguns membres del bisbat de Barcelona deien que «l'acte de Vic demostra que el poble està amb el seu bisbe», etc.

Certament que l'efecte mediàtic aconseguit per la convocatòria ha estat més important que el que havia estat realment la manifestació. Sembla que en aquesta ocasió la premsa general de tot Catalunya s'ha quedat només amb l'efecte mediàtic d'una de les parts, tot oblidant la més important com és la consagració d'un nou bisbe. Serà, tal vegada, perquè des dels bisbats s'ha actuat com sempre es fa en aquests casos —sense soroll— i, per contra, els oponents han fet servir tots els mitjans, especialment els més sensacionalistes. Potser es pot aprendre per a d'altres ocasions, que segur que es repetiran.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

□ Pornografia

Segons l'anuari «eEspaña» de Retevisión, els espanyols que veuen pornografia per Internet assoleix una de les xifres més altes d'arreu del món: el 38%. Això no és el més lamentable, sinó l'accés fàcil dels menors, i com en pot resultar, de perillós, ja que pot derivar en continguts més forts o en pornografia infantil. El porno «ajuda» que molts vegin la dona (o l'home) com un simple motiu de calmar ímpetus carnals, potencials desfogadors de tempestats libidinoses, no com a persones que cal respectar i fer el bé.

El que és curiós és que es parla de perseguir la pornografia infantil i la pedofília, però no es combat el «porno convencional», on la dona és una mera esclava sexual. Ni tan sols les feministes aixequen la seva veu. Per si fos poc, en moltes cadenes digitals i locals, a partir de les dotze de la nit, pornografia en obert a l'abast de petits i grans.

ADRIÁN FERNÁNDEZ RODRÍGUEZ
Sevilla

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Fe

—Sóc universitària i també em preparo per impartir classes de religió. En un debat a l'aula sobre el tema de la fe es va plantejar si la fe és interessada o no. Em sorprèn l'afirmació compartida per molts companys segons la qual creure és «un salt al buit». M'agradaria que m'orientés sobre el concepte de la fe.

—En diverses respostes d'aquest consultori he tractat de la raonabilitat de la fe i de les moltes raons que hi ha per fer-nos veure que l'opció creient és la més raonable de les opcions humanes. Amb tot, la fe és do i misteri, gràcia. Recordo una de les preguntes amb què començava aquell àntic i savi catecisme que ens va llegar la tradició i que deia així: «Ets cristià? Sí, sóc cristià per la gràcia de Déu.» Efectivament, la fe és un do, lliurement escollit i madurament pensat en l'evolució i vivència de la mateixa.

És o no interessada la fe? Per què creiem? Partint de l'afirmació que la fe és un do gratuït de Déu que Ell concedeix als que l'acullen, cal reconèixer que, per la nostra part, hi ha una dosi considerable d'interès, en el bon sentit de la paraula. L'amor gratuït i pur, exempt de tota necessitat, només existeix en Déu, ja que Ell és amor pur i no hi ha en ell cap necessitat o dependència en el sentit metafísic. Nosaltres, en canvi, som éssers limitats, contingents, fins a tal punt necessitats que diria que som summament indigents. La fe apareix en un context existencial determinat, en l'horitzó de la pregunta existencial (implícita o explícita) del sentit de la vida, d'un sentit ple i total que fonamenti tota la nostra existència i doni esperança als nostres anhels més íntims. En aquest horitzó apareix la proposta de Déu, la seva presència en la història que il·lumina i salva. Es tracta de la Revelació, captada i acceptada ja pel do de la fe. Hi ha, doncs, una necessitat i un interès en l'opció de fe que no podem negar. Ans al contrari: cal acceptar-ho en la humilitat de la veritat, ja que si no ens tindríem per autosuficients i l'autosuficiència és l'obstacle més gran per a la fe: el Senyor rebutja els soberbis i els rics (els que estan plens d'ells mateixos) els acomiada buits.

Em demana un aclariment sobre el concepte de la fe. Li responc amb una cita d'un llibre que recomano vivament. Diu així: «...es tracta de l'encontre, de la relació personal entre l'home que cerca Déu i Déu, que s'ofereix, que parla i es manifesta de moltes maneres diferents. Refiar-se de Déu, acceptar la seva paraula i seguir la veritat que ofereix és tenir fe en Déu.» El llibre es titula *Cien respuestas para tener fe* i el seu autor és Mons. Carlos Amigo Vallejo, nou cardenal de l'Església catòlica.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Amistats

Com és ben sabut, els pares, els fills, els germans, els cunyats..., no podem escollir-los; els amics, sí. Per tant, l'amistat és un vincle que establim lliurement amb un altre, al marge dels lligams de la sang, igual que en la relació amorosa. A diferència de l'amor, però, l'amistat vertadera no és gelosa ni exclusiva. I no té el component de l'atracció sexual. En aquest sentit, potser fins i tot és més lliure que l'amor de parella, ja que, en l'amor, l'elecció ha pogut ser imposada per l'atracció, la pulsio sorgida en l'inconscient.

Hom diu que «qui troba un amic, ha trobat un tresor». És ben cert. Un amic ens fa la vida més lluminosa, més confortable, més plaent. I és que amistat vol dir tendresa, respecte, servei, comunicació, generositat, perdó... I evidentment no cal que l'amic o l'amiga sigui igual que jo —això és només l'anècdota—, ja que l'amistat, precisament, ensenya a estimar la diferència. I, per damunt de tot, amistat vol dir lleialtat, fidelitat. Que n'és de desagradable i atúdor ser traït per qui consideràvem amic! Igual que,

salvant les distàncies, experimentar la infidelitat de la parella. I és que la fidelitat és una qualitat preciosa, indispensable en les relacions humanes, tot i que potser avui dia no és una virtut gaire valorada per amplis sectors de la nostra societat.

L'amistat no és interès, conveniència, utilitarisme, un *kleenex*. I, com sempre s'ha dit, els bons amics es coneixen quan es necessiten. Són aquells qui tens al costat no sols quan tot són flors i violes, sinó també quan la vida et colpeja.

Malgrat que som ben lliures a l'hora d'escollir els nostres amics, permet-me, amable lector, que et faci una proposta. Per què no inclous —si encara no ho has fet—, en la teva tria d'amistats, Jesús de Natzaret? Ell és l'Amic fidel, que mai no traeix ni abandona, que ens estima tal com som i que desitja que siguem feliços, ara i aquí, i un altre dia, per sempre, al seu costat. Ell ens ofereix la seva amistat. Ara bé, nosaltres som ben lliures d'acceptar-la o no.

JOAN GASULL i CASTELLS
La Garriga

Celebrar l'Eucaristia amb Joan Pau II

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

25 anys de ministeri petrí

El dia 16 d'octubre del 1978 ha quedat en la memòria dels qui el visquérem com el dia de la gran sorpresa del Papa Wojtyła. Una sorpresa, val a dir-ho, que es va transformar en una immensa simpatia des del moment en que el Papa Joan Pau II va sortir al balcó de la basílica de sant Pere, aquell mateix vespre, i es tornà entusiasme quan, el diumenge següent dia 22, va presidir la solemne missa de «insediamento», és a dir, de celebració d'estar a la càtedra de sant Pere. El seu crit «No tingueu por! Obriu les portes a Crist» va fer passar per tota l'Església una alenada d'esperança i de força. Començava aleshores el seu ministeri petrí, això és, el ministeri de «fer de Pere» en l'Església.

De tot això fa vint-i-cinc anys, un quart de segle. Aquests dies tothom ho comenta segons la seva simpatia i el seu entusiasme. Només el fet que el seu pontificat sigui ja un dels més prolongats de

la història de l'Església és motiu de sobres per comentar-lo. A mi m'agrada acostar-me a aquests vint-i-cinc anys amb quelcom més que simpatia i entusiasme, encara que també. Penso que nosaltres celebrem aquest aniversari sobretot amb una perspectiva de fe.

Una experiència de molts sacerdots i laics

La perspectiva de fe ens porta a una característica del ministeri de Joan Pau II que ens revela el seu profund sentit de pastor i la seva intensa pietat eucarística. Em refereixo a la pràctica que ha tingut, des del començament, d'admetre sacerdots, diaques, religiosos i religioses, laics i laiques, cada dia, a la seva celebració eucarística. Ha estat una experiència que han fet molts en l'Església. A part, és clar, de la participació de tantes multituds en les seves celebracions a l'aire lliure, en els viatges apostòlics sobre tot. Arribar de bon matí a la Porta de

bronze del Vaticà, pujar l'escala, prendre l'ascensor fins a l'apartament del Papa, revestir-se amb els ornaments, i, en silenci, entrar a la capella... Joan Pau II, el Papa, agenollat en el seu reclinatori, prega amb un recolliment profund. És impressionant! Després, ell mateix serà revestit amb els ornaments, i començarà la missa. Una celebració senzilla, condicionada a les possibilitats d'aquella assemblea concreta. Després de l'evangeli i després de la comunió, una estona de silenci meditatiu. Acabada la missa, a la sala del costat, una salutació afectuosa i sense massa pressa de cadaçú, una fotografia que hom guarda amb goig com a record d'aquell moment... En sortir, la plaça de sant Pere és una altra cosa.

El testimoni apostòlic

A partir d'aquesta experiència, i de la manifesta intensitat amb què Joan Pau II ha parlat en aquests anys, i parla encara avui, trobo en el seu testimoni una fide-

tat profunda a la definició del ministeri apostòlic que van fer els Dotze a Jerusalem: «Nosaltres hem de dedicar-nos a l'oració i al ministeri de la paraula.» Així, en efecte, s'ens ha mostrat el Papa. Un Papa pregant, celebrant, immers en la contemplació. Un Papa predicador, evangelitzador, disposat sempre a dir una paraula de fe en qualsevol situació, i a qualsevol persona o grup.

Quan diem «oració» diem litúrgia, en primer lloc. La dedicació apostòlica no és només la de pregar individualment, sinó la de convocar l'Església a la pregària, en primer lloc a l'Eucaristia, però també a la litúrgia de les hores. Per això és remarcable la iniciativa del Papa de convocar cada dia els cristians a celebrar l'Eucaristia amb ell. Cada vegada que un sacerdot celebra l'Eucaristia ho fa en comunió explícita amb el Papa; l'experiència d'una concelebració amb ell ens ajuda a viure amb més intensitat aquesta dimensió. I en aquest vint-i-cinquè aniversari, a donar gràcies a Déu.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ Nascut a Ovada, nord d'Itàlia, el 1694
- ❑ Eremita, místic i predicador
- ❑ Fundador de l'orde dels passionistes
- ❑ Va morir a Roma l'any 1775
- ❑ Canonitzat el 1867 per Pius IX

Pau Francesc Danei era fill d'uns comerciants, el primer dels setze germans de la família. De jove, quan tenia 19 anys, va sentir un sermó a partir del qual va emprendre una vida espiritual molt activa. El primer que se li va acudir per tal de servir millor Crist va ser apuntar-se a la guerra contra els turcs, però no hi va arribar a lluitar mai, perquè aviat va veure que aquesta no era la manera correcta. Decideix llavors de fer-se eremita vora la ciutat d'Alessandria, prop d'on havia nascut, amb el permís del bisbe de la diòcesi. Pocs anys més tard, el 1725, el papa l'autoritza a compartir aquesta vida retirada amb altres persones, i el germà de Pau, Joan Baptista, és el primer a ajuntar-s'hi. Combinen la vida estrictament eremítica amb la predicació pels pobles. La llavor per a un nou orde ja estava plantada, però les autoritats polítiques no veuen amb bons ulls la creació de nous ordes i la rivalitat entre els mateixos

Sant Pau de la Creu

ordes crea una inestabilitat important en l'Església de l'època.

L'exemple més contundent, potser, va ser la supressió de la Companyia de Jesús l'any 1773.

Però Pau i els seus companys continuaran amb la seva missió, caracteritzada per l'eremitisme, per les experiències místiques en el cas concret de Pau i per la predicació. Se centraran sobretot en la passió de Jesucrist i en la simbologia de la creu. Per això quan Benet XIII ordena Pau sacerdot l'any 1727 prendrà el nom de Pau de la Creu. Els passionistes aviat seran coneguts per tot Itàlia, i fins i tot els mateixos papes, com ara Climent XIV o Pius VI, s'entrevistaran personalment amb sant Pau de la Creu en els darrers anys de la vida del fundador i entre ell i els pontífexs naixerà una amistat autèntica.

L'orde es veurà finalment enriquit per la creació també de la branca femenina, les passionistes.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

OCTUBRE

19. Diumenge

XXIX del temps ordinari. Verd. Lectures: Isaïes 53,10-11 / Salm 32 / Hebreus 4,14-16 / Marc 10,35-45

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de la Bona Nova. Sants, Joan de Brébeuf i Isaac Jogues, prev. i comp. mrs.; Pau de la Creu, prev. i fund.; Pere d'Alcàntara, prev.; Santes, Laura, vg. i mr.

Festa Major: a Alcover, Cabanelles i Santa Fe del Penedès.

20. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Romans 4,20-25 / Lluc 1,69-75 / Lluc 12,13-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu de Creta, monjo; Artemi, mr.; beat Contardo Ferrini, laic; Santes, Irene, vg. i mr.

21. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Romans 5,12.15b.17-19.20b-21 / Salm 39 / Lluc 12,35-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hilarió, ab.; Caius, mr.; Santes, Úrsula, vg. i mr.; Celina.

22. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Romans 6,12-18 / Salm 123 / Lluc 12,39-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc, b. i mr.; Santes, Maria Salomé; Nunila i Alòdia, vgs. i mrs.

23. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Romans 6,19-23 / Salm 1 / Lluc 12,49-53. Si es vol: Sant Joan de Capestrano (MLI), Blanc. URGELL: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Servand i Germà, mrs.; Santes, Oda, vg.

24. Divendres

Sant Antoni M. Claret (MO), Blanc. Lectures: Romans 7,18-25a / Salm 118 / Lluc 12,54-59

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Martirià, mr.

Festa Major: a Banyoles i Colldejou.

25. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Romans 8,1-11 / Salm 23 / Lluc 13,1-9. VIC i TARRAGONA: Sant Bernat Calbó (MO), Blanc; GIRONA: La Mare de Déu del Collell (MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Crisant i Daria, mrs.; Crispí i Crispinià, mrs.

Lectures bíbliques

Diumenge XXIX de
durant l'any

Lectura primera

Is 53,10-11

Quan haurà donat la vida per expiar les culpes,
veurà una descendència

Lectura del llibre d'Isaïes:

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

Salm responsorial

32

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor:R. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós.Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. R.Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

Lectura Segona

He 4,14-16

Acostem-nos confiadament
al tron de la gràcia de Déu

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, mantingueu ferma la fe que professeu, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

Al·leluia

Mc 10,45

El Fill de l'home ha vingut a servir,
i a donar la seva vida com a preu de rescat per
tots els homes.

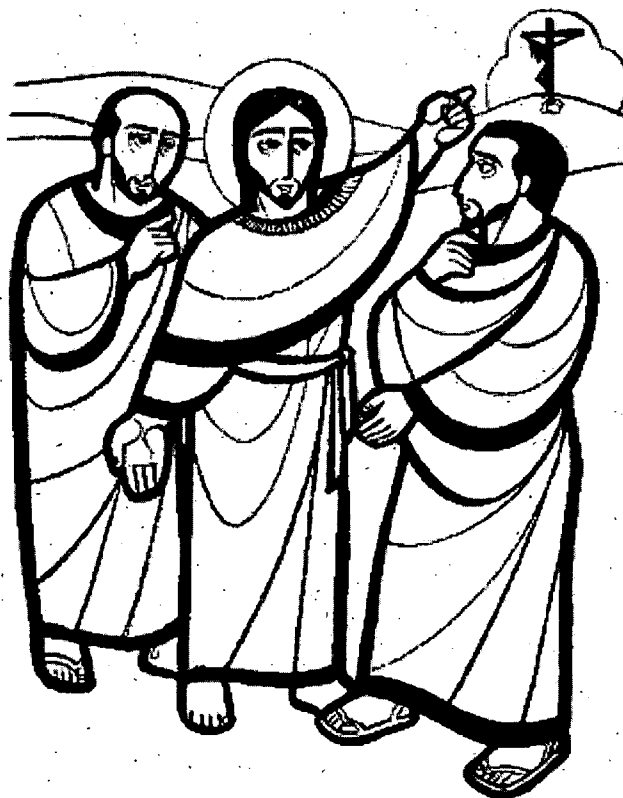
Lectura de l'Evangeli

Mc 10,35-45

El Fill de l'home ha vingut a donar la seva vida
com a preu de rescat per tots els homes

Evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedís un favor que us demanarem». Jesús els preguntà: «¿Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra». Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu. Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem». Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meua dreta i a la meua esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat». Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, en totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per a tots els homes».

Barcelona

diòcesis

Sacerdots de l'esperança

■ El cardenal Ricard M. Carles ordena quatre nous preveres

BARCELONA.— El cardenal Ricard M. Carles s'ha reservat per al final del seu pontificat una de les coses que més li agrada fer com a bisbe: ordenar nous preveres. El 5 d'octubre passat, enmig d'una gran joia, en va ordenar quatre a la catedral, però no seran els últims. Durant el mes de novembre hi ha prevista una

ordenació diaconal i una altra presbiteral, que tancaran de manera ben joiosa el seu mandat. Els nous preveres, que en aquesta ocasió no es caracteritzaven precisament per la seva joventut, són Mn. Francesc Xavier Grau, Mn. Joan-Artur Boardman, Mn. Pere Marín i Mn. Joaquim Vidal.

Entre la nova fornada de sacerdots ordenada el 5 d'octubre passat pel cardenal Ricard M. Carles hi havia fins i tot un vidu, pare de dos fills i avi d'una criatura. Era la nota simpàtica i gens habitual d'unes ordenacions que donaven de la millor manera possible el tret de sortida al nou curs a la diòcesi de Barcelona. La catedral va tornar a viure una nit de gran joia, amb un presbiteri ple de capellans i una nau central plena de fidels. El *Poble de Déu, poble en*

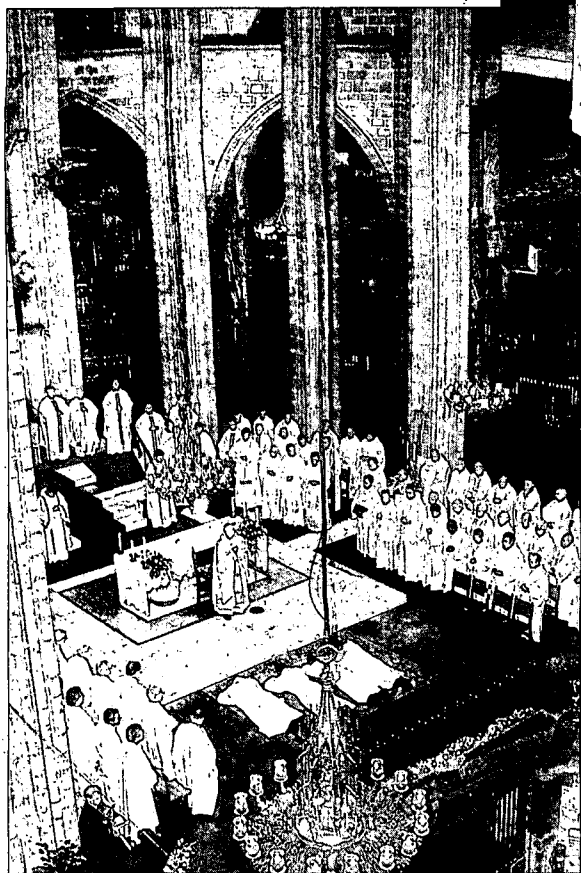

Els nous preveres amb el cardenal Ricard M. Carles, el seu pastor.

tenen consciència de la seva filiació divina, als qui no tenen fe perquè han perdut tota esperança. Aquesta idea, que causa un fort dolor en l'ànima de l'arquebisbe de Barcelona, va esdevenir el fil conductor de la seva homília. «Europa va tenir esperança —recordava— però quan va perdre l'esperança, la fe es va refredar. La vostra tasca com a sacerdots és que la gent recuperi l'esperança i, com a conseqüència, el desig de trobar-se amb Déu.» El cardenal va animar els ordenands a ser «veritablement unes esperances, que tinguin una joia que contagii i el goig de viure la diferència de la fe». Finalment els va advertir que treballaran «en

Seminari Major— van donar pas al ritu d'ordenació, seguit en silenci i amb gran expectació per tota l'assemblea. Els candidats van expressar el seu compromís davant del bisbe i el poble fidel d'«acomplir l'ofici de preveres segons el desig de Crist i de l'Església», i van fer promesa d'obediència abans de postrar-se al terra en senyal d'humilitat i pregària. Va ser llavors quan es van cantar les lletanies dels sants, tot demanant d'ells la gràcia de Déu. Tot seguit el cardenal va imposar les mans a cadascun dels ordenands i per la força de l'Esperit Sant els va «revestir» del ministeri presbiteral. Ja eren nous preveres de l'Església catòlica! Com a signe d'aquesta realitat ontològica, van rebre les noves vestidures i el bisbe els va ungir les mans i els va lliurar el calze i la patena. El ritu es va tancar amb l'habitual bes de pau del cardenal i de tots els sacerdots i diaques presents.

Com a colofó, els nous preveres van participar per primera vegada en la consagració del pa i el vi, que esdevenien per la seva invocació a l'Esperit Sant, cos i sang de Jesucrist. A partir d'ara aquest misteri insondable el repetiran dia rere dia com a

El ritu d'ordenació té moments molt emotius.

marxa com a cant d'entrada encarnava molt l'esperit que s'hi vivia.

Abans de l'ordenació, i tot just després de considerar dignes els candidats, el cardenal va adreçar les seves paraules als futurs preveres. Va insistir molt en la necessitat d'anunciar la Bona Nova als qui no

contra dels ambients, a contracorrent, però sempre a favor del desig omnipotent d'un Déu que és infinitament bo».

Les paraules de l'arquebisbe —acompanyat a la cerimònia pel bisbe auxiliar, Mons. Josep-Àngel Sáiz, per diversos vicaris episcopals i pel rector i formadors del

metropolità de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach. En l'homília va ressaltar el temps de gràcia que suposava el Seminari per a la formació dels futurs pastors.

La vetllada es va tancar amb un sopar de germanor, en què es va donar la benvinguda a sis nous seminaristes, que juntament amb els dels cursos anteriors són ara un total de 22. Els nous seminaristes procedeixen de Tarragona, Girona, la Seu d'Urgell,

Solsona i Vic. En el discurs de comiat, Mn. Jordi Orobitg, rector del Seminari Interdiocesà, va aprofitar per saludar de manera oficial Mons. Romà Casanova com a nou bisbe de Vic i donar-li la benvinguda a la casa. La festa va comptar també amb la presència dels degans de les facultats de Teologia i de Filosofia, així com també del bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. (*Simó Gras*)

FRANCESC XAVIER GRAU PONT
Mare de Déu de Betlem de Barcelona

«He viscut l'ordenació amb joia, amb goig, amb alegria... És un do que ve tot de Déu, sense cap mèrit meu. Ara, en els temps tan difícils que vivim, cal ser ferm i fer arrelar la fe i l'esperança en la gent, des de l'acollida amorosa i la proclamació valenta.»

JOAN-ARTUR BOARDMAN IRANZO
Santa Maria de Mataró

«Estic molt emocionat perquè d'alguna manera sents que estàs més unit a Nostre Senyor. Això ens dona una gran responsabilitat, hem de portar paraules d'esperança i dir a tothom que Déu ens estima com a Pare i vol que reconeguem i vivim aquesta filiació divina.»

PERE MARÍN IBÁÑEZ
Mare de Déu del Mont Carmel de Barcelona

«Visc el nou ministeri amb alegria, serenor i responsabilitat, molt acompanyat per Jesús, que és qui el sosté, empeny i arrossega. Precisament el sacerdot és per a mi anar descobrint el servei de la presència de Jesús, en la seva paraula i en els seus sagraments. És una més gran identificació amb Crist i créixer en l'estimació dels germans.»

JOAQUIM VIDAL ARTÉS
Sant Cristòfol de Premià de Mar

«La meua circumstància és molt atípica; sóc vidu i els meus fills i una néta han estat a la celebració. Ha estat molt bonic i ells ho han viscut amb tanta il·lusió com jo. Espero que aquest bagatge "familiar" viscut m'ajudi en el nou ministeri, al servei de Déu i de la diòcesi.»

l'acte més important de la jornada, reactualitzant i fent present cada vegada la passió, mort i resurrecció de Jesús, el mateix que els ha cridat al sacerdoti.

Samuel Gutiérrez

Inauguració del Seminari Major Interdiocesà

BARCELONA.— L'1 d'octubre passat va tenir lloc l'acte oficial d'inauguració del 16è curs del Seminari Major Interdiocesà a Barcelona. L'acte va comptar amb la representació de tota la comunitat educativa. Així, es va comptar amb la presència dels sis bisbes de la Tarraconense que formen part d'aquesta institució. La celebració es va iniciar al cap tard amb la pregària de les vespres, presidides per l'arquebisbe

metropolità de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach. En l'homília va ressaltar el temps de gràcia que suposava el Seminari per a la formació dels futurs pastors.

La vetllada es va tancar amb un sopar de germanor, en què es va donar la benvinguda a sis nous seminaristes, que juntament amb els dels cursos anteriors són ara un total de 22. Els nous seminaristes procedeixen de Tarragona, Girona, la Seu d'Urgell,

Solsona i Vic. En el discurs de comiat, Mn. Jordi Orobitg, rector del Seminari Interdiocesà, va aprofitar per saludar de manera oficial Mons. Romà Casanova com a nou bisbe de Vic i donar-li la benvinguda a la casa. La festa va comptar també amb la presència dels degans de les facultats de Teologia i de Filosofia, així com també del bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. (*Simó Gras*)

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

Barcelona

Homenatge al P. Aldazábal

■ El Centre Teològic Martí-Codolar i l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco inauguren el curs 2003-04

BARCELONA.— La inauguració del curs 2003-2004 del Centre Teològic Salesià Martí-Codolar i de l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco, tots dos vinculats a la Facultat de Teologia de la Universitat Pontifícia Salesiana de Roma, ha tingut enguany un protagonista d'excepció, el professor José Aldazábal. A la lliçó inaugural dictada sobre l'última encí-

clica del Sant Pare, *Ecclesia de Eucharistia*, se li va unir l'emotiu homenatge que des del centre teològic s'ha volgut oferir a un dels pilars de la institució. Aldazábal acaba de complir 70 anys, 44 dels quals com a professor a Martí-Codolar, i tot i arribar a l'edat de jubilació, continuarà, per petició expressa del centre, almenys un altre any.

Ningú no diria que José Aldazábal ja té 70 anys. El seu dinamisme i la seva cordialitat, a més d'una salut de roure pròpia d'aquest País Basc que el va veure néixer, el fan semblar molt més jove. Tant que tot i arribar a l'edat «oficial» de jubilació ningú no s'atreveix a apartar-lo encara de les classes. I no tan sols per la seva bonança física, sinó també i sobretot per la seva bonança intel·lectual. La diòcesi, especialment aquells que es preparen per a la vida religiosa o sacerdotal, no es poden ara per ara permetre el luxe de prescindir del professor Aldazábal, un liturgista molt pedagògic que gràcies a la seva docència entusiasmada ha fet estimar aquesta matèria a molts alumnes.

El senzill però emotiu homenatge que des de Martí-Codolar es va professar al P. Aldazábal tenia una raó de molt de pes: 44 anys de servei i de dedicació del centre. El provincial dels salesians, el P. Joan Codina, va presidir l'acte al costat del bisbe Pere Tena i va voler agrair públicament a José Aldazábal tants anys de magisteri. Una prova més d'aquesta dedicació apassionada va ser la lliçó inaugural del curs 2003-2004. Aldazábal va parlar, com no podia ser d'altra manera, d'una de les seves especialitats, l'Eucaristia, a partir de l'última de les encíclics papals, *Ecclesia de Eucharistia*.

Sense perdre la seva habitual concretesa i rigor pedagògic, el professor Aldazábal va desgranar alguns dels aspectes més representatius de l'última encíclica de Joan Pau II, el document pontifici que ofereix «un testimoni més fort i personal de l'amor del Papa envers l'eucaristia». Va destacar-ne sobretot «el to autobiogràfic, que barreja records i experiències actuals, i l'himne constant d'acció de gràcies que el Sant Pare eleva a Déu pel do de l'Eucaristia, el do millor que ha fet a l'Església». Insisteix Aldazábal en el fet que no es tracta d'imposar dogmes nous, sinó d'«una mena de meditació espiritual, que contagia el seu amor per l'Eucaristia i revitalitza en l'Església el que ha de ser el sagrament principal de la vida cristiana». Com a reflexió final, l'homenatjat va confessar que no sabia si el títol de l'encíclica, *L'Església viu de l'Eucaristia*, es compleix en la majoria dels fidels —ell inclòs—, tot i que

Lliurament de la placa commemorativa al P. Aldazábal.

«en qui és segur que es compleix és en Joan Pau II, que viu totalment de l'eucaristia». «A mi m'ha fet molt bé la lectura i l'estudi d'aquest document —concloïa Aldazábal— i m'agradaria que em contagiés aquest estupor i estimació del Papa pel sagrament de l'amor.»

A l'aplaudida lliçó inaugural, i després d'haver llegit les actes del curs anterior, a càrrec del P. Miguel A. Calavia, director del centre, va tenir lloc una memòria breu

El P. JOSÉ ALDAZÁBAL HA PASSAT A SER UN JUBILAT «VIRTUAL»

«La docència és la gràcia més gran que Déu m'ha pogut donar»

—Què ha representat per a vostè l'exercici de tants anys de docència?

—Fer classes a Martí Codolar durant 44 anys és una de les gràcies més grans que Déu m'ha pogut fer. M'agrada molt fer classe. Tota la meua vida ha estat ajudar a entendre. A més, he estat en contacte amb seminaristes i religiosos joves, que m'han ajudat a mantenir-me jove jo mateix, i explicar coses, sobretot de litúrgia, que són per a mi un plaer. I com que són crítics també t'ajuden a espavilar-te una mica en allò que ensenyes, en la manera de fer-ho.

—Què se sent en rebre ara tants elogis?

—Jo sóc dels que pensen que una vegada a la vida, abans de les exèquies, tothom té dret que el lloïn. I no per creure's tot el que diuen, perquè són exageracions, sinó perquè això estimula i anima a continuar endavant. A mi el que em diuen no em produeix cap orgull, perquè són exageracions pietoses d'amics, però sents estímulo i ànim per continuar endavant.

i simpàtica del P. Aldazábal, a través d'un altre salesià company seu, el P. Ramón Alberdi. A continuació es va procedir al lliurament d'una placa commemorativa de mans del bisbe auxiliar de Barcelona, també liturgista i gran amic del religiós salesià, Mons. Pere Tena.

Samuel Gutiérrez

Quinze anys de la Fundació Joan Maragall

BARCELONA.— El 2 d'octubre el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, va inaugurar el curs 2003-2004 de la Fundació Joan Maragall (FJM). L'acte es va iniciar amb la intervenció del president de la FJM, Antoni Matabosch, que ha apuntat els principals objectius de l'entitat per a aquest curs; durant el qual es compliran 15 anys de la seva fundació. A continuació Antoni Blanch, professor emèrit de la Universitat Pontifícia de Comillas, va impartir la lliçó inaugural de curs: *Poesia i transcendència. Lectura de les «Elegies» de Carles Riba*.

El cardenal Carles va fer una crida a la comunitat cristiana, perquè «el creient no pot

romandre indiferent als canvis del món, sinó que ha d'estar immersit en aquesta cultura i mirar de transformar-la segons l'Evangeli, d'acord amb els criteris cristians». El cardenal Carles va dir que «la cultura forma una mena de cercles concèntrics que s'entrecruen i s'influencien des del nivell més universal fins al model de la cultura catalana».

Antoni Matabosch, per la seva part, va anunciar les activitats que portaran a terme en aquest curs 2003-2004. D'una banda, en el camp de les Humanitats, la FJM presenta una oferta generosa sobre literatura, que va des de la pròpia lliçó inaugural fins a les sis

sessions del curs sobre Novel·la i Cristianisme —del 15 d'octubre al 19 de novembre— o el curs de grans obres cristianes de la literatura. En l'àmbit científic destaca el simposi sobre *Biologia, ètica i cristianisme* —els dies 1, 2 i 3 de desembre— i el seminari permanent *Decisions al final de la vida* —27 de gener, 3, 10, 17 i 24 de febrer. Matabosch va dir que la FJM considera que també forma part del diàleg entre fe i cultura «el fet de prestigiar el fet i el pensament cristià de totes les èpoques» i que «només quan coneixem la pròpia identitat i altres ens la coneixen i aprecien som capaços de dialogar i d'acceptar el que ens aporten els altres». Es va referir al llibre *Història del pensament cristià. Quaranta figures*, coordinat per Pere Lluís, que ha estat el resultat d'un cicle de quatre cursos sobre figures de l'antiguitat, l'edat mitjana, l'època moderna i el segle XX.

Un altre dels punts tractats va ser el del

Antoni Blanch va pronunciar el discurs inaugural.

diàleg amb la societat d'avui. El Dr. Matabosch va dir que «corrents com el nihilisme, el pluralisme o la descristianització són temes que conformen la vivència del cristianisme en l'actualitat», i es va referir als cursos, a les beques de la FJM i al premi Joan Maragall (d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura, i que enguany convoca la 14 edició). L'últim punt de la seva exposició el va dedicar a recordar que «tota la vida, també la cristiana, està feta de lleialtats i d'equilibris entre pols que cal conservar: fe i cultura, ortodòxia i una vida conforme a l'Evangeli, i a Déu i al món». (C.C.)

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que poseeix cadascú.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 932 074 340

Tarragona

Ignasi Cabré, nou capellà de l'Església de Tarragona

■ Va ser ordenat prevere el 5 d'octubre per Mons. Lluís Martínez Sistach

TARRAGONA.— La catedral de Tarragona de bell nou va ser el marc on es va explicitar la joia de la comunitat diocesana tarragonina per l'ordenació presbiterial d'Ignasi Cabré i Mas, de la mà de l'arquebisbe

Lluís Martínez Sistach. El novell sacerdot exercirà el seu ministeri com a vicari de la parròquia de Sant Salvador del Vendrell, a la qual ha estat adscrit fins ara com a diaca.

El serè bufava fort, el diumenge 5 d'octubre, talment com si empenyés la gent cap a la catedral tarragonina. Hi va portar el poble de Déu de casa nostra, amb majoria de les comarques del Priorat i del Baix Penedès. L'ocasió bé s'ho valia. La benedicció del Senyor es faria present en la persona d'Ignasi Cabré i Mas, el jove nascut fa 25 anys a Pradell de la Teixeta, que es va lliurar generosament al sacerdoci.

L'arquebisbe de Tarragona va presidir l'assemblea, amb assistència d'una seixantena de preveres diocesans i la catedral plena de fidels. A la litúrgia de la Paraula, l'ordenand va escollir Jeremies per a la primera lectura i, per a la segona, la segona carta de sant Pau als Corintis sobre l'anunci de l'evangeli de Crist. L'Evangeli que es va llegir va ser el de sant Joan, on Jesús pregunta a Simó Pere i li encomana la pastura dels anyells. Després de la proclamació de l'Evangeli, el candidat va ser cridat i elegit amb l'acclamació del poble: «Lloança a vós, oh Crist!»

Mons. Lluís Martínez Sistach va encetar la seva homilia recordant les paraules de Déu a Jeremies i afirmant que «Ell també s'ha dirigit a tu. Són les paraules que cada cristià rep de Déu. Avui el que fem ve de molt lluny; des de l'eternitat et va destinar a la vida presbiterial i d'aquesta manera avui portem a terme una crida i la voluntat de Déu. Com a Jeremies el Senyor li diu a l'Ignasi: "Poso les meves paraules a la teva boca."»

El jove ordenand, davant l'arquebisbe de Tarragona.

Les mans li foren imposades com a signe d'acceptació i de comunió.

L'arquebisbe va recordar al candidat al sacerdoci que «per l'ordenació esdevindrà un instrument viu de l'Església, fill adoptiu de Déu. Aquesta celebració és molt joiosa perquè el Senyor ens dona un nou pastor. Joan Pau II diu que la manca de sacerdots és la tristesa de l'Església i per això estem joiosos en el dia d'avui. La vida, a partir d'ara, és de Déu, de l'Església, dels germans, ja no és de tu mateix».

Més endavant, el prelat es va referir al fet que la força del ministeri sacerdotal rau a anunciar que Jesucrist és el Senyor. Va afegir, tot dirigint-se a Ignasi Cabré: «Has escollit un fragment de l'Evangeli de sant Joan meravellós. Jesús et diu: "Ignasi, fill

de Josep i de Montserrat, m'estimes més que aquests?" "Senyor, tu ho saps tot; ja saps que t'estimo." L'arquebisbe Lluís es va adreçar als joves assistents a la cerimònia d'ordenació presbiterial: «La pregunta que Jesús va fer a Pere també us la fa a vosaltres. Si estimeu Jesús li contestareu i ell desvetllarà en vosaltres les diferents vocacions i, entre elles, possiblement el

Ignasi Cabré amb la seva família.

Un cop ordenat, el nou prevere va participar en la consagració eucarística.

sacerdoci. Que puguem reunir-nos moltes vegades per celebrar la gràcia que ens envia Déu en donar-nos nous sacerdots.»

Litúrgia de l'ordenació

Acabada l'homilia, el candidat va pronunciar les promeses pròpies del seu mi-

nisteri davant de Déu i de l'Església. Seguidament, l'elegit es va postrar davant de l'altar mentre l'assemblea invocava la Santa Trinitat, i la intercessió de santa Maria, de sant Pau, de sant Fructuós i de tots els sants que configuren la fidelitat a la tradició espiritual de la nostra Església de Tarragona i de l'Església universal, tot demanant la gràcia del presbiterat per a l'Ignasi en la renovada efusió de l'Esperit Sant.

Seguidament, l'arquebisbe, tot representant el gest dels apòstols, va imposar les mans a Ignasi Cabré, com també ho van fer els germans preveres com a signe d'acceptació i de comunió en el mateix ministeri. A continuació, el prelat va pronunciar la pregària d'ordenació presbiterial. Un cop ordenat, el novell prevere va ser revestit amb les vestidures pròpies per a la celebració. Li van ser ungides les mans i va rebre dels seus pares l'ofrena del pa i del vi per a l'Eucaristia. Finalment, es va impartir l'òscul de la pau entre el bisbe i els germans preveres.

El sosteniment dels cants va anar a càrrec del Cor Amics de la Catedral, acompanyats a l'orgue, com també del grup de joves de la parròquia de Sant Salvador del Vendrell, que van cantar i acompanyar instrumentalment el *Laudate omnes gentes...* en l'acclamació d'acció de gràcies. S'arrodonia així una celebració d'allò més reeixida.

Mn. Ignasi Cabré va dirigir unes breus i espontànies paraules als congregats a la catedral tot dient que repetia «l'acció de gràcies a Déu per haver-me estimat tant i també a tots vosaltres que m'heu ajudat. Demano al Senyor que m'ajudi a portar amb generositat aquest sacerdoci, al servei de l'Evangeli. La providència de Déu ens ha fet creuar-nos en el camí i en dono gràcies. Val la pena posar-nos en marxa i fer

camí, del qual avui començo la meua etapa». Els aplaudiments van rubricar les paraules de l'ordenat. Després, els presents es van reunir en un berenar on van tenir ocasió de parlar i de felicitar Mn. Ignasi Cabré.

Text i fotos: Joan Boronat

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Rogor de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Kiko Argüello o la provocació de la fe

■ El fundador del Camí Neocatecumenal inaugura a Barcelona el curs 2003-04 de l'Institut de Teologia Espiritual

Kiko Argüello és un provocador, però no ho fa volent. Per a ell, anunciar Crist, i fer-ho amb contundència i radicalitat, gairebé és una obligació. Una cosa que en el llenguatge religiós se sol anomenar «crida». Des de la seva forta conversió al catolicisme, ja fa més de 40 anys, Argüello no ha pogut evitar posar-se en més i més

embolics pel fet d'anunciar la Bona Nova sense complexos ni ambigüitats, amb una sinceritat i un entusiasme que posen en evidència el cristianisme descafeïnat i que per això li han valgut més d'un enemic.

El 30 de setembre passat va ser a Barcelona i, com és habitual en ell, la va fer grossa. En una

aula magna del Seminari Conciliar plena de gom a gom l'inspirador del Camí Neocatecumenal, els estatuts del qual han estat aprovats fa poc, va clamar de viva veu —i no és una metàfora— per una nova evangelització de Barcelona, que li torni la vida i la fe de la qual avui «està apostatant».

Escotar Kiko Argüello posa els pèls de punta. Independentment de l'estil i del carisma, que et pot agradar més o menys, el fundador del Camí Neocatecumenal (CN) parla des de les entranyes, des d'una experiència profunda de Déu que sembla que el crema per dins. Kiko Argüello, com alguns altres líders carismàtics que hi ha avui a l'Església, és un d'aquests dons que l'Esperit Sant ha suscitat en la segona meitat del segle xx per encaminar els cristians cap a una santedat que havien perdut una mica de vista. És, com també ha recordat en alguna ocasió Joan Pau II, una resposta providencial als reptes del segle xxi i a la necessitat cada cop més urgent d'una fe viscuda amb maduresa i radicalitat, deixant a una banda els infantilismes i les moralines que no fan més que alienar la persona.

A Barcelona, Kiko Argüello va tornar a parlar molt claret, tal com Déu, al llarg de la seva pròpia història, l'ha cridat a fer-ho. Ni tan sols la presència del cardenal Ricard M. Carles, de Mons. Joan Carrera i de Mons. Romà Casanova el va apocar gens. Kiko es va adreçar a l'entusiasme audiència —la majoria membres de les comunitats de Barcelona i perifèria— com ho feia als gitanos fa 40 anys al barri de barraques de Madrid on va néixer el Camí Neocatecumenal. Només així s'entén aquest discurs tan apassionat, que fuig de l'alta teologia i de la conceptualització, i que es basa sobretot en l'experiència personal. Kiko Argüello s'expressava arrauxadament, sense cap sentit del ridícul i saltant-se tota norma de prudència. És el seu carisma i ho viu fins al final, convençut que és una cosa que no surt d'ell, sinó de Déu.

Crisi de fe

Com ja és habitual en aquest líder carismàtic, la lliçó inaugural prevista es va convertir en el seu propi testimoni personal, acompanyat d'algunes pinzellades que Carmen Hernández, cofundadora del Camino, anava afegint espontàniament a mesura que avançava la seva dissertació. Kiko va començar per declarar categòricament la tragèdia que avui viu el Vell Continent: «Europa està apostatant de la seva fe, i Barcelona i Madrid també.» Aquesta realitat dramàtica, ja vaticinada per Joan XXIII en la convocatòria del Concili Vaticà II, constitueix el repte veritable de la nova evangelització, davant la qual

l'Esperit Sant ha anat suscitant en els darrers temps realitats, instruments, comunitats... com el Camí Neocatecumenal. «El problema és un sol —assegurava Argüello— ¿Com dur el Concili a l'Església? Si Déu no suscita instruments per dur-ho a terme és totalment impossible.»

Precisament, com explica el seu fundador, el CN és «una cosa que Déu ha inspirat en l'Església perquè puguem portar a les diòcesis i a les parròquies la renovació proposada pel Concili Vaticà II». I això no és una cosa banal o irrelevant, sinó que «viure el Concili és de vida o mort per a l'Església, com ho és per a cada ésser humà» i com ho va ser per al mateix Kiko Argüello. La seva vida era al llindar de l'abisme quan va succeir l'únic que realment pot omplir de sentit l'existència: la trobada personal amb Jesús.

Kiko, com ell mateix explica, començava a ser a finals dels 50 un pintor de cert èxit, guardonat amb diversos premis, però buit per dins. «Tenia fama i diners —confessava el fundador del Camí— però em vaig donar que això no em donava absolutament res. El sentit de la meua existència se m'estava apagant. Em trobava com en una claveguera». Davant d'una experiència així, viscuda fins al fons de la coherència que Kiko cercava per a la seva vida, el suïcidi va passar a ser la solució més raonable. Però llavors va aparèixer Déu: «El Senyor va tenir misericòrdia de mi, i me la va mostrar a través d'una experiència interior que em va deixar molt sorprès. No vaig poder evitar posar-me a plorar a llàgrima viva ja que em vaig descobrir com un

Kiko Argüello va oferir a Barcelona el seu testimoni profund de conversió.

condemnat a mort que en el moment que el van a matar li treuen la bena i li diuen: "Ets lliure."»

«Si Déu és, jo sóc»

«¡Si Déu és, jo sóc!», clamava Argüello després de descobrir-se estimat fins a la bogeria per Déu. I realment Déu era, però no com una idea o una creença, sinó com una certesa més profunda que la raó. ¡Era la fe, rebuda com a autèntic regal de Déu! Des de llavors la vida d'aquest jove artista lleonès

faria un tomb de 180 graus. Crist va passar a ser el centre de la seva vida, tot i que se sentia amb uns «rudiments estúpids» per anar pel món. Va començar el seu camí com a artista cristià i es va integrar als Cursets de Cristianitat. Allò el va ajudar a créixer en la fe, a formar-se, i li va treure molts prejudicis sobre l'Església, els capellans, el Vaticà, «allò típic que tenen tots els joves», reconeixia sense poder evitar un somriure.

Tot semblava que transcorria bé, però Déu tenia pensat per a ell una altra cosa: «Deixant-me endur pels esdeveniments, per Crist en la meua vida, vaig descobrir Crist crucificat entre els pobres.» Sense perdre mai l'actitud de recerca de la voluntat de Déu, Kiko ho va deixar tot i se'n va anar a Palomeras Altas, un barri de barraques de Madrid, habitat per «quinquis, gitanos i immigrants». A diferència del que molts puguin pensar, no hi va anar per evangelitzar ni ajudar aquella gent sinó per ser als peus de Crist

crucificat, ja que si una cosa anava quedant clara al llarg del seu procés de conversió va ser la convicció de la presència molt real de Crist en les persones marcades per la creu. Va arribar a Palomeras Altas amb el que duia a sobre, amb la guitarra i amb la Bíblia. Uns deien que era un protestant, d'altres que un boig. Ell no tenia pensat predicar, ni proclamar cap Bona Nova, encara que aquesta fos el centre de la seva vida, però, de nou, els plans de Déu eren uns altres.

Obligat pels gitanos, va començar la prèdica, amb l'inconvenient que «per als gita-

nos ni l'alta teologia ni els rotllos de Cursets servien per a res». En aquest context tan particular, i al mateix temps providencial, es va gestar el Camí. «Déu ens va dur a un lloc amb gent que no soporta la conceptualització per assajar-hi el Camí Neocatecumenal», afirma Kiko. Era un primer pas, que s'aniria completant «miraculosament» amb l'arribada d'altres elements que li han donat la forma que ara té. Ni tan sols llavors es parlava de catecumenat per a adults, o itinerari d'iniciació cristiana. Aquests són conceptes que només després de l'experiència es tindrien clars.

En aquest punt entra en joc una dona, Carmen Hernández, un altre d'aquests signes providencials de Déu per al propi Camí i per a l'Església. El destí, com li diuen alguns, la va dur a trobar-se amb Argüello a Madrid, i aquesta trobada va canviar també el rumb de la seva vida. Va apartar, de moment, els seus desitjos missioners d'anar a Amèrica i es va embarcar en una aventura que finalment la duria no només a Amèrica, sinó a tots els racons del món. Carmen, formada en la teologia conciliar de Mn. Farnés, director de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona i gran liturgista, és la que obre al Camí les portes de la resurrecció. La renovació del Concili arriba, en bona part, a través d'ella. Kiko, al peu de la Creu, només tenia ulls i cor per a la passió, però el misteri pasqual va més enllà. «Vaig anar a les barraques perquè no tenia on anar —confessa Carmen— i vaig estar tres anys sencers per convèncer Kiko que Jesucrist havia ressuscitat d'entre els morts. Era un *cursillista* que es fixava més en la passió i en el moralisme que en altres coses.»

Misteri pasqual

El Concili, que encara s'estava desenvolupant, començava, doncs, a prendre forma al CN. Mentre els pares conciliaris redescobrien la centralitat del catecumenat en el procés d'evangelització dels no batejats i també dels batejats, Kiko i Carmen, inspirats per l'Esperit Sant, ho posaven en pràctica amb una experiència novedosa i molt concreta de catecumenat post-baptismal. Eren els primers passos del que més tard es diria el Camí Neocatecumenal, que no deixa de ser més que la reactualització en la vida cristiana del misteri pasqual, centre de la nostra fe. Per això, s'insisteix tant que el CN no és ni un moviment, ni una associació, ni una congregació religiosa... sinó un servei a les parròquies i als bisbes, una iniciació cristiana per a adults. El món d'avui, en què Déu sembla no tenir lloc, així ho exigeix.

Des de llavors el Camí no ha deixat de créixer, amb més de 1.500 comunitats que es multipliquen aquí i allà, distribuïdes en més de 800 diòcesis i gairebé 5.000 parròquies. Comunitats que reactualitzen quasi 2.000 anys després l'experiència de l'Església primitiva. «Mireu com s'estimen!», és la màxima de les comunitats, viscuda des del trípode Paraula de Déu-Litúrgia-Comunitat. «I la gent del Camí —proclamava Kiko en la inauguració de l'Institut de Teologia en

una ostentació de satisfacció— no es divorcia, ni abandona els ancians, ni avorta, i estem plens de joves, amb centenars de vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada.» El Camí ha creat 52 seminaris missioners arreu del món, encara que com insisteix el seu fundador, «no són seminaris del Camí, sinó de l'Església». En l'actualitat treballen per renovar l'estètica de les parròquies,

Icona «pasqual», obra de Kiko Argüello.

creant nous edificis i un nou art cristià que ajudin a viure amb més intensitat el misteri pasqual.

«I us diré una cosa que no us ha d'espantar: estic convençut que Déu vol posar avui les comunitats de Barcelona al canelobre, que és la persecució, com la que hem patit nosaltres, perquè hi brilli la vida nova», cridava Kiko en els últims compassos del seu

discurs, abans de la rauxa final. «Confieu en Déu perquè separar-se d'ell suposa la mort. Per què creieu que em dol tant Barcelona? Perquè està plena de morts, de gent que viu d'esquena a Déu i que quan apareix un esdeveniment de patiment en les seves vides es desespera en no trobar-hi sentit.»

Origen barceloní del Camí

Una de les anècdotes de la nit va ser la discussió entre Carmen i Kiko sobre la paternitat i localització del Camí Neocatecumenal. Mentre que Kiko sempre ho ha localitzat a Palomeras Altas, al barri de barraques on va començar la seva predicació, Carmen Hernández sosté, mig en broma mig de debò, que va ser a Barcelona, de la mà de Mn. Farnés, al qual segons ella li deuen moltíssim. Sigui com sigui, el que sí és cert és que a Barcelona Kiko Argüello i Carmen Hernández van emprendre algunes de les seves primeres aventures evangelitzadores, i on encara avui són catequistes de les primeres comunitats. D'aquí aquesta estimació que tenen per la Ciutat Comtal, que els fa sentir especial dolor en veure la situació religiosa en què es troba. Sense deixar lloc al desànim, Kiko va acabar exhortant els presents a evangelitzar la diòcesi: «Us ho asseguro, Déu prepara amb vosaltres —es refereix sobretot a les comunitats— un poble per a la nova evangelització de Barcelona, perquè Crist us ha donat el seu propi cor, el seu amor sense límits...»

Samuel Gutiérrez

Francesc Malgosa i Riera

Llibre de Maria

Poemari

FRANCESC MALGOSA I RIERA

Llibre de Maria

Edició de bibliòfil en paper *Biblos* de 160 grams, de Guarro

Exemplars numerats de l'1 al 200

Pròleg:

Rdm. Ramon Daumal, bisbe aux. emèrit de Barcelona

Llindar:

Gríselda Cos, o.s.b., monestir de Puiggraciós

Miniatures en color:

Oriol Dívi, monjo de Montserrat

En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

Girona

«Germinabit» desembarca a Girona

■ Pot visitar-se fins al 2 de novembre a Fontana d'Or

GIRONA.— Del 7 d'octubre al 2 de novembre, al centre cultural de Caixa de Girona-Fontana d'Or, es pot visitar *Germinabit*, una exposició itinerant que mostra una col·lecció de llibres sobre temàtica religiosa escrits en llengua catalana durant el segle XX. S'il·lustra amb peces d'art seleccionades dels fons parroquials o museístics de la diòcesi de Girona.

El 7 d'octubre passat es va inaugurar l'exposició *Germinabit. L'expressió religiosa en llengua catalana en el segle XX*. Els actes d'inauguració van tenir lloc a l'església de Sant Martí del Seminari de Girona i al centre cultural de Caixa de Girona-Fontana d'Or. A les set de la tarda van començar els actes a l'església de Sant Martí amb les paraules del bisbe de Girona, Mons. Carles Soler; del president de la Fundació Caixa de Girona, Arcadi Calzada, i del secretari d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Ignasi Garcia. La intervenció musical del sextet vocal Els Sixters de Girona, interpretant música religiosa del segle XX, va ser el colofó d'aquesta primera part de l'acte d'inauguració. Tot seguit, els convidats es van traslladar al centre cultural Fontana d'Or per fer una visita guiada de l'exposició.

Germinabit és abans que res una extensa mostra bibliogràfica l'origen de la qual es troba en l'elaboració del *Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya*. Podem distingir un doble objectiu: mostrar, d'una banda, la vitalitat de l'Església a Catalunya durant el segle XX i, de l'altra, l'ús habitual i quotidià de la llengua pròpia, la catalana, com a vehicle d'expressió escrita, litúrgica

i pastoral.

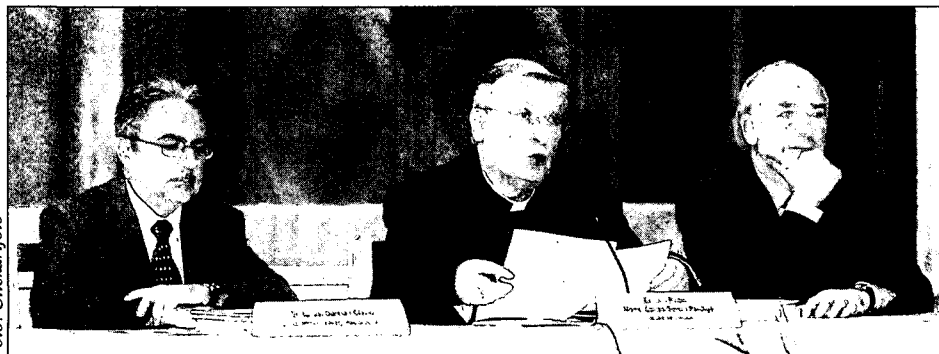
L'exposició va néixer amb vocació itinerant per les diferents seus episcopals catalanes. Va ser presentada durant el mes de setembre de l'any 2001 al palau de la Cancelleria de Roma com a vincle d'unió entre la tradició romana i l'Església catalana. En aquest sentit, la mostra vol oferir una visió de la nostra cultura contemporània des del punt de vista eclesial amb tots els valors que aquesta unió mil·lennària ha aportat.

Les publicacions exposades provenen bàsicament de quatre fons bibliogràfics catalanes: la Biblioteca de l'Abadia de Montserrat, Balmes, Borja i la pública Episcopal del Seminari de Barcelona. Així mateix, cada bisbat per on ha passat la mostra

d'una selecció de peces d'obres d'art que volen ser representatives de diversos moments, estils artístics i zones de la diòcesi de Girona.

Els àmbits de l'exposició són els següents:

- Història i art. La història de l'Església catalana presentada paral·lelament a l'evolució artística i il·lustrada amb una selecció d'obres. S'explica el procés que va des de la cristianització fins als nostres dies amb una atenció especial a la cronologia del segle XX. Destaquen els fets de caràcter eclesial com el I Congrés Litúrgic de Montserrat, la repercussió del Concili Vaticà II i la celebració del Concili Provincial Tarraconense el 1995.

Un moment de la presentació.

ha aportat algun material nou.

En el cas de Girona, ha estat la Biblioteca del Seminari Diocesà amb la col·laboració de la Biblioteca Pública de Girona i d'alguns particulars. La mostra s'acompanya de plafons explicatius de la història de l'Església catalana i de l'obra d'alguns artistes d'inspiració clarament cristiana com Pau Casals en l'àmbit de la música; Josep Maria Sert en pintura; Ramon Suñer en orfèbreria; Antoni Gaudí en arquitectura, o Josep Llimona en escultura. A més, es pot gaudir

- Les diòcesis. Presentació històrica i geogràfica de les vuit diòcesis catalanes.
- Els llibres. Són l'eix principal de l'exposició. Una selecció de més de 600 títols seguint tres criteris juxtaposats: l'autor, el tema i la data de l'edició. D'aquesta manera s'ha procurat que cap autor no quedés sense representació, que no hi hagués buits cronològics i que fossin presentats tots els temes religiosos.
- Les revistes. És un apèndix de l'anterior. Selecció d'una cinquantena de publicaci-

HORARIS DE VISITA

Lloc: Centre Cultural Caixa de Girona-Fontana d'Or

Direcció: C/ Ciutadans, 19

Data: del 7 d'octubre al 2 de novembre

Horari: de dilluns a divendres d'11 a 13 h - de 17.30 a 21 h / dissabte d'11 a 14 h - de 18 a 21 h / diumenge d'11 a 14 h

ENTRADA GRATUÏTA

Visita guiada

Organitzadors: bisbat de Girona, Biblioteca del Seminari Diocesà, Biblioteca de l'Abadia de Montserrat, Biblioteca Balmes, Biblioteca Borja, Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona i Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya.

ons com a testimonis de l'activitat divulgativa de l'Església catalana.

- Els artistes. Tot i no tractar-se d'una exposició d'art religiós s'ha considerat necessari mostrar la unió entre llengua i fe durant el procés creatiu dels artistes.
- Les institucions. Panoràmica de la prolífica vitalitat de l'Església catalana, que s'ha esforçat a difondre els projectes doctrinals a través de projectes pastorals, docents, benèfics, culturals...
- Espai Gaudí. Es presenta un espai dedicat a la seva obra coincidint amb l'Any Internacional Gaudí.
- Audiovisual. Projectió d'un audiovisual que serveix com a complement històric i geogràfic de l'Església catalana.

Merche Ginés

TARRAGONA

L'arquebisbe Lluís denuncia l'oblit de Déu en l'homilia de Santa Tecla

TARRAGONA.— La ciutat de Tarragona va celebrar amb gran brillantor la seva festa major en honor de la patrona, santa Tecla. Sense dubte, l'acte més important del vast programa va ser la missa pontifical celebrada el 23 de setembre i presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona.

El seguici popular, amb tots els seus elements, va sortir de la plaça de la Font en direcció cap a la catedral, acompanyat per la corporació municipal i els representants de les ciutats agermanades amb Tarragona. L'arquebisbe, acompanyat del Capítol Catedral, es va dirigir a la capella de santa Tecla per procedir al trasllat processional del braç incorrupte de la santa fins a l'altar major per iniciar la celebració eucarística.

Mons. Martínez Sistach va pronunciar una homilia alligadora, plena de continguts força actuals. En referència a la protomàrtir santa Tecla, va manifestar que «la nostra patrona va conservar durant tota la vida la torxa del baptisme encesa, la llum de Jesucrist que il·lumina la seva existència i la dels seus conciutadans. La llum de Crist és sempre necessària per al món. També ho és en aquests moments importants en què es debat el futur tractat constitucional de la Unió Europea».

Sobre aquest fet, l'arquebisbe de Tarragona va adver-

tir que: «estem reconstruint la nostra casa comuna. I en aquesta casa hi ha signes preocupants que pertorben l'horitzó del continent europeu. Hi ha la pèrdua de la memòria i de l'herència cristiana, unida a una mena d'agnosticisme pràctic i d'indiferència religiosa que fa que molts europeus facin la impressió de viure sense base espiritual. És difícil viure la pròpia fe en Jesús en un context social i cultural en què el projecte de vida cristiana es veu contínuament amenaçat i en ambients públics es fa més fàcil declarar-se agnòstic que no pas creient». El prelat va fer esment de les moltes conseqüències negatives que se'n deriven.

Més endavant, el prelat va instar Europa «a retrobar l'esperança (...). La font de l'esperança, per a Europa i per al món sencer, és Jesucrist i l'Església és el canal a través del qual passa i es difon la gràcia de la salvació divina». Va exhortar tothom a ser testimonis de la fe cristiana «amb il·lusió, amb goig, amb confiança i amb radicalitat». En acabar la missa, Mons. Lluís Martínez Sistach va felicitar el Cor i l'Orquestra dels Amics de la Catedral, que complia el 15è aniversari de la seva creació, amb el seu director, Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat, al capdavant. Seguidament es va venerar la relíquia de santa Tecla, amb el cant dels goigs. (J.B.)

Lleida

Una conferència presenta Francesc Castelló com a estudiant de l'IQS

■ «Francesc Castelló va ser un jove del seu temps», va afirmar el professor Florensa

LLEIDA.— Albert Florensa, professor d'Ètica de l'Institut Químic de Sarrià (IQS), va presentar a Lleida la figura del beat Francesc Castelló com a jove estudiant de l'Institut Químic de Sarrià, dins dels actes organitzats amb motiu de la seva festa.

Ho va fer el divendres 26 de setembre al vespre, a l'església de Sant Pere, que va ser la seva parròquia. Actualment és seu de la mostra permanent dedicada al jove màrtir i acull l'única capella que li ha estat dedicada a Lleida. El professor de l'IQS, amb suport informàtic i amb la projecció de diverses imatges, va fer una detallada i magnífica exposició, tot oferint una visió actual i nova de la figura del beat Francesc, davant d'una nombrosa assistència.

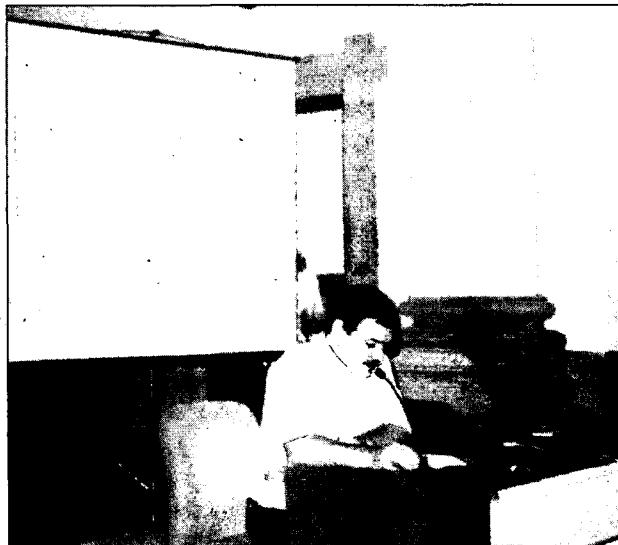
Albert Florensa va iniciar la seva intervenció tot afirmant que Francesc Castelló no va deixar d'estudiar mai. Va recordar com aquest va iniciar el seus estudis a l'Institut de Lleida el curs 1924-1925, alhora que era alumne intern dels germans maristes. L'any 1930 es va examinar de revàlida de ciències i va aprovar. «Devia ser excepcional aprovar aquell examen, ja que la notícia va sortir publicada fins i tot al *Diari de Barcelona*», va explicar.

Florensa va recordar com l'ingrés de Francesc Castelló a l'Institut Químic es va

fer l'any 1930, quan tenia 16 anys. «Aquell primer any el va acabar amb un excel·lent», va dir, tot asseverant que en la seva estada al Químic «va manifestar ja la seva catalanitat i va mostrar el seu sentit crític davant de tota classe de violència».

Va explicar tot seguit com va ser en aquesta etapa quan va conèixer el jesuïta P. Galán, estudiant com ell al Químic de Sarrià: «Sortirà una gran amistat entre tots dos. El P. Galán serà el seu director espiritual i amb ell farà els exercicis de Sant Ignasi.» L'any 1934 Francesc Castelló és ja enginyer químic per l'IQS i llicenciat per la Universitat d'Oviedo.

El professor d'Ètica va qualificar Francesc Castelló «com a paradigma d'estudiant dels centres de la Companyia de Jesús». En aquest sentit va asseverar que el

El professor Albert Florensa va acompanyar la seva exposició d'imatges.

beat va ser una persona excel·lent, molt preparada i que sabia estar al món i treballar des del món. «És un model per a tots nosaltres», va dir.

Florensa es va referir alhora als seus valors com a jove estudiant cristià: «Francesc Castelló, jove estudiant, practica els sagraments, és un home de pregària i defensor de la justícia. Compromès amb

El P. Queralt va presidir l'Eucaristia

Abans de la conferència d'Albert Florensa, es va celebrar una Eucaristia presidida pel P. Rafael Queralt i concelebrada pel P. Lluís Vitori, president de la Junta de Patrons de l'Institut Químic de Sarrià (IQS), i altres jesuïtes de la comunitat de Lleida. Va assistir a l'Eucaristia el director general de l'IQS, el Dr. Enric Julià.

Posteriorment, després de la conferència i abans de retornar a Barcelona, tots els representants de l'IQS van visitar la mostra permanent de Francesc Castelló. Es van aturar amb interès davant de les vitrines que conserven records personals de la seva etapa d'estudiant, com la llibreta d'anotacions dels experiments del laboratori i el diploma d'enginyer químic lliurat per l'IQS, entre d'altres objectes.

la FJC i obert a un prometatge carregat d'amor. No és un extraterrestre, és un home del seu temps. És un home lliure, que no està lligat per res, un home agafat per la llibertat del Crist. Renuncia a la mentida amb aquell «sí, sóc catòlic!», però no és un inconscient. I davant del seu martiri és encara portador d'alegria i es deixa portar per l'esperança del Crist. I l'esperança és per a ell la llibertat.»

Jordi Curcó

Les arrels alacantines del beat

El president de la Junta Major de Confraries de la Setmana Santa d'Alacant, Emili Coloma, va participar en els actes celebrats en honor del beat Francesc i en va evocar les arrels alacantines. Ho va fer durant una conferència que va tenir lloc la tarda del dissabte 27 de setembre, a l'església de Sant Pere. Entre el públic assistent hi havia una de les germanes Castelló, la Maria, que actualment viu a Saragossa.

Coloma va iniciar la seva xerrada tot asseverant que «Francesc va néixer a Alacant, la millor terreta del món. Ho va fer en un dels barris més antics de la ciutat que ell mai no va oblidar, perquè la seva mare li va inculcar l'agraïment a la ciutat on per primera vegada va veure la llum del sol».

El president de la Junta Major de Confraries va rememorar el naixement del beat Francesc a Alacant, on havia arribat el matrimoni format per Josep Castelló i Teresa Aleu, amb les seves dues filles, la Teresina i la Maria: «El jove matrimoni s'havia casat a Cornudella l'11 de gener del 1911. Ell tenia 22 anys i ella, 23.» Coloma va explicar com el trasllat de la família es va fer per motius laborals del pare, treballador d'una empresa elèctrica que tenia cura d'instal·lar l'enllumenat públic a la ciutat.

L'església de Sant Pere va acollir l'acte.

Emili Coloma va evocar la data i l'hora del naixement del beat Francesc. «A les 13 h del dijumenge 19 d'abril del 1914, a la petita casa del carrer Viriato, núm. 1, va néixer el petit Francesc. Durant els mesos d'embaràs, la jove Teresa tenia una petició constant: que el tercer fill fos un nen, guapo, intel·ligent i sant. La mare ve veure acomplida la seva constant petició

a Déu», va asseverar el conferenciant.

Coloma va explicar com Francesc Castelló va ser inscrit al registre d'Alacant el 21 d'abril d'aquell any i l'1 de maig va rebre el baptisme a l'església parroquial de Santa Maria: «Va ser un bateig familiar, amb els pares, els fills, els padrins vinguts de Lleida i alguns veïns del carrer Viriato.»

Així mateix, va evocar la data del 8 de juny del 1914, quan a les 18 h moria Josep Castelló, a conseqüència d'una tuberculosi pulmonar. Tenia 26 anys i Francesc només en tenia 7. La mare, amb els seus tres fills, tornarà a Lleida. «Fins al dia en què va arribar la seva relíquia (21 de setembre del 2002), Francesc Castelló no havia tornat mai a Alacant», va dir Coloma, que va venir a Lleida amb l'esmentada relíquia. Finalment, el conferenciant va anunciar que la Junta que ell presideix, amb el suport de nombroses entitats alacantines, ha sol·licitat a l'Ajuntament de la ciutat que dediqui un carrer a Francesc Castelló. També s'han iniciat els tràmits per adquirir la casa on va néixer el beat.

Lleida i Alacant són en paraules seves dues ciutats unides per la sang d'aquell jove màrtir que va lliurar la seva vida per amor. (J.C.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humana. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

PUJOLS JOIERS, els artesans de l'or

TANQUEM PER
JUBILACIÓ

Liquidació total

joieria, rellotgeria i
argenteria

Visiti'ns al carrer Hospital, 29,
de Barcelona, al costat de les
Ramblas. Tel. 933 182 284

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís,
el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot
ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

Tortosa

Nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses a Distància

■ Un dels reptes és la incorporació a les noves tecnologies i les possibilitats que ofereixen

TORTOSA.— El 27 de setembre tenia lloc a l'edifici del Seminari de Tortosa, seu de l'Institut Superior de Ciències Religioses a Distància Sant Agustí (ISCRDSA), la inauguració del curs 2003-2004. L'acte va ser presidit pel bisbe Xavier Salinas.

El primer de prendre la paraula va ser el director de l'ISCRDSA, Mn. Miquel Garcia Bailach, que va explicar una petita història de la vida de l'Institut: el 1999 el bisbe Salinas firmava el conveni entre la diòcesi de Tortosa i la Universitat de Comillas per fundar l'extensió de dit Institut a Tortosa, amb la vocació de formar els agents de la pastoral i els fidels cristians de les nostres terres, obert a tots aquells que vulguin aprofundir o conèixer la nostra fe. Ja són quatre anys de camí a Tortosa de l'ISCRDSA i de l'Institut Internacional de Teologia a Distància (IITD), i més de deu de l'Institut Diocesà de Teologia.

L'extensió tortosina de l'ISCRDSA és una de les 18 que hi ha a tot l'Estat espanyol i una de les 77 que hi ha arreu del món. En presentar les característiques pròpies que identifiquen la seu tortosina, Mn. Bailach va parlar de la seva «catalanovaleñanitat» en sintonia amb la gent de la diòcesi; de la familiaritat que permet el diàleg, la confiança, personalitzar els programes tot

respectant el marc que presenta l'Institut; de l'eclesialitat, ja que és un servei a l'Església que evangelitza a Tortosa...

«Guia de l'alumne»

Acte seguit Josep Blasco, seminarista de 2n de teologia, va llegir la memòria del curs 2002-2003. És el quart any que a l'ISCRDSA s'imparteixen cursos de diplomatura i en el qual s'han començat els cursos de llicenciatura. Atesa la complexitat amb què ha anat configurant-se (14 professors, uns 35 alumnes cada quadri-mestre i un total de 40 de diferents llocs de la diòcesi i també de fora), ha calgut editar

una *Guia de l'alumne* per poder orientar els que en siguin membres o vulguin pertànyer a l'Institut. També va recordar la joiosa data del 13 de juny, quan es va fer públic el nomenament de Mons. Romà Casanova com a bisbe de Vic, en aquell moment professor de l'Institut. També va informar que a l'IITD s'imparteixen dotze modalitats pastorals amb un total de 37 alumnes: 25 de Tarragona, 4 de Castelló, 7 de Barcelona i 1 de Lleida.

Després, el bisbe de Tortosa va lliurar els primers títols que s'han aconseguit: el d'especialista de Pastoral de la Salut, de l'IITD, a Mn. Joan Manel Bajo Llauredó; i el de diplomatura en Ciències Religioses,

amb reconeixement civil, de l'ISCRDSA, a Laura Niñerola i Dolors Llasat.

Va tornar a prendre la paraula Mn. Miquel Garcia Bailach per informar dels nous reptes de l'Institut. Va destacar l'examen complexiu per especialitzacions de l'IITD amb el projecte de publicar en una mena de *Quaderns de teologia i pastoral* els treballs que han de presentar els alumnes per aconseguir el títol d'especialista en alguna d'aquestes matèries; la incorporació a les noves tecnologies i les possibilitats que ofereixen; l'organització del bienni de llicenciatura que s'inicia aquest curs, etc.

La lliçó inaugural va córrer a càrrec de l'alumne de l'IITD Mn. Joan Manel Bajo, que va presentar el seu treball: *Aneup tot el món proclamant la Boia Nova i guarint els malalts. La missió sanant de l'Església*.

Les paraules del bisbe Salinas van cloure l'acte. Felix per l'assoliment de tantes fites, va demanar que no siguin ocasió per aturar-se sinó per impulsar amb més força la formació que implica i exigeix el compromís de la vida de cada dia. Va agrair a tothom l'esforç per portar endavant aquest projecte que ell va engegar tot seguint l'obra iniciada pel bisbe Martínez Sistach, va expressar una vegada més l'enhorabona als que han aconseguit algun títol i, després d'una breu pregària, va donar per inaugurar el nou curs acadèmic 2003-2004.

Víctor-Manuel Cardona

L'Aula Magna del Seminari va acollir l'acte.

XXVIII Curset Diocesà de Catequesi

TORTOSA.— Amb el títol *La comunió eclesial: font de vida i missió eclesial*, va tenir lloc al Seminari Diocesà de Tortosa el XXVIII Curset Diocesà de Catequesi del 26 al 28 de setembre. Uns 150 catequistes de 39 parròquies d'arreu de la diòcesi van participar en els deu tallers sobre diferents aspectes de la catequesi d'infants, d'adolescents, de joves i de la catequesi especial. També van tenir l'oportunitat de participar en els quatre blocs que en un programa de tres anys s'han anat fent per a la formació dels catequistes. Bíblia, Moral, Eclesiologia i Filosofia han estat els temes desenvolupats i que amb molt d'in-

terès han anat seguint els catequistes durant tres anys.

Com ja és costum, la inauguració va tenir lloc la tarda del divendres 26 de setembre després de la inscripció i distribució d'habitacions entre els participants, a la Sala d'Actes del Seminari Diocesà. Uns cants d'acollida i benvinguda, una pregària dirigida per Mn. Ramon Gasulla, delegat diocesà de Catequesi, i la xerrada sobre la *Comunió eclesial*, de Mn. Emilio Igual, van engegar el curset de catequistes.

Els tiquets per esmorzar, dinar i sopar, els fulls de cants, les carpetes, les enganxines que acreditaven els participants, i d'altres elements propis d'aquesta trobada, recordaven que un any més el curset servia per posar les piles al nostre ser, saber i saber fer de catequistes.

Dissabte va ser un dia de tallers i de feina. El silenci als passadissos a l'hora del treball contrastava amb el gran brogit dels moments de descans, quan tots els participants aprofitaven per saludar-se i compartir experiències. «Són dies enriquidors i encoratjadors que és una pena que no puguin compartir més catequistes de la diòcesi», deia en Manel, un dels participants. A la tarda va tenir lloc la celebració del sagrament del Perdó. Acte seguit va tenir

lloc l'Eucaristia.

La trobada festiva de la nit va estar protagonitzada pel caputxí Jordi Cervera, que va presentar el tema de *La comunió eclesial* amb una representació escènica molt elocuent i realista. Acte seguit, alguns participants van poder lluir les seves dotes poètiques, literàries i musicals. El nombrós grup de gent jove que participava al curset va aconseguir que la festa continués més enllà de la una de la matinada.

Diumenge va iniciar-se també amb el res de laudes, i a la tarda la solemne missa de cloenda, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas. Va ser una eucaristia molt participada, preparada per cadascun dels tallers, viscuda amb il·lusió i joia per tots i cadascun dels participants. La processó d'entrada amb el cant *Poble de Déu, poble en marxa* l'encapçalava la creu, que, seguida pels ciris i l'encens, volia significar la pregària de tots els catequistes que amb il·lusió presentaven el nou curs i els nous projectes. Vuit sacerdots que van concelebrar amb el bisbe cloïen la processó. En la monició d'entrada, Mn. Joaquim Blanch, de l'equip fundador dels cursets, animava els presents a fer seva la vida de Jesús, que ensenya que «els altres són més importants que un mateix».

La paraula solemnement entronitzada, clarament proclamada, amb joiosos cants aclamada i amb unció explicada pel bisbe en l'homilia, va anar renovant la vida de les més de 200 persones que participaven en la celebració. La col·lecta a favor de Càritas, signe del compromís concret de tots els cristians pels més necessitats, l'ofertori, els cants, la sentida acció de gràcies i el cant *Marxeu en pau per les places* feren de la missa una litúrgia viva, àgil i solemne.

Al final de la celebració el bisbe va tenir paraules d'agraïment a tots els participants, tant per als veterans com per als novells. També per a Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, que durant molts anys va participar en aquest curset i es va encarregar del taller de la catequesi de postcomunió. També va tenir unes paraules especials per Mons. Josep-Maria Tomàs, vicari general de la diòcesi, a qui el Papa acaba de fer prelat domèstic. Mn. Tomàs va ser el fundador d'aquests cursets, ha estat delegat diocesà de Catequesi durant molts anys i continua sent l'*alma mater* de cadascun d'aquests cursets.

El cant dels adéus i el propòsit d'anunciar allò que havien viscut van posar punt final al XXVIII Curset Diocesà de Catequesi. (V.M.C.)

Fernando Pinós
Galeria d'Art

Exposició de
GASPAR HOMAR (octubre 2003)

Compro:

Pintura i dibuixos, d'artistes catalans i espanyols / Mobles antics i d'estil / Làmpades antigues / Llibres i biblioteques / Passo a domicili a qualsevol lloc i pago al comptat / Peritatges gratuïts per escrit
Tel. 934 677 203 - mòbil 696 465 036

www.fpinos.com fpinos@fpinos.com
c/ Consell de Cent, 325 - 08007 Barcelona

Tarraconense

Benvinguda a Mons. Romà Casanova

■ Comunicat de la reunió n. 168 de la Conferència Episcopal Tarraconense

TIANA.— Els dies 1 i 2 d'octubre va tenir lloc la reunió n. 168 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a la casa d'espiritualitat Maria Immaculada de Tiana. La reunió va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, amb la participació de tots els seus membres. Al matí del dia 1 els bisbes van assistir a la inauguració del curs 2003-2004 de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya. En començar la reunió, i després de la pregària inicial, Mons. Martínez Sistach, en nom dels bisbes, va donar la benvinguda a Mons. Romà Casanova, nou bisbe de Vic, que s'incorpora al treball pastoral conjunt de la Tarraconense.

Felicitaçió i pregària pel papa Joan Pau II

Els bisbes van trametre al Sant Pare Joan Pau II la felicitació amb motiu del 25è aniversari de la seva elecció com a successor de l'apòstol sant Pere, aniversari que s'escau el 16 d'octubre, i van pregar per ell, per la seva salut i pels fruits del seu ministeri apostòlic.

Inici de curs als Seminaris de Catalunya

Els bisbes van rebre una completa informació sobre l'inici de curs als tres Seminaris de Catalunya, que enguany apleguen cent candidats al sacerdoti, distribuïts així: 62 al Seminari de Barcelona; 30 al Seminari Interdiocesà —de les diòcesis de Tarragona, Girona, Lleida, Solsona, Urgell i Vic— i 8 al Seminari de Tortosa. Els bisbes van valorar el progressiu augment de seminaristes i van tractar diversos aspectes de la seva formació.

Altres temes

Entre d'altres qüestions, els bisbes van continuar tractant la situació de l'ensenyament religiós escolar a Catalunya, en vistes sobretot a la nova regulació que hi haurà a partir del pròxim curs en aplicar-se la llei de Qualitat de l'Educació.

Mons. Martínez Sistach va convidar els bisbes a assistir a la XXXIX Setmana Social, que tindrà lloc a Tarragona del 23 al 25 d'octubre, amb el lema «L'Europa de la solidaritat: un desafiament».

Per part seva, Mons. Carrera, bisbe delegat de la CET per a la Pastoral Obrera, va informar els bisbes dels actes que tindran lloc per commemorar el 50è aniversari de la fundació de l'Acció Catòlica Obrera (ACO).

A petició del cardenal Carles, els bisbes van donar el vistiplau per a la incoació de la causa de canonització del servent de Déu P. Magí Morera Feixas, religiós dels Fills de la Sagrada Família, traspassat a Barcelona l'any 1984.

Els bisbes van tractar també de la visita

de les relíquies de santa Teresa de l'Infant Jesús, doctora de l'Església i patrona de les missions, que tindrà lloc a les diòcesis catalanes el pròxim mes de desembre. Els bisbes desitgen que aquesta visita sigui una font de gràcies per a tothom i que impulsi amb força l'obra de la nova evangelització.

Com a nou delegat de la CET per a les Missions, en substitució de l'arquebisbe emèrit Joan Martí Alanís, va ser designat Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic.

Nota dels bisbes de la CET sobre les eleccions al Parlament de Catalunya

En relació amb les eleccions al Parlament de Catalunya, que tindran lloc el pròxim mes de novembre, els bisbes fan pública la següent nota:

«Som a prop d'unes noves eleccions al Parlament de Catalunya. Com ho hem fet en totes les anteriors, els bisbes de Catalunya volem dir-hi una paraula de solidaritat amb el nostre poble. Animem especialment els

catòlics a participar en aquesta consulta democràtica i a fer-ho amb interès, reflexivament i a consciència.

»La repetició de les convocatòries electorals pot generar rutina. Les deficiències humanes podrien afavorir el desencís. Cal que superem aquestes temptacions i ens disposem amb interès a fer la nostra aportació a la vida de la comunitat, com és propi en una democràcia.

»Ens cal votar després d'haver reflexionat seriosament. Tant els continguts dels programes que se'ns presenten, com les seves possibilitats d'aplicació, com les persones que els encarnen, han de ser objecte d'aquesta reflexió. Tot i que es tracta d'escollir entre opcions plurals, l'esperit partidista no ens hauria d'impedir de posar per damunt de tot el bé comú del nostre país.

»Votar en consciència és evitar, tant com sigui possible, una dissociació entre el nostre vot i les nostres conviccions. Sabem prou que difícilment un programa polític pot respondre a totes les nostres exigències ètiques. Però ens cal cercar-hi la màxima aproximació, tot establint una jerarquia de valors. La justícia social i una atenció preferent als més necessitats en qualsevol ordre, la convivència, els valors de la família, de l'educació i de la llibertat dels pares per escollir la que volen per als seus fills, han de ser objectius prioritaris.

»Que Déu beneïxi Catalunya i tots els seus ciutadans i ciutadanes, especialment els polítics, servidors compromesos de la comunitat, i que Santa Maria de Montserrat protegeixi aquest poble nostre que té confiat.» (C.C.)

La ràdio amable

Freqüències

- 90.1 Tortosa*
- 93.7 Catalunya central
- 96.8 Garraf*
- 100.6 Tarragona*
- 103.4 Girona
- 106.6 Barcelona

- 104.4 La Cerdanya*
- 105.0 La Seu d'Urgell
- 107.5 Andorra

* en període de proves

www.radioestel.com

Missions

LLEIDA

Amb Maria... cridats a la Missió

Els catòlics tenim una cita el dia 19 d'octubre amb un vell conegut: el Domund. Segurament molts dels lectors associen aquesta jornada a la seva infantesa, quan recorrien els carrers de pobles i ciutats amb una guardiola a la mà demanant uns diners per a les missions. El Domund, com nosaltres, com la societat, va canviant; mirant d'adaptar-se als nous temps.

Quan sentim parlar del Domund recordem els missioners i missioneres que han deixat casa seva per buscar terres llunyanes que sovint relacionem amb la misèria, la fam, les guerres... La decisió que porta algú a donar la seva vida al servei dels altres és quelcom difícil d'explicar en termes humans. És l'amor de Crist i el compromís vital fonamentat en l'Esperit el que hi ha al darrere de tot plegat. Chema Caballero, missioner dedicat als nens-soldats de Sierra Leone, davant la pregunta d'un nen («però tu per què estàs aquí?») va respondre: «Un amic em va dir que vingués.»

Aquest any el lema ens diu: *Amb*

Maria... cridats a la Missió. A la Pentecosta s'inicia el camí de la Missió; els apòstols en pregària amb Maria reben l'Esperit Sant que els fa testimonis de Jesucrist i els impulsa a complir la Missió.

Segons paraules del director Nacional de les Obres Missionals Pontificies, el Domund ens convida, a través de la conscienciació missionera, a ser més missioners; també convida tots els homes de bona voluntat que facin el bé als nostres germans. I els nostres germans són tots aquells que tenim al nostre voltant, i també aquells que estan lluny, que no coneixem però que sabem que tenen necessi-

Algunes dades estadístiques

Es calcula que aproximadament hi ha 21.000 missioners de l'Estat espanyol escampats arreu del món.

Dones 54,1%
Homes 45,9%
Religioses 52,08%
Religiosos 35,22%
Sacerdots 8,08%
Laics 4,62%

Distribució per continents:

Amèrica 73,4%
Àfrica 14,6%
Europa 5,9%
Àsia 5,8%
Oceania 0,14%

mateix cos, d'una mateixa família.

És ben just que recordem aquests homes i dones especialment almenys un cop l'any; però no hem d'oblidar que la seva Missió continua la resta de l'any. Recolzar-los amb la nostra pregària, conèixer i donar a conèixer la seva tasca, col·laborar amb la Delegació de Missions en l'anima- ció missionera de la diòcesi... són formes de sentir-nos més en comunió amb ells i elles.

Tampoc hauríem d'oblidar (o descobrir) quina és la nostra Missió. Estic cridat a anar a altres llocs a compartir la Bona Nova?; és a través de la parròquia, el servei a la delegació o un moviment que he de transmetre l'autèntic esperit cristià?, o potser és que he de començar per la meua família, el grup d'amics, els companys de feina...?

Aquests poden ser uns bons dies per anar meditant sobre com vivim la nostra dimensió missionera. Perquè, amb Maria estem cridats a la Missió. (C.C.)

tats. Perquè si alguna cosa ens ensenya l'Església és que tots formem part d'un

«És l'hora de la missió»

Amb el lema *És l'hora de la missió* es va celebrar el Congrés Nacional de Missions a Burgos del 18 al 21 de setembre. Sempre és l'hora de la missió; sempre és temps de comunicar la Veritat i la Vida; sempre és temps de fer el bé en nom de Déu; sempre és temps de viure al compàs de Déu, perquè la vida eterna de l'ésser humà consisteix en conèixer Déu i Jesucrist, el seu enviat. Tota la història de la humanitat és una història de salvació, una història d'amor per part de Déu. Per això l'hora en què vivim és propícia a la missió: és temps de missió.

En l'actualitat continuen havent-hi persones que, dins i fora de les nostres fronteres, treballen per portar Déu a tots els indrets. Segueixen obeint l'«aneu per tot arreu». És el que l'Església ha de fer.

Joan Pau II subratlla que la missió de l'Església és treball del nostre temps, potser més que en altres moments, i que ens implica a tots. Tots som invitats a la vinya del Senyor. La crida de Jesús «aneu també vosaltres a la meua vinya» no deixa de ressonar en el decurs de la nostra història des d'aquell dia: es dirigeix a cada home i dona que ve a aquest món.

Els temes que es van tractar al Congrés van ser: l'Església davant el repte de la missió avui; la situació de la missió *ad gentes* i la seva justificació teològica; els àmbits de la missió *ad gentes* (territorial,

cultural i social), i es va aprofundir en la seva universalitat; els desafiaments que la missió presenta avui a l'Església, ja que la missió *ad gentes* no és solament una acció evangelitzadora de l'Església, sinó que des d'ella l'Església descobreix nous reptes i desafiaments pastorals allà on es fa present; la missió *ad gentes* com l'acció prioritària de les Esglésies particulars; es va aprofundir en la responsabilitat missionera de l'Església local; i experiències i testimonis, ens van mostrar com es viu la missió *ad gentes* en cada continent i des de la vocació específica de cadascú que l'Esperit Sant va suscitant en l'Església.

Les nits del congrés es van convertir en grans vetlles de pregària missioneres; el divendres, guiats amb Maria anàvem amb esperança cap a la nova acció missionera, tot meditant els misteris de la llum, i el dissabte amb el lema *Hi ha missió... perquè hi ha missioners* vam fer un recorregut des del segle IX fins a l'actualitat recordant tants i tants missioners que han donat la vida, ens convidava als congressistes a ser els nous missioners i a agafar el seu relleu.

Relíquies de santa Teresina

Coincidint amb el congrés, el dissabte a les 12:00 van arribar a Burgos les relíquies de santa Teresa de Lisieux, copatrona de les missions. Vam compartir amb ella la

vetlla missionera del dissabte i l'Eucaristia de cloenda del Congrés Nacional a la catedral de Burgos.

Però, com anunciar Crist? Com evangelitzar? Com realitzar amb eficàcia la

cridada a tenir la mateixa actitud amb els pobres i amb tots els qui pateixen a la terra.

La celebració del Congrés ha estat i és un moment important i de gràcia per a la nostra Església espanyola, ha ajudat laics,

El Congrés Nacional de Missions va aplegar unes 800 persones.

missió de Crist en el moment actual? Com dur una «nova evangelització»? No podem anar amb els procediments de sempre. Se'ns van fer algunes propostes:

- Necessitat de retornar a l'Evangeli. S'ha d'insistir en la necessitat de la pregària. Un cristià-apòstol, del segle XX, necessita ser contemplatiu, algú que coneix i viu la Paraula de Déu.

- Practicar l'amor fratern: l'Evangeli ens insisteix en la pràctica de l'amor.

- Ser autèntics testimonis de Crist. Evangelitzar és comunicar Crist. Treballar en la missió de l'Església del nostre temps exigeix haver tingut experiència de Crist, del seu Amor i de la seva Resurrecció.

- Imitar l'exemple de Maria i demanar la seva intercessió. Maria és la primera evangelitzadora. A l'hora d'anunciar l'Evangeli, l'Església, seguint Maria, està

sacerdots, religiosos i bisbes a tenir més consciència missionera, ha ajudat a descobrir la fonamentació teològica de la missió *ad gentes* i el lloc que ocupa dins de l'Església; i en el context de l'evangelització, independentment de les seves connotacions territorials i socials, ha aprofundit en la universalitat de la missió *ad gentes*, malgrat les fronteres i limitacions que es poguessin desprendre dels àmbits territorials, socials i culturals, ens ha mostrat com responen a la vocació missionera des de la condició de preveres, religiosos/es i seglars, ha donat un nou impuls missioner per a animar les comunitats cristianes a ser expressió viva del mandat de Crist d'anunciar l'Evangeli a tothom. És l'«Hora de la Missió», és l'«Hora de l'Evangeli», és l'«Hora de la Vida» i és l'«Hora de la Salvació». (C.C.)

Recapte
LA HUERTA EN CASA

L'opció intel·ligent per a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teua família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

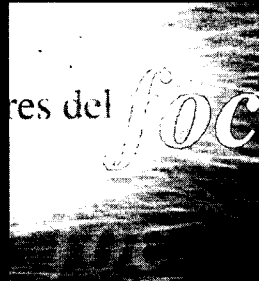
A partir de 96,3€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.087€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

Palau Robert

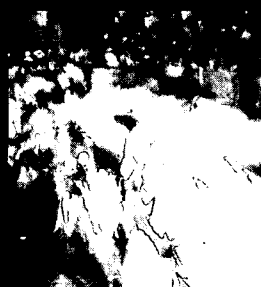
Centre d'Informació
de Catalunya

Passeig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 93 238 80 91
www.gencat.net/probert

connecta-t'hi

www.gencat.net/probert

Horari de visita:
de dilluns a dissabte,
de 10 a 19 h
Diumenges i festius
de 10 a 14,30 h

**Generalitat
de Catalunya**

Treballar pel benestar dels animals

■ Adda és una associació que organitza campanyes de sensibilització i informació per a la defensa dels animals

Fundada el 1976, l'Associació per a la Defensa dels Drets de l'Animal (Adda) va ser la primera entitat amb seu a Espanya dedicada a la defensa i el benestar dels animals, i que es va posicionar en contra del seu abús i maltractament i a favor del reconeixement i respecte

dels seus drets. Aquesta organització no governamental, sense ànim de lucre i declarada d'utilitat pública des del 1981, té com a objectiu bàsic conscienciar l'opinió pública que els animals són éssers vius que necessiten la nostra protecció.

Adda va ser fundada a Mataró. Posteriorment l'entitat, l'àmbit d'actuació de la qual és espanyol, va anar creixent i es va establir a Barcelona. «El nostre concepte de defensa i de benestar dels animals és molt més ampli que el d'una protectora d'animals. En la nostra associació denunciem tota agressió que infligix l'ésser humà a qualsevol mena d'animal: curses de braus, abandonament d'animals de companyia, experimentació amb animals, comerç i tràfic d'animals, cria intensiva i transport en males condicions, etc.», explica Manel Cases, vicepresident d'Adda.

Aquesta organització no governamental promou el dret dels animals a una vida digna o, quan sigui imprescindible, a una mort sense patiment. «Els animals són éssers sensibles i experimenten el dolor com els humans», afirma Manel Cases. En aquest aspecte cal recordar l'encíclica *Sollicitudo Rei Socialis*, en què Joan Pau II escrivia el 1987: «Hem de prendre més consciència que no podem utilitzar impunement animals, plantes i elements naturals com ens vingui més de gust.»

Adda treballa perquè hi hagi lleis tant en l'àmbit estatal com en l'autonòmic de defensa i de protecció, així com una tipificació adient al Codi Penal sobre el delicte de crueltat cap als animals. Així mateix, fa campanyes de sensibilització i d'informació i organitza accions reivindicatives i de denúncia. També publica mensualment la revista *Adda*. Quant al voluntariat de l'associació, està format fonamentalment per joves universitaris. Manel Cases fa una crida als que vulguin col·laborar, ja sigui de manera periòdica o puntual, amb l'associació.

L'article primer de la Declaració municipal per a la convivència i els drets de l'animal, aprovada el 23 d'octubre del 1988 pel Consell plenari de l'Ajuntament de Barcelona, estableix el següent: «Tots els animals, sigui quina sigui la seva

Portada del temari escolar elaborat segons el Projecte Educària.

espècie, tenen dret a ser respectats, no han de ser víctimes de maltractaments, esforços desmesurats, espectacles violents ni actes cruels que els provoquin patiments físics o psíquics.»

Tenint com a referència aquest text, Adda duu a terme actualment una important campanya, amb motiu de la celebració a la Ciutat Comtal del Fòrum Universal de les Cultures l'any vinent, perquè es declari Barcelona com a «ciutat antitaurina» i es deixin de fer definitivament espectacles cruels com les curses de braus. «És èticament incoherent i inacceptable —opina Manel Cases— la celebració l'any 2004 d'un esdeveniment universal que promou un esperit cultural i de pau en una ciutat en què es tortura públicament

els animals d'una forma sistemàtica, reiterada i reglamentada.»

Projecte Educària

L'equip d'Adda ha elaborat un crèdit interdisciplinari d'Educació Secundària Obligatoria destinat a infants d'entre 12 i 14 anys amb la intenció de fer-los reflexionar sobre les implicacions que comporta en la vida quotidiana la relació entre les persones i els animals. Porta per títol «Què en sap, l'escola, dels animals?» i s'emmarca en el Projecte Educària. Es tracta d'un programa educatiu desenvolupat per experts professionals i metodologia pedagògica.

Gràcies a aquesta iniciativa educativa, els alumnes tenen la possibilitat d'analitzar les relacions que l'ésser humà estableix amb els animals en funció dels diferents contextos, que se centren en tres àmbits: animals de companyia, animals salvatges i animals de granja. En cadascun dels tres àmbits el fil conductor són les relacions —de simbiosi, terapèutica i d'explotació— entre humans i animals, a partir de les quals s'organitzen les diverses activitats d'ensenyament.

El decàleg d'Adda

Per fomentar la defensa dels animals entre els ciutadans, Adda ha confeccionat una llista amb deu directrius clau. Són les següents:

- Manifesta obertament el teu rebuig contra els espectacles i esports cruels amb els animals: festes, tauromàquia, cace-

res, tir de colom, cirks, etc.

- Si fas servir cosmètics, abans de comprar-los, assegura't que no han estat provats amb animals.
- No facis servir pells procedents d'animals de granja ni de trampa, sacrificats amb la finalitat de lluir-ne la pell.
- No compres animals exòtics. Així en protegiràs la vida, en preservaràs l'espècie i contribuiràs a respectar el medi ambient.
- Si manges carns, ous o derivats d'animals, assegura't que procedeixen de ramaderies i corrals biològics, on en tinguin en compte les necessitats físiques i psíquiques, i que el seu sacrifici ha estat ràpid, instantani i sense generar angoixa.
- Si tens un animal de companyia (gos o gat), identifica'l. Considera'l un membre de la família. Educa'l i educa't en el respecte als altres per a una correcta convivència en societat.
- Rebutja les pràctiques experimentals amb animals. La manipulació genètica, a més de ser cruel i perjudicial, representa una alteració greu del dret a la identitat de les espècies i un greu risc fins i tot per a l'home.
- Mantingues una actitud crítica amb els zoològics que tinguin com a principal finalitat col·leccionar i exhibir els animals.
- Expressa la teva disconformitat quan s'exhibeixin animals en actituds que en degradin el comportament natural.
- No acceptis que els animals siguin tractats com a mercaderia. Actua contra el seu patiment. Tot animal té dret al respecte i a ser defensat per la llei. Informa-te'n, escriu i denuncia.

Miquel Àngel Codina

ADDA
C/ BAILÉN, 164, LOCAL 2
08037 BARCELONA
TEL. 934 591 601
FAX: 934 590 265
a/e: adda@addaong.org
web: www.addaong.org

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

Exposició de pintura contemporània al Museu de Montserrat

■ Fins al 24 de novembre es pot visitar l'exposició del jove pintor Julio Vaquero

MONTSERRAT.— El 3 d'octubre passat va tenir lloc l'acte d'inauguració de l'exposició *Realitats il·luminades*, del pintor Julio Vaquero (Barcelona, 1958), que es pot visitar fins al proper 24 de novembre al Museu de Montserrat. A

l'acte, presidit per l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, hi van assistir l'artista, el president de la Fundació Sorigué, Julio Sorigué; el crític d'art Sergi Vila Sanjuan i el galerista Joan Anton Maragall, director de la Sala Parés de Barcelona.

L'exposició comprèn 43 obres, moltes d'elles de gran format, prestades per col·leccionistes particulars, i algunes d'elles exhibides per primera vegada a Catalunya. Cal dir que aquest és el primer cop que el Museu de Montserrat dedica una exposició a l'art contemporani, i ha escollit el pintor Julio Vaquero perquè fa vint anys va pintar ja a Montserrat i ha estat sempre un admirador i visitant assidu del museu montserratí.

Julio Vaquero és ja un mestre de la pintura, tot i la seva joventut. La mostra que va fer els mesos de maig i juny del 2003 a la Sala Parés de Barcelona va constituir un èxit de crítica i de valoració d'aquest artista. Va-

Julio Vaquero explica un dels seus quadres a l'abat de Montserrat.

quero porta com a bagatge la pintura dels grans mestres antics flamencs, a la qual afegeix la sensibilitat d'un autor postmo-

dern. Va recalcar a Montserrat l'octubre del 1985 i, ja aleshores, estava obsessionat pels interiors plens d'objectes abandonats i pels jocs molt premeditats de la llum. Aquestes característiques les ha anat desenvolupant i aprofundint al llarg d'aquests vint anys, i ara ens sorprèn amb una pintura de gran format que és cobejada pels grans col·leccionistes. Per aquests motius ha semblat que la seva pintura no desdiiu dels altres mestres que es veuen al Museu de Montserrat, als quals Vaquero afegeix el valor de la modernitat.

Aquest artista barceloní és un realista, però té tot el subjectivisme propi de la postmodernitat. Els objectes més reals estan tractats de manera obsessiva,

tot i que estan envoltats d'un ambient en el qual la figuració es desfà en una abstracció indefinible. Vaquero té un afany creatiu d'afaiçonar escenografies barroques amb objectes atrotinats, deixalles de la civilització industrial i protoelectrònica, romanalles de la vida quotidiana dels anys seixanta i setanta, objectes que un dia van ser luxosos i senyorívols, al costat de plàstics, de fils elèctrics i de vaixela abandonada. Fins i tot hi ha una empremta sencera abandonada.

Tot això és presentat amb una pruija descriptiva i minuciosa que els benpensants creurien digne de millors temes. Sense abandonar aquest ambient realista i narratiu, Julio Vaquero juga amb l'hàbitat d'un malabarista, amb totes les possibilitats tècniques de la pintura a l'oli, que domina perfectament, però a més incrusta reines, vernissos i collages, i fa jocs típics de la pintura abstracta.

El títol escollit per a aquesta exposició, *Realitats il·luminades*, indica, els dos objectius que galvanitzen la intenció artística de Julio Vaquero: el valor de la matèria i el valor de la llum que la transfigura. (C.C.)

Concert de l'Escolania a Esplugues de Llobregat

ESPLUGUES DE LLOBREGAT.— L'Escolania de Montserrat va oferir el 3 d'octubre, a les 21.00, al Col·legi Alemany d'Esplugues de Llobregat, un concert amb obres de Haydn, Pau Casals, J. Brahms, Mendelssohn o Schubert, entre d'altres, sota la direcció de Joaquim Piqué i de Vicenç Prunés al piano.

El repertori per a aquest concert va ser el següent: *Ave Maria* de J. Brahms; *Laudate Pueri* de M. Haydn; *Herbslied* (tardoral) de F. Mendelssohn; *Psalm 23* de F. Schubert; *Magnificat* de F. Mendelssohn; *Das grosse Halleluja* de F. Schubert, i *Nigra Sum* de Pau Casals, a la primera part. Pel que fa a la segona part: *Magnificat* de M. Haydn; *Ständchen* de F. Schubert; *El Rierol* d'A. Gretchaninow; *Two Eastern Pictures (Spring and Summer)* de G. Holst, i tres cançons populars catalanes: *Un pobre pagès*, *El flabiol* i *En Pere Gallerí*, de Joan Just.

L'Escolania ofereix regularment concerts arreu de l'Estat espanyol i a l'estranger. A nivell europeu, la darrera sortida va ser a la ciutat italiana de Nonantola, el maig passat, i a Roma amb motiu de l'exposició

Germinabit l'octubre del 2002. Anteriorment van ser França i el Japó el destí d'aquest conjunt coral. També ha intervingut en concerts amb diferents orquestres de reconegut prestigi, com l'Orquestra del Teatre Lliure de Barcelona, l'Orquestra de Cambra d'Andorra, l'Orquestra Ciudad de Granada i l'Orquestra Simfònica del Vallès.

L'Escolania de Montserrat està considerada com a una de les escoles de música més antigues d'Europa de les que existeixen actualment. Cal situar el seu començament en el context de les escoles per a infants que s'anaren formant a la baixa edat mitjana en el si d'alguns monestirs i catedrals. Els alumnes de l'Escolania reben una formació humana i cristiana, que té en la projecció musical un dels seus principals objectius. L'alta qualificació musical del centre es constata diàriament al santuari i en les diverses activitats musicals programades al llarg de l'any. La proposta educativa que s'ofereix des de l'Escolania es basa en la formació integral dels alumnes, d'acord amb una concepció cristiana de la persona. (C.C.)

Neix a França la revista interreligiosa «Le monde des religions»

PARÍS.— El diari *Le Monde*, de França, ha llançat al mercat una revista bimensual, amb un tiratge de 90.000 exemplars, que s'ocuparà exclusivament del món de les religions. La nova revista substitueix una altra publicació que es deia *Actualité des religions*. Els impulsors de la nova edició expliquen que «l'home modern s'interroga sobre el misteri de la seva existència i sobre el sentit que cal donar a la seva vida», i és evident que «les religions són eines d'interpretació i tresors de saviesa que poden fer-lo fecundar».

Le monde des religions vol proporcionar informació i referències sobre la religió i el seu impacte en la vida social, així com respondre a la demanda ciutadana de cultura religiosa «per lluitar contra les simplificacions fonamentalistes i desenvolupar el sentit de la tolerància». Un altre objectiu del nou rotatiu és «sensibilitzar el públic, sobretot els intel·lectuals i els líders socials, sobre la importància de la religió i dels debats que aquesta suscita». El director de la revista és Jean-Claude Petit i el director de redacció Jean-Paul Guetny. El cronista religiós de *Le Monde*, el periodista Henri Tincq, assegurarà el funcionament del consell editorial.

Miriam Díez Bosch

La Fundació Abadia de Montserrat 2025 i la Cambra de Comerç de Manresa renoven el seu conveni de col·laboració

MONTSERRAT.— L'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, va rebre el 24 de setembre, després de la missa conventual del monestir benedictí, el comitè executiu de la Cambra de Comerç de Manresa. L'objectiu de la visita era renovar el conveni de col·laboració que mantenen l'entitat manresana i la Fundació Abadia de Montserrat 2025. El director general de la Fundació, Josep Sinca, i el president de la Cambra, Jordi Santasusana, van signar la renovació del conveni per un any més a la sala Gassó del monestir de Montserrat. Amb aquest acord la Cambra de Comerç de Manresa es compromet a col·laborar en l'àmbit d'aquells camps professionals que li són propis i que serviran per projectar la tasca de la Fundació Abadia de Montserrat 2025. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Frank Martin, compositor

Suïssa va dedicar el 1985, amb motiu de l'Any Europeu de la Música, dos segells a compositors famosos: Ernest Ansermet i Frank Martin. Avui parlarem del segon. Va néixer a Ginebra el 15 de novembre del 1890 i va morir el 21 de novembre del 1974. Fill d'un pastor protestant, era molt devot, cosa que va influenciar en la seva música. Va estudiar piano i composició amb J. Lauber i Jacques Dalcroze. Des del 1926 va ser pianista i clavecinista a la Societat de Música de Cambra de Ginebra. Va ser el fundador i director del Technicum Moderne de Musique de Ginebra. De les seves composicions musicals cal destacar les següents: *Romeu i Julieta*, *Gòlgota*, *La tempestat*, *El misteri de la Nativitat*, *Rèquiem* i *Polyptique*.

Inauguració del curs de la Universitat Ramon Llull

■ El Dr. Arcadi Oliveres va pronunciar la lliçó inaugural

BARCELONA.— El 6 d'octubre passat va tenir lloc l'acte inaugural del curs acadèmic 2003-2004 de la Universitat Ramon Llull (URL), que enguany es va dur a terme a la Sala Polivalent d'Enginyeria i Arquitectura La Salle. Hi van assistir la rectora de la URL, Esther

Giménez-Salinas; el president del Patronat de la URL, Ricard Fornesa; el cardenal Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona; Joaquim Casals, director general de recerca del DURSI de la Generalitat de Catalunya, i d'altres personalitats del món acadèmic, polític i civil.

L'acte acadèmic, que va ser retransmès per primer cop en directe pel Centre de Transferència de Tecnologia (CTT) de La Salle i es va poder seguir *on line* a través de la web de la URL, es va iniciar amb la lectura del resum de la memòria del curs 2002-2003 a càrrec del Dr. Josep M. Garrell Guiu, vicerector de recerca i tecnologia. Seguidament el Dr. Arcadi Oliveres, expert en economia mundial, president de Justícia i Pau de Barcelona i vicepresident de la Federació Catalana d'ONG per la Pau, va pronunciar la lliçó inaugural *Dolguets per la guerra, implicats per la pau*.

Durant el seu discurs, Oliveres va destacar l'existència de tres raons que justifiquen el perquè de la guerra: els interessos econòmics, les desavinences geopolítiques i la pròpia preparació de la guerra. També va apuntar que, tot i així, l'existència de la guerra i de la seva preparació no significa que la pau no sigui possible. Des del punt de vista mental cal adoptar la màxima preconitzada per la Unesco, segons la qual la guerra ha de desaparèixer primerament

de les nostres ments. Hem de creure que cap guerra té sentit, que mai resol res i que sempre és evitable. I, d'altra banda, ens hem de convèncer que en una guerra en marxa sempre hi cap una resolució pacífica.

Com a mesures per aconseguir la pau, Oliveres es va referir al desarmament i a un necessari progrés en les formes de governabilitat mundial. Així mateix, va dir que educar per la pau és fonamental en un món on els mitjans de comunicació desborden violència. En aquest sentit, va remarcar que és feina dels pares i educadors —però evidentment no només seva— presentar la no-violència, la cooperació i l'afecte com els sistemes de relació normal entre les persones...

Després de la intervenció d'Arcadi Oliveres, es va fer lectura de l'acord de concessió de la medalla d'or de la Universitat Ramon Llull als doctors Josep M. Coll i Miquel Gassiot, president de l'equip rector (1991-1994) i rector (1994-2002), respectivament. A continuació, el Dr. Pere Ferrer Pi, exvicepresident del Patronat de

la Fundació de la URL, va fer la *laudatio* dels homenatjats, i tot seguit es va fer lliurament de les respectives medalles d'or.

Posteriorment van prendre la paraula Joaquim Casals, el cardenal Ricard M. Carles, Ricard Fornesa i Esther Giménez-Salinas. En el seu discurs, la rectora de la URL va agrair en primer terme als homenatjats Dr. Coll i Dr. Gassiot la lloable i valuosa tasca realitzada durant els seus mandats. Després va mostrar la seva total conformitat amb les paraules expressades pel Dr. Oliveres, amb motiu de les quals va ressaltar que nosaltres creiem en una pau basada en l'abolició de la guerra i en el compromís d'arribar a acords pacífics que solucionin els conflictes.

En una cultura de la pau que respecti els drets humans i consideri prioritàries les polítiques en favor dels drets dels infants, que promogui el desenvolupament econòmic i social sostenible i que treballi per la reducció del desequilibri. En aquest sentit,

la Dra. Giménez-Salinas, que va apuntar que recentment la URL s'ha adherit a un manifest en defensa del Dret civil català, va posar èmfasi en què la cultura de la pau és un diàleg permanent entre els més poderosos i els que no ho són tant i, sobretot, és entendre que ens estem enfrontant a noves formes de violència i d'esclavitud que, si no som capaços de combatre, ens esclataran a les mans.

Per acabar, la Dra. Giménez-Salinas va destacar una nova cultura de recerca —basada en la informatització dels processos de gestió de l'activitat així com en compartir els resultats i en la transferència de tecnologia— i un desenvolupament de l'ètica com a principals eixos de treball impulsats des de la URL per al nou curs acadèmic. (C.C.)

Arcadi Oliveres va pronunciar la lliçó inaugural.

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del res del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del res del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del res del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Bajo tu amparo nos acogemos*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:
• Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
• Encarregar-nos que —en nom seu— enviï el rosari beneït pel Papa i el llibret *Bajo tu amparo nos acogemos* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El Rosari beneït pel papa Joan Pau II i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la **CAMPANYA DEL ROSARI**

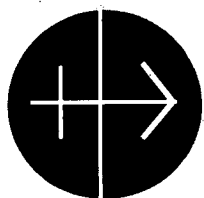
COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebran un Rosari beneït pel Papa i el Llibret «Bajo tu amparo nos acogemos» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARIO

Gozo · Luz · Dolor · Gloria

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, i unir-me a la CAMPANYA .	Nom i Cognoms
☐ Hi col·laboro amb €	Carrer núm
Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐	C. Postal i Població
	Província.....

Biografia de la mare Teresa de Calcuta en dibuixos animats

■ El film, de producció espanyola, es projectarà davant de Joan Pau II

MADRID.— El 3 d'octubre passat la productora Pasoalto va presentar a Madrid el seu últim treball: una biografia de la mare Teresa de Calcuta en dibuixos animats. Es titula *La quinta palabra* i recull la vida de la futura beata.

«La mare Teresa és un personatge universal, una persona sacrificada però sempre alegre», recordava Pablo Marcet, responsable de la productora Pasoalto. La presentació va tenir lloc a la seu de la Fundació Universitària San Pablo-CEU a

falta de pocs dies per a la beatificació de la mare Teresa de Calcuta. Pablo Cervera, director de Pastoral d'aquesta universitat, havia conegut la futura beata a Roma abans que se li concedís el premi Nobel de la Pau.

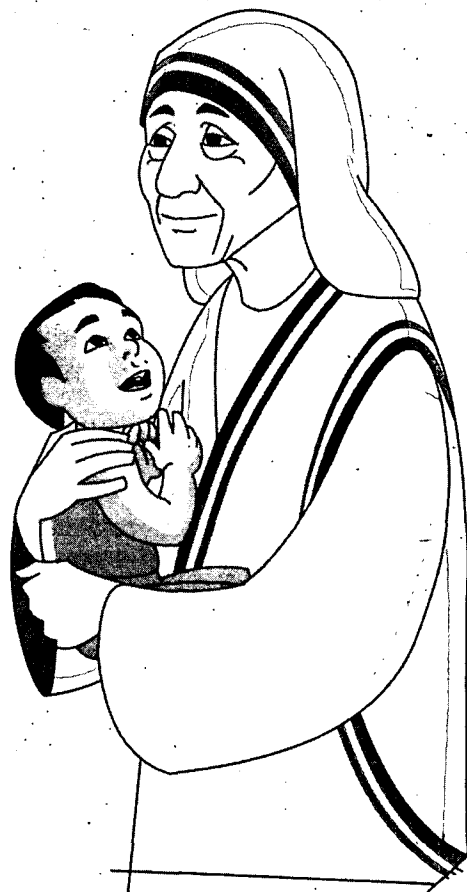
En la seva presentació va destacar la seva «profunda mirada de fe, que es dirigeix a Déu. La mare Teresa és un testimoni impressionant de Déu». Aquesta essència destacada per Cervera és la que intenta plasmar aquest film de mitja hora de durada. Una producció que «vol ser una oportunitat perquè totes les famílies del món puguin entrar d'una manera molt simpàti-

ca en la vida de la mare Teresa», va dir Pablo Marcet.

És una producció ambiciosa que ha fet possible un jove equip de professionals que s'han acostat, amb la seva professionalitat, a la vida de la monja albanesa. Pablo Marcet va afirmar que aquesta producció, en molts casos, «els ha canviat la vida». Catorze mesos han calgut per poder presentar ara un resultat molt bo. Els mitjans per realitzar la pel·lícula han arribat de forma voluntària i tots els beneficis que es recullin seran destinats a organitzacions no governamentals i a les Missioneres de la Caritat per així poder seguir amb la seva feina envers els pobres.

A partir de novembre la podrem trobar a les botigues habituals amb la intenció de la productora que no sigui un vídeo exclusiu per als cristians, sinó que estigui obert a un públic molt més ampli. En vista de l'acollida que està tenint la cinta aquests dies previs a l'estrena, la biografia de la mare Teresa de Calcuta es convertirà en la primera d'una col·lecció titulada *Gegants de la pau*, que encara està per definir.

El proper 19 d'octubre es projectarà el

Imatge de la pel·lícula.

vídeo davant del Sant Pare, a l'auditori Pau VI del Vaticà. Servirà, doncs, aquesta producció espanyola, per donar pas als actes de beatificació de la mare Teresa de Calcuta.

Marçal Sarrats Ferrés

Una troballa documenta els orígens del monestir de les Avellanes

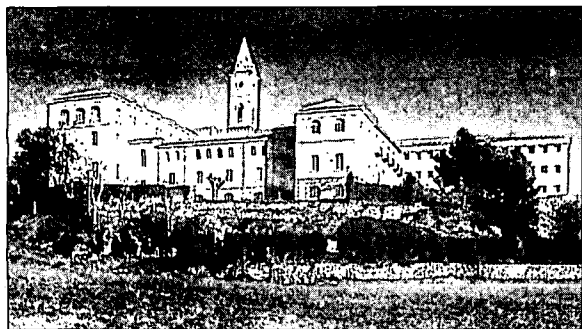
LES AVELLANES.— Una troballa de 52 llibres i lligalls dels segles XII al XVII a la coberta de la rectoria de Vilanova de la Sal documenta la fundació del monestir de les Avellanes i enriqueix el seu arxiu històric. Els documents trobats seran lliurats a l'arxiu històric de les Avellanes.

teulada i el sostre fals de la rectoria. Els documents fan referència a la fundació del monestir de les Avellanes. Són còpies dels esmentats documents, realitzades pels abats i priors per conservar-ne una documentació bàsica per conèixer la història del monestir i la vida dels pobles de l'entorn.

Els documents en un primer moment han estat dipositats a l'Arxiu Històric Comarcal de Balaguer, on seran restaurats. El bisbat d'Urgell i la Generalitat de Catalunya han signat un acord que obliga a reintegrar els documents a l'arxiu de Santa Maria de les Avellanes abans no acabi l'any 2003. Els documents, pel seu contingut i per les mesures de seguretat i custòdia, seran dipositats al monestir de les Ave-

llanes per conservar un patrimoni tan valuós i posar-lo a mans dels historiadors i investigadors.

Antoni Mirabet

Imatge del monestir de les Avellanes.

La documentació va ser trobada casualment el 25 de juny passat quan es feien obres a la coberta de la casa parroquial de Vilanova de la Sal, concretament entre la

Déu obre una finestra

Hola, amics! Em permetreu que avui em dirigeixi a una bona amistat que està passant un mal moment amb molta resignació, i potser el que expliqui també pugui servir de consol a algú.

Has passat bons moments en la vida, però també n'has passat de dolents com va ser el trànsit del teu primer espòs. Això no obstant, has tingut cura dels teus fills amb gran dignitat. Ara ets feliç, però Déu t'envia una dura prova en la persona de la teva filla, amb una malaltia greu. Vull dir-te que no t'acovardeixis, que et recolzis en tres grans pilars: fe, esperança i caritat. Quant a la fe, confia en Déu. Recordat d'Abraham, era dur obeir però ho va fer i Ell el va premiar. I el centurió, amb el seu fill, va confiar en Jesús. L'esperança: que aquest petit estel no s'apagui mai. I la caritat: amor a Déu i a la teva filla, sense deixar les responsabilitats que puguis tenir. Cuida-la i dóna-li tot el teu amor i ajuda física i espiritual. Si et veu forta i alegre, així estarà ella també.

Hi ha uns pensaments que et proposo recordar en aquests moments: «La nit és fosca, però en això es troba l'esperança de veure la nova alba»; «no ploris si s'amaga el sol, ja que les llàgrimes no et deixaran veure els estels» i «quan es tanca una porta, Déu obre una finestra». Amiga, no t'enfonsis, ànim i endavant. Confia en el nostre Pare Omnipotent, que «escriu molt recte, però a vegades amb línies tortes». Ell sap el perquè de tot el que ens passa.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El cotó

Quan li vaig fer dos petons a la galta tenia la pell més fina que el cotó. La meva ajudant va plorar i jo també quan me'n vaig acomiadar. Quinze dies després m'havia d'incorporar com a xef de cuina en un altre restaurant on m'esperava un bon sou. «Mai no hauria pensat que tinguessis una pell més fina que el cotó», li vaig dir. I és que de les llavors de cotó també s'extrau un component per a la bellesa i conservació de la pell, i un altre oli que és molt utilitzat en rebosteria i també en la fabricació de margarines que s'utilitzen principalment en diversos països com ara el Brasil, el Perú i Mèxic.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

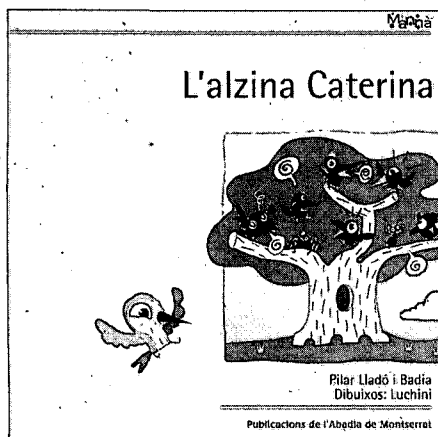
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

LLIBRES PER ALS MÉS JOVES

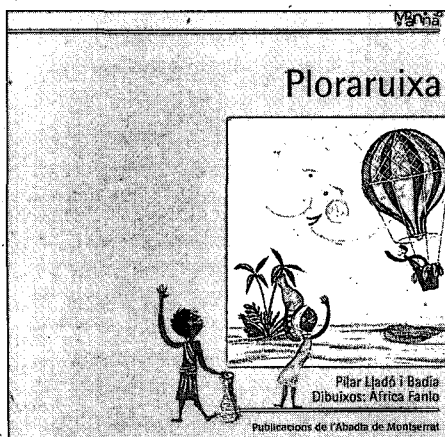
Contes per entendre la Bíblia

Caterina és una alzina molt amable que sempre té les branques obertes per acollir qualsevol animal (ocells, aranyes, esquirols...) que hi vulgui viure, ja que té fulles durant tot l'any. Hi havia una gran companyonia entre tots els seus habitants fins que cert personatge va decidir viure-hi i va provocar un enorme enrenou amb la seva conducta. Ploraruixa és un núvol gegant, grassonet, tafaner, viatger... Sempre estava allí on el necessitaven, esclafia a plorar com una magdalena i ruixava d'alegria la gent i d'aigua els prats. Un dia va establir amistat amb dos nens africans pertanyents al poble nòmada tuareg.

Mannà és una col·lecció de llibres que poden compartir tant els infants com els més grans, sobretot els avis amb els néts. Són contes en què apareix una frase d'origen bíblic que se sol dir col·loquialment sense saber la història que hi ha darrere. Al final del conte hi ha una breu explicació de l'origen d'aquestes frases bíbliques. (C.C.)

Pilar Lladó i Badia (text) i Luchini (il·lustracions), *L'alzina Caterina*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Mannà, Barcelona 2003, 32 pàg.

Pilar Lladó i Badia (text) i Àfrica Fanlo (il·lustracions), *Ploraruixa*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Mannà, Barcelona 2003, 32 pàg.

Uns pirates ben singulars

David i Pablo viuen en una illa petita i àrida anomenada Tabarca, amb forma de violí, situada al sol sobre les blaves aigües del Mediterrani. El desig més gran de tots dos era esdevenir pirates i viure aventures fascinants. L'ocasió els va arribar quan un dia va aparèixer una ampolla surant al mar amb un missatge a dins. Era el mapa d'un tresor ben, però ben especial... Llibre recomanat per a nens de 7 anys en endavant. (C.C.)

Francisco Mariscal (text) i Mariano Hernanz (il·lustracions), *El tesoro del pirata Morgan*. Editorial Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, Madrid 2003, 125 pàg.

Viure una aventura fascinant

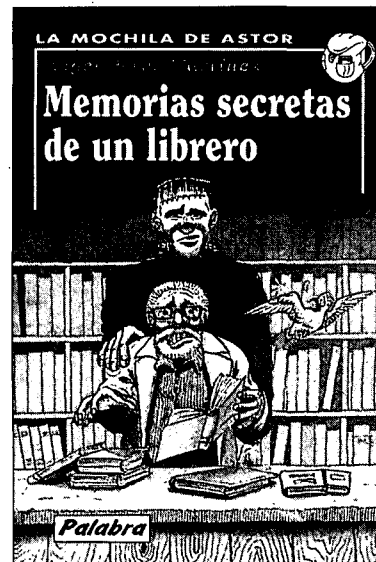
Tot va començar el dia en què Juanolo va escoltar una conversa entre els seus pares, els quals es trobaven molt afligits. No els havia vist així des que Espanya va perdre al mundial de futbol. I Juanolo, davant d'aquesta forma tan estranya de parlar del seu pare, va enganxar l'orella a la porta i va escoltar tota la conversa... Així es va assabentar de l'existència del Calder d'Or, que «tot ho cuina i tot ho sap», i va donar inici a una aventura impressionant. A partir de 10 anys. (C.C.)

Juan Pedro Romera (text) i Jesús Aguado (il·lustracions), *Juanolo y el caldero de oro*. Editorial Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, Madrid 2003, 127 pàg.

Mil i una històries terrorífiques

Desván és una llibreria ben singular. Allí se sent de tant en tant l'escuma del mar que trenca sobre la proa dels vaixells o l'espasa d'un solitari guerrer que blandeix el seu acer contra vint enemics. És qüestió d'acostumar-s'hi i de no espantar-se, sobretot quan Frankenstein et toca l'espatlla i et pregunta si, si us plau, tens una píndola per al mal de cap. Per a nens a partir dels 12 anys. (C.C.)

Ángel Pérez Martínez, *Memorias secretas de un librero*. Editorial Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, Barcelona 2003, 124 pàg.

La família que cuina unida...

Luisito, els seus pares i el seu avi són els personatges principals d'aquesta breu i simpàtica obra de teatre escrita per Enrique Calicó. En ella l'avi se sorprèn de veure el seu fill cuinant, ja que la seva jove sol tornar tard de la feina: «Quantes voltes fa el món. Si m'haguessin dit que el meu fill entraria a la cuina i es posaria a cuinar, no m'ho hagués cregut. Així és la vida!» Al final, tots acaben cuinant. La família que cuina unida... (C.C.)

Enrique Calicó (text) i Pilarín Bayés (il·lustracions), *Papá, ¿y mamá?* Ediciones STJ, Col·lecció Teatrillos «Mi abuelo y yo», Barcelona 2002, 52 pàg.

Flam de préssec amb panet de llet

INGREDIENTS:

400 g préssec en almívar
mig litre de llet
5 ous
5 cullerades de sucre
farina
margarina, flam
nata muntada

PREPARACIÓ:

Primer de tot, tritureu 400 grams de préssec en almívar juntament amb mig litre de llet freda, cinc ous i cinc cullerades de sucre, a més d'una cullerada de farina. Poseu-ho en flameres individuals untades amb margarina (sense caramel líquid). Poseu tot això al forn a 180 graus, al bany maria, durant uns 25 minuts. Tot seguit, feu uns forats en uns panets de llet i poseu-hi el flam a dins. Voregeu tot el plat amb nata muntada.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La crítica literària d'aquesta setmana

Conèixer la nostra història

La tasca d'investigació i de docència del professor Laboa ha estat àmplia. A les aules de la Universitat ha dictat les seves classes, i són múltiples les sales de conferències o centres universitaris que coneixen el valor i la qualitat del seu magisteri. Laboa és un historiador nat, i no hi ha hagut èpoques de l'Església en les quals no hagi entrat per trobar les claus que expliquen la dinàmica de cada moment. Recordem els seus textos sobre la situació de l'Església espanyola al segle xx, i la seva anàlisi perspicaç dels fenòmens anticlericals; les seves reflexions sobre les actituds en la Guerra Civil espanyola, etc.

El volum que ara comentem és una obra ambiciosa i constitueix un text inapreciable perquè els cristians, quan el tinguin a les mans, coneguin la seva autèntica «genealogia». Si és vàlida la paraula de Tertul·lià quan deia «*christiani non nascuntur, sed fiunt*» (no es neix cristià, hom es torna cristià), en aquest text de Laboa ens trobem la força que adquireix un missatge, que es va fent, que arrenca d'uns orígens que en principi creïem conèixer bé a través dels escrits neotestamentaris, però que després es desenvoluparà, estarà sotmesa a processos de divisió dolorosos, i tindrà la força expansiva que

la farà arribar a ser el motor d'una civilització.

La importància de les pàgines del llibre de Laboa radiquen, precisament, en saber-nos fer veure com és impossible desencarnar la història del cristianisme de la crònica general de la vida dels homes. En alguns moments serà inspirador, en altres estarà sotmès a processos de lluita, però sempre estarà vigent amb la seva fidelitat al pensament de Jesucrist.

Si qualsevol llibre d'història és una gran lliçó i desentranya els secrets del comportament humà, el fet d'analitzar el cristianisme d'una manera objectiva, com fa Laboa, és facilitar el reconeixement dels senyals d'identitat d'aquesta gran realitat que és el cristianisme.

Un llibre molt útil per als que creuen que vivim uns moments d'història fosca, sense gaire horitzó perquè continuï vigent la dinàmica que va sorgir fa vint segles en

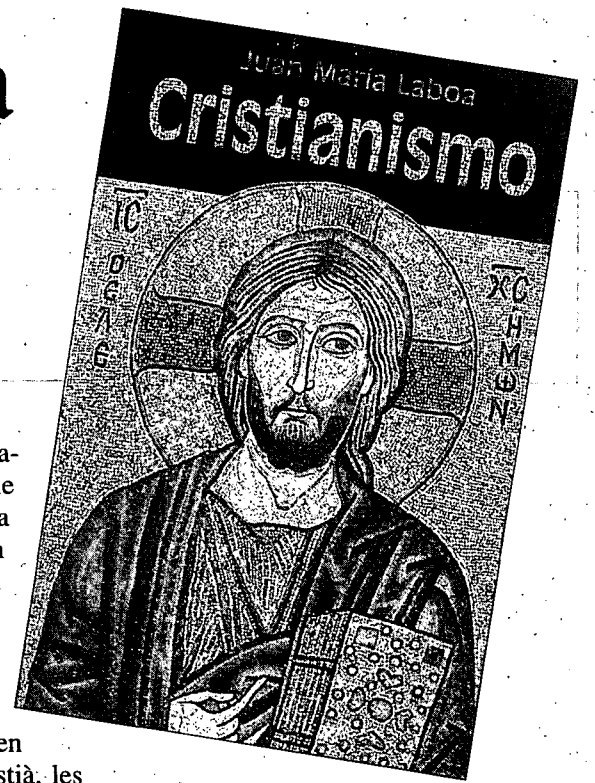
un país perdut al fons del Mediterrani. Però si analitzem a fons la sèrie d'etapes que van des de l'arrencada fins als nostres dies es comprèn més bé el que representa, per a una franja de la història de la humanitat, el fet cristià. No es tracta d'apologetica, ni d'una dialèctica entestada a demostrar el que és evident: tants segles no passen en va, i allà hi ha el pensament cristià, les dificultats de la seva expansió, l'esforç per reduir-lo a cendres, les energies de tota mena que ha suscitat en els homes, a través dels segles.

La síntesi necessària que redueix a gairebé 400 pàgines una història tan rica i complexa convidarà algun lector a ampliar coneixements d'algunes èpoques concretes; la bibliografia que acompanya el

text, no gaire extensa però essencial, pot ser el cap de pont per a lectures ulteriors.

El llibre de Laboa és d'aquells que no han de faltar a la biblioteca d'un creient, perquè convida, pel seu contingut, a poder donar raó de la pròpia fe.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

El Foment de la Sardana de Banyoles distingit amb la Creu de Sant Jordi

La Creu de Sant Jordi és la màxima distinció que atorga la Generalitat de Catalunya a persones i institucions que han portat a terme tasques rellevants al servei de Catalunya. Entre les entitats distingides enguany hi ha el Foment de la Sardana de Banyoles, que s'ha fet creditor d'aquest reconeixement per les seves múltiples iniciatives i activitats d'enaltiment i difusió de la sardana i la música per a cobla.

Justament aquest mes d'octubre es viurà una d'aquestes iniciatives adreçades a innovar i promoure les activitats sardanistes; es tracta de les singulars competicions de cobles que organitza el Foment de la Sardana en el marc de les festes de Sant Martí, que se celebren els dies 18, 19 i 20 d'octubre a la capital del Pla de l'Estany. Concretament, el dia 18 a la tarda hi haurà la coneguda *Co-co jove*, en la qual han estat convidades a participar algunes de les cobles juvenils més reconegudes; i en la ballada del dia 19 a la tarda les cobles rivalitzaran per tal d'obtenir els màxims aplaudiments del públic en una activitat coneguda amb el nom de *Co-co gran*. Cal remarcar que aquest nom de *Co-co* és una

abreviació al·lusiva a les competicions de cobles grans i joves que cada any tenen lloc a la plaça Major de Banyoles per Sant Martí.

Però al costat d'aquestes singulars competicions promogudes pel Foment de la Sardana, cal ressenyar una àmplia llista d'activitats que corroboren la concessió que els ha fet la Generalitat. Ens referim a la convocatòria dels concursos musicals, organitzats conjuntament amb el Foment de la Sardana de Ceret, i la celebració de la tradicional Festa de la Música per a Cobla, estretament vinculada al desenvolupament d'aquest certamen; la coordinació d'una gegantina sardana a l'entorn de l'estany de Banyoles; formada per 14.000 dansaires que van acudir a la convocatòria d'homenatge als compositors Manel Sàrrias i Puigferrer i Martí Font; les iniciatives a l'entorn de la sardana desenvolupada l'any 1992, en ocasió del Jocs Olímpics «Barcelona 92», en els quals Banyoles fou una de les subseus; o l'organització de 50 edicions de l'Aplec de la Sardana i la Fira-Mercat de Cultura Popular, que d'uns anys ençà coincideix amb la celebració de l'Aplec. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El mar d'Aral s'evapora

Se'n parla poc i se n'hauria de parlar més. La degradació del planeta Terra per l'acció de l'home és un fet que cal frenar. Ha arribat a extrems que exigeixen remei immediat i que es faci enrere l'acció humana que els ha provocat. La desertització avança contínuament, i ja fa anys que s'ha denunciat i tot segueix com si tal cosa. Un cas de desertització és el que avui ens ocuparà aquestes línies. No és de terra ferma, és d'un llac, però també està inclòs en el que designa aquest nom.

En les geografies que vam estudiar quèrem nens es deia que el mar d'Aral (a l'Àsia, entre el Kazakhstan i l'Uzbekistan) era el quart llac més gran del món. Això va ser veritat fins als anys 60. Tenia 66.000 km d'extensió i uns 1.000 km³ d'aigua. Però avui dia s'hi ha produït un dels més grans desastres ecològics dels darrers anys. El canvi causat per l'home en voler aprofitar exageradament les aigües dels dos rius que l'amilanten ha fet quedar el mar d'Aral, que es va evaporant, a la

Els vaixells reposen sobre el liti sec de l'Aral.

meitat de la seva extensió i amb l'aigua a una quarta part del seu volum original. A més a més, el 95% del pantans i terres humides dels voltants s'han convertit en desert, i els deltes dels rius que hi aflueixen i feien una cinquantena de petits llacs s'han assecat. On abans es pescaven 40.000 tones de peixos cada any ara s'hi veu sorra salinitzada que el vent aixeca i transporta fins a més de 200 km lluny. Es pot parlar d'autèntica tragèdia. És un dels llocs on el desert avança més ràpidament.

L'ONU s'ha preocupat, certament, diverses vegades dels problemes que la desertització comporta. Però fins ara poc s'ha fet. El dia 5 de setembre una Conferència a l'Havana s'ha dedicat a tractar aquest tema, amb la participació d'experts de tot el món i de caps d'estat que s'hauran de responsabilitzar de posar en pràctica les solucions que la desertització demana. Esperem que es facin realitat. Si no s'hi posa remei, al món hi ha 135 milions de persones que es veuran obligades a deixar el territori on viuen.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

La troballa de l'*Homo habilis* per Louis Leakey d'un milió sis-cents mil anys d'antiguitat el feia contemporani i fins i tot anterior a restes d'australopitecs. Això feia pensar, en bona lògica, que els australopitecs, per homínids que fossin, no podien ser avantpassats nostres, sinó només una branca lateral de l'evolució, perquè els avantpassats autèntics, els *habilis*, ja existien en el seu temps. Això rebé una confirmació amb la troballa, feta per Richard Leakey, fill de Louis, d'un crani d'*Homo habilis* el 1972, el mateix any de la mort del pare, a la riba oriental del llac Turkana (abans llac Rudolf), molt més antic, d'uns dos milions vuit-cents mil anys: si bé ara una datació més acurada i precisa el fa un xic més jove: 1,9 milions d'anys. La reconstrucció que se'n féu, amb tota l'escrupolositat científica, mostra el seu caràcter d'homínid del gènere *Homo*. Després s'han fet a aquesta regió més excavacions i s'han multiplicat les restes d'aquest homínid i d'altres. Ara bé el *Pithecanthropus* i el *Sinanthropus* encara eren més semblants a l'home actual que l'*habilis*; calia, doncs, incloure'ls en el gènere *Homo* i així s'havia fet el 1940: Weidenreich els havia anomenat *Homo erectus*. I avui tothom accepta aquesta denominació, i s'hi afegeix la indicació de varietat: *H. erectus erectus* és el de Java i *H. erectus pekinensis* el de la Xina.

Segons això la filogènia de l'home seria *Homo habilis*-*Homo erectus*-*Homo sapiens*. Però la cosa podria no ser tan senzilla. Hem de veure si hi ha més baules en aquesta cadena. La mandíbula de Mauer no en serà una de diferent? O és que també és un altre *Homo erectus*? Així ho va creure Kurth el 1965, que l'anomenà *Homo erectus heidelbergensis*. Molts, no tots, li donaren la raó.

L'*Homo erectus* tingué una gran expansió

Es pot dir que l'*Homo erectus* va acabar estès a tot el món antic. Moltes altres troballes d'homínids que s'anaven fent a

57 El gènere «Homo» té molts representants

l'Àfrica i a Europa i que de moment prengueren noms nous s'ha vist que es poden incloure en aquesta espècie. A l'Àfrica, concretament a Rabat (Marroc), el 1933 Marçais trobà un fragment de mandíbula que Vallois va descriure el 1945, sense nom encara, i el 1954 a Palikao (Ternifin, Algèria) Arambourg trobà dues mandíbules i fragments d'ossos, i el mateix Biberon a Casablanca (Marroc) també descobrí una mandíbula. El conjunt d'aquests fòssils, considerats d'una mateixa espècie, rebé el nom, posat per Arambourg el 1956, d'*Atlanthropus mauritanicus*, però avui dia s'ha vist que és millor dir-ne *Homo erectus mauritanicus*.

També les tres mandíbules fragmentàries trobades per Broom i Robinson a Swartkans (Àfrica del sud) el 1949, que denominaren *Telanthropus capensis*, des de 1965 es diran *Homo erectus capensis*, si bé més tard, s'ha vist que més probablement són de l'espècie *Homo ergaster*, trobada el 1975 com direm després.

Richard Leakey, a prop del llac Turkana, en un estrat d'uns 1,6 milions d'anys trobà un esquelet notablement complet d'un adolescent d'*Homo erectus*. Això volia dir que molt abans d'extingir-se els *habilis* ja existien els *erectus*.

Sembla que és a l'Àfrica on s'originà l'espècie, perquè és on s'han trobat espècimens més antics. Però a Àsia i a Europa, a més de Trinil, Zhoukoudian i Mauer, també hi tingueren representants, com l'*H. e. officinalis* de Lantian (nord de Xina), l'*H. e. modjokertensis* a Java, l'*H. e. palaeohungaricus* a Verteszöllös (Hongria), l'*Homo erectus de Dmanissi* (Geòrgia)... La llista és llarga.

Per a nosaltres és particularment inte-

ressant l'«home de Tautau» (de Tautavel, diuen els francesos), trobat a aquest municipi del Rosselló a la cova d'Aragó, que té una antiguitat de 455.000 anys. S'esdevingué la primera troballa el 1969: una mandíbula que recordava la de Mauer. Això provocà la irrupció d'especialistes, i Henri de Lumley el 1971 hi trobà un fragment de la cara. El 1978 hi aparegué un os ilíac, i el 1980 un altre fragment de crani que permetia reconstruir el crani complet. Es coneix pel nom d'*Homo erectus tautavelensis*.

Altres fòssils del gènere *Homo*

El jaciment de la serra d'Atapuerca (Burgos) s'ha fet cèlebre pel motiu d'haver-s'hi trobat, a partir de les excavacions que començaren el 1976 dins dels dipòsits de sediments que hi ha a les coves i avencs d'aquesta serralada, fòssils d'*Homo* de dues espècies diferents: a la Sima de los Huesos d'uns 200.000 anys d'antiguitat i a la Gran Dolina de 780.000. N'haurem de parlar amb més detenció en un altre capítol.

El 1975 a Koobi Fora (Kenya), regió de l'est de Turkana, en un estrat d'1,6 milions d'anys, va ser trobat un crani tot especial. Era molt semblant als de l'*Homo erectus*, però no ben igual, amb el forat occipital més avançat. La seva fitxa al Museu de Kenya és KNM-ER 3733. I el nom que es posà a l'espècie fou *Homo ergaster*. Wood el 1992 en publicà un estudi, i hi considerava que s'havia de considerar com un precursor africà de l'*H. erectus*. I, com ja hem dit, l'*H. e. capensis* també s'assignà a *H. ergaster*.

A la Xina, a Longgupo, també apare-

gué una semimandíbula que Wood veié tan semblant a la del KNM-ER 3733 que no dubtà a dir que era de la mateixa espècie. Què es pot dir d'aquest *Homo ergaster*? Les opinions dels entesos encara no són uniformes. N'hi ha que no hi veuen més que variants de l'*Homo erectus*, no una nova espècie, mentre que d'altres diuen que Wood té raó.

I una cosa semblant s'ha de dir de l'anomenat *Homo rudolfensis*, que correspon a unes restes trobades, com les de l'*ergaster*, a la regió est de Turkana el 1976 en un estrat de 2,4 milions d'anys. Tenen per fitxa KNM-ER 1470. No és clar que s'hagin de considerar amb certesa com d'una espècie diferent de les ja conegudes. Sembla un *Homo habilis* primitiu. I és així com es va classificar en un principi. Però es veia tan primitiu que Meave Leakey preferí considerar-lo espècie diferent i per això l'anomenà *H. rudolfensis*. No tothom li ha donat la raó.

El 1982, a les excavacions que es feien al municipi d'Orce (Granada), a la zona coneguda per Venta Micena, prop del turó de la Venta, sota la direcció del Dr. Josep Gibert i Clos (1941, Valls), hi aparegué un fragment de crani d'uns 8-9 cm de diàmetre, que Gibert considerà humà. El jaciment era de vertebrats fòssils del començament del pleistocè. Corresponia a uns 1,6 milions d'anys d'antiguitat. El paleontòleg francès Henri de Lumley li donà la raó de moment, però després es féu enrere i afirmà que podia ser d'un èquid jove. El Dr. Gibert es veié abandonat de molts que li havien fet costat i hagué d'esperar uns quants anys per trobar qui s'inclinés per la seva tesi. El 1993 va publicar un llibre sobre la possible presència humana a Orce en aquella època, i el francès Yves Coppens, d'autoritat internacional prou reconeguda, hi féu el pròleg, reconeixent que hi havia una «forta probabilitat» a favor de l'origen humà d'aquell fragment cranial. Seria d'*Homo habilis*. I hi ha altres paleontòlegs que també ho creuen, com Philip Tobias, Jerold Lowenstein i Clark Howell. Quedem-nos amb aquesta possibilitat.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Hasta que la muerte los separe ***

Director: Andrew Fleming.

Guió: Nat Mauldin, Ed Solomon, Terry Doddand, Andrew Fleming.

Intèrprets: Michael Douglas, Albert Brooks, Ryan Reynolds, Lindsay Sloane, Robin Tunney.

Comèdia. Estats Units, color, 2003. 98 minuts. 7 Públic: joves.

Inspirada —no és un remake— en la comèdia *Los suegros*, de 1979, *Hasta que la muerte los separe* no és la història de dos nuvis que s'han de casar, sinó dels pares dels nuvis que, tenint estils de vida absolutament diferents i personalitats radicalment oposades, passaran una de les majors aventures plegats just la vigília del casament dels seus fills. Michael Douglas, en el paper de Steve Tobias, torna a captivar-nos en una comèdia —ja que darrerament només el veiem en drames— on fa una increïble interpretació d'un agent de la CIA que intenta resoldre un cas de seguretat nacional el dia abans del casament del seu fill Mark. Per la seva part, Mark no pot desvetllar la

professió del seu pare.

Albert Brooks broda el paper del pare de Melissa (la núvia), un podòleg amb la vida meticulosament organitzada i ple d'excentricitats. Obviament, quan els futurs consogres es coneixen, la història s'omple d'una acció trepidant, així com d'un gran sentit de l'humor que desperta, en certs moments, autèntiques riallades. A més de les bones interpretacions dels protagonistes, cal assenyalar un elenc de secundaris, sense el qual no seria possible l'èxit del film. També cal destacar la frescor d'un guió ple de jocs de paraules.

Paral·lelament, la banda sonora, amb cançons ja conegudes pel públic i adients al que passa a cada escena,

aconsegueix ser un detall molt ben reeixit de la pel·lícula. Com veiem darrerament, la nova tendència són les comèdies, que et fan passar una bona estona al cinema fins a arrancar-te el somriure o la rialla. Això ja depèn de cadascú.

Acció: 2; humor: 2; sexe: 1/2; violència: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

El disbarat i l'equivoc estan servits.

The italian job ***

Director: F. Gary Gray.

Guiónista: Donna Powers.

Intèrprets: Mark Wahlberg, Donald Sutherland, Charlize Theron, Edward Norton, Jason Statham.

Thriller/acció. Estats Units, color, 2003. 111 minuts. Públic: joves.

El pla era impecable... es va executar a la perfecció... tenien via lliure per fugir. L'únic factor de risc que la ment mestra del crim, Charlie Croker (Mark Wahlberg), no va poder prevenir procedia d'un dels

membres de la banda, que estava formada pel seu contacte intern Steve (Edward Norton); el geni dels ordinadors Lyle (Seth Green); el conductor Rob «el Guapo» (Jason Statham); l'expert en explosius Oído-Izquierdo (Mos Def), i el veterà

Imatge del film.

rebutador de caixes fortes Jon Bridger (Donald Sutherland). Després de donar un astorador cop milionari en un palau venecià fortament custodiat, Charlie i la banda es queden estupefactes en descobrir que un d'ells els ha traït. Ara la cosa ja no té res a veure amb el botí sinó amb la venjança...

Thriller trepidant i aventurer, que comença amb una persecució amb llanxes en una Venècia única i espectacular. La trama es complica i l'argument i l'acció es fonen per continuar amb un film molt compacte i ben narrat. Esment a part mereix la persecució per túnels, voreres i altres llocs mai trepitjats per cap mena de conductor, que la banda d'atracadors i els seus «Minis» duen a terme cap al final de la pel·lícula.

Una bona banda sonora i unes bones interpretacions acaben d'arrodonir un film replè d'adrenalina i de sorpreses, moltes sorpreses.

Humor: 1; acció: 2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Herencia ****

Directora i guionista: Paula Hernández.

Intèrprets: Rita Cortese, Adrian Witzke, Martin Adjemian.

Comèdia. Argentina, color, 2001.

92 minuts.

Públic: joves.

Època actual. Buenos Aires. Un restaurant de barri. Dues històries: la d'un jove alemany (Peter) que se'n va a l'Argentina cercant un amor d'adolescència i la d'una dona gran d'origen italià (Olinda) que no s'ha casat i es dedica, en cos i ànima, a un restaurant. Tots dos personatges estableixen una amistat.

La interpretació de la protagonista, Rita Cortese, és excel·lent. De fet, ha obtingut diversos premis pel seu treball en aquesta pel·lícula, així com el mateix film. Adrian Witzke (Pete) també fa una notable actuació, plena d'espontaneïtat; la mateixa que inunda en molts moments el film, gràcies també a la senzilla i directa realització. Els escenaris són mínims; no hi ha efectes especials. Però aquesta «bella» precarietat, que no deixa de recordar-nos la crisi que travessa el país, no és obstacle perquè Paula Hernández ens transmeti intensitat artística i humana. La valentia, el compromís o la solidaritat intergeneracional i la seva conseqüent felicitat arrodoneixen aquesta magnífica pel·lícula.

Humor: 2; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Extres DVD: fitxa tècnica, fitxa artística i de doblatge, tràiler, espots, making of, premis i entrevista amb la directora.

El món de la televisió

Els protagonistes de la sèrie.

Smallville

Dimarts - 22.00 h - TV1

Smallville, amb guió d'Alfred Gough i Miles Millar, consta de 21 capítols de seixanta minuts de durada; mostra una nova visió de Superman, el principal heroi de la companyia DC Comic. Aquesta sèrie harmonitza realisme i aventura i transporta a l'època universitària Clark Kent i els seus clàssics personatges.

Mitjançant representacions realistes i efectes especials d'avantguarda la història de *Smallville* transcorre entre el Clark Kent adolescent —no utilitza ulleres, no porta americana ni corbata, no pot volar i està descobrint els seus poders— fins a esdevenir adult. Clark forja una gran amistat amb Lex Luthor (Rosenbaum), però cap dels dos no té ni idea de com els seus destins toparan amb el temps. Especialment adient per a joves.

Los Lunnis

De dilluns a divendres - 07.30 h / 13.00 h / 17.30 h - La 2

Entre la Lluna i la Terra hi ha ara noves formes de comunicació: arriben *Los Lunnis*! Vuit graciosos i entremaliats personatges de drap que faran les delícies dels més menuts. Com a bons habitants de la lluna, tots els seus noms comencen per Lu: Lupita és la més gran, 12 anys, és intel·ligent, locuag, pícar i una mica manaire. Lucho en té prop de 8, és el més divertit i bromista, i entremaliat. Lublu té 10 anys i és molt insistent, imaginatiu i curiós. Lulila és la més petita; és tendra, afectuosa i molt preguntaire.

La bruixa Lubina és una bruixa rondinaire, però té un cor d'or, aplega tota la saviesa popular, contes, jocs de paraules, endevina-

lles, etc. El professor Lutecio és un gran savi i inventor que viu envoltat de llibres, aparells tecnològics i invents. Lula és la conductora de la nau espacial. Es dinàmica, aventurera i extrovertida. Lulo és l'artista raper, entès en música electrònica, rap i hip hop.

Los Lunnis s'emeten de dilluns a divendres, de 7.30 a 9.30 hores, de 13.00 a 15.00 i de 17.30 a 19.00, en una nova franja vespertina, en què els espectadors es troben amb aquesta colla de personatges reals i muppets realitzats per grans professionals del país amb les més modernes tècniques d'animació. Per això tenen un alt grau d'expressivitat.

TAC

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 7.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Sant Rosari, a les 7.03 hores.
 Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.10 hores.
Pregària de Laudes, a les 7.35 hores.
Santoral, a les 7.54 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, 9.30 hores.
Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat* (informatiu)
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna* (magazín)
 19.00-20.00 *Sessió continua*
 20.00-21.00 *Joc net* (esports)
 21.00-21.30 *Artilleria*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes* (informatiu)
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana)
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència* (selecció musical)
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

Dimarts

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Programa sobre l'adopció*
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dimecres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*

14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Programa de medicina*
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Anem per feina*
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dijous

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Temps d'oci* (lleure)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Superàvit* (economia)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Divendres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres* (atenció a discapacitats)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*

21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dissabte

08.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
 11.00-13.00 *Trotamundos* (turisme rural)
 13.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *Espectacle*
 19.00-20.00 *El temps de la música*
 20.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Diumenge

08.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 12.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 21.00-23.00 *Música cristiana*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions)
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-01.00 *Cova de Jazz*
 01.00-01.07 *Pregària de Completes*
 01.07-02.00 *La gran diferència*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 11.00 *Butlletí informatiu*
 13.00-13.15 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 15.00 *Butlletí informatiu*
 17.00 *Butlletí informatiu*
 17.30 *Agenda*
 20.00-20.30 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

Dilluns

20.30-21.00 *El que més ens agrada* (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 *El que més ens agrada* (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 *Els Tresors de la Història*

Dijous

20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

20.30-21.00 *Església d'Urgell*

Dissabte

08.00 *Agenda*
 13.00-14.00 *In Corpore Sano*
 15.00 *Agenda*
 17.00 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 15.00 *Agenda*
 17.00 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 19

08.30 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 08.40 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 08.50 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 13)
 «Los enfermos del olvido.»
 A Ciudad de México, el seixanta per cent de la població viu sota el llindar de la pobresa. Els Germans de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu s'encarreguen de tenir cura dels malalts mentals a la Clínica Sant Rafael.
 10.00 *Santa Missa*
 Retransmissió de la missa des de la basílica de Sant Pere de Roma, amb motiu de la beatificació de la mare Teresa de Calcuta.

Dilluns 20

19.00 *Pueblo de Dios*
 «Bolívia, el país invisible.»
 Bolívia està a la cua dels països més pobres d'Amèrica, amb més del setanta per cent de seus vuit milions d'habitants que viuen sota el llindar de la pobresa. Les dones indígenes i els avis són dos col·lectius

«invisibles»; almenys als ulls dels governants. Per atendre'n les necessitats Càritas Boliviana ha posat en marxa un programa de Promoció Integral de la Dona i un altre d'Atenció als Avis.

Diumenge 19

10.00 *Signes dels Temps*
 «Entrevista a Joan Martí Alanis.»
 La República francesa ha concedit la medalla de la Legió d'Honor a Joan Martí Alanis, bisbe emèrit d'Urgell i excopríncep d'Andorra. Aquest guardó reconeix la feina feta durant 33 anys al territori andorrà i al capdavant de la diòcesi d'Urgell. Amb motiu d'aquesta distinció, el programa entrevista l'arquebisbe, Joan Martí.
 Altres temes:
 —Reportatge sobre la mare Teresa de Calcuta, coincidint amb la seva beatificació.
 —Declaracions de Kiko Argüello, fundador de les Comunitats Neocatecumenals.
 —Secció d'història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.
 —Espai de llibres.
 —Agenda d'activitats.
 —Comentari de l'Evangeli de diumenge.
 Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

Cada divendres

20.30 *Creure avui*
 Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).
 Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge

14.15 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Internet

- **PROVIDA.**— La parròquia de Santa Teresina ha posat en marxa una pàgina web provida, www.abortar.org, que té com objectiu atendre aquelles persones que decideixen avortar per impedir-ho des de criteris cristians.
- **DRETS HUMANS.**— La pàgina www.derechos.org/nizkor recull informació sobre els conflictes i les violacions dels drets humans a Llatinoamèrica. També ofereix enllaços sobre grups i entitats que lluiten per la justícia.

Altres bisbats

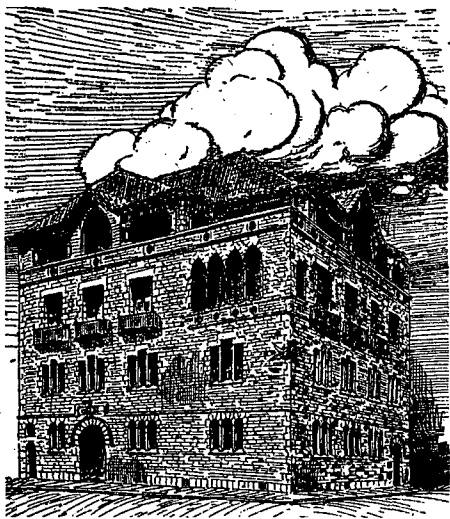
- **FE I CULTURA.**— Els dies 20 i 21 d'octubre se celebra a Pamplona el V Simposi Internacional Fe Cristiana i Cultura Contemporània, amb el títol *Cristianismo en una cultura postsecular*. Més informació: Fernando Mendoza, tel. 948 425 600, a/e: iae@unav.es
- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 10 al 14 de novembre, dirigits per Mons. Gabino Díaz Merchán, a la casa d'espiritualitat Diego Hernández de Elche (Alacant). Més informació: tel. 965 204 822.

Barcelona

- **AJUDA AL QUART MÓN.**— El 18 d'octubre, a les 19.00, l'entitat solidària Per l'altre cor cremat de Barcelona organitza el IX Cicle de música. Lloc: Casa Golferichs, Gran Via, 491 - Barcelona. Els diners recaptats (el preu de cada localitat és de 6 euros) es destinarà a pal·liar la marginació que pateix el Quart Món. Informació: Per l'altre cor cremat de Barcelona, tel. 934 901 168 i 933 228 014.
- **ENLLAÇ SOLIDARI.**— El 19 d'octubre l'organització no governamental Enllaç Solidari celebra una jornada festiva i solidària (celebració de l'eucaristia, concerts, jocs infantils...) al pati del col·legi Claret (c/ Sant Antoni M. Claret, 47 - Barcelona). Informació: Enllaç Solidari, c/ Nàpols, 346, 1r-E - 08025 Barcelona, tel. 934 762 909.
- **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza un aula universitària per a les persones grans, el 20 d'octubre, a les 17.00, sobre *Cine-Fòrum: Mort a Venècia*, a càrrec de Jaume Radigales, de la URL. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es
- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 20 d'octubre, a les 19.30, sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa del mes amb el bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera. C/ València, 244, 1r - Barcelona.
- **ATENEU BARCELONÈS.**— El 20 d'octubre, a les 19.30, conferència so-

bre el tema *La transcendència de l'obra de Francesc B. Moll en la cultura catalana*, a càrrec de la Dra. M. Pilar Perea, professora del Departament de Filologia de la UB. Lloc: Sala Verdaguier de l'Ateneu Barcelonès, c/ Canuda, 6 - 08002 Barcelona, tel. 933 436 121, web: www.ateneu-bcn.org

- **AMICS DE LA UNESCO DE BARCELONA.**— Organitzen una sèrie de conferències el 20 d'octubre, a les 19.15: *Arquitectura contemporània. Proposta d'un recorregut per terres portugueses*, amb Fátima Duarte, doctora en Història de l'Art i col·laboradora de la revista *Península*; *Les llengües d'Àfrica: una diversitat per descobrir*, amb Joan Manuel Cabezas, doctor en Antropologia Social; *La Tanak. La Bíblia judaica*, amb Josep Ribera, catedràtic de Llengües Hebrea i Aramea de la UB; el 21: *Context demogràfic a l'Àfrica*, amb Denber Mekonnen, secretari del Centre d'Estudis Culturals i d'Amics d'Etiòpia a Catalunya; *L'Iran dia a dia: la vida i la mort; els basars i els cementiris*, amb Anna Briongos, escriptora; *De Lenin a Stalin: la revolució traicionada*, amb Joan Manuel Cabezas; «Asian Americans». *Chinos, japoneses y coreanos en EE.UU.*, amb Joaquín Beltrán, professor del Centre d'Estudis Internacionals e Interculturals de la UAB; el 23: *Els monestirs de Constantinoble, segles xiv, arquitectura i mosaic*, amb Joan Domenge, professor del Departament d'Història de l'Art de la UB. Més informació: c/ Mallorca, 207, pral. - Barcelona, tel. i fax 934 539 507, a/e: caub@caub.org, web: www.caub.org

- **BALMESIANA.**— El Dr. Enrique Martínez (Universitat Abat Oliba CEU) impartirà del 20 d'octubre al 31 de maig, de 19.00 a 20.00, el curs *Filosofia del ser*; el Dr. Pedro Suárez, s.j., (director de la Fundació Balmesiana) impartirà del 21 d'octubre a l'1 de juny, de 19.30 a 20.30, el curs *El crecimiento en la caridad*; el 22 d'octubre, a les 19.30, acte de presentació de les *Narraciones históricas* de Francisco de Castellví. Més informació: c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840 o secretaria@balmesiana.org
- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 20 d'octubre, a les 20.45, escola de pregària conduïda per Dolors Oller. Església dels jesuïtes, c/ Casp, 27 - Barcelona; el 21, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Luis

Sols (catedràtic d'Història de la IB). C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona; els dies 12, 19 i 26 de novembre, i 3, 10 i 17 de desembre, de 19.30 a 21.30, Romà Fortuny (fundador d'Engrunes) dirigeix el seminari *Què diu l'Evangeli al món actual*. Més informació: tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: espinal@redestb.es, web: www.fespinal.com

- **SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA.**— El 21 d'octubre, a les 18.30, al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231), conferència de Mn. Francesc Nicolau i Pous, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya, sobre *Cosmologia de l'edat antiga*.
- **DANIEL COMBONI.**— Per celebrar la canonització de Daniel Comboni, el 21 d'octubre, a les 21.30, conferència del missioner combonià Justino Martínez sobre *Daniel Comboni, su herencia profética*; el 26, a les 11.30, missa celebrada pel bisbe auxiliar Mons. Pere Tena. Lloc: parròquia de Sant Joan d'Horta de Barcelona.
- **CURS DE TEOLOGIA.**— Organitzat pel Secretariat de Teologia a la Universitat i que s'impartiran a la UB: del 21 d'octubre al 13 de gener, *Audicions musicals: música sacra a la història occidental*. Més informació: tel. 934 024 344 (de 10.00 a 13.00), a/e: secretaria@teologiaauniversitat.org, web: www.teologiaauniversitat.org
- **ISCREB.**— El 22 d'octubre, a les 19.00, acte acadèmic inaugural del curs 2003-2004 presidit pel cardenal Ricard M. Carles. Pronunciarà la lliçó el Dr. Miquel Tresserras sobre *Experiència humana i comunicació de masses*. Sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona.
- **NOVEL·LA I CRISTIANISME.**— El 22 d'octubre, a les 19.00, Carles Lluch parlarà sobre *La novel·la catòlica a Catalunya abans de la guerra*. Organitza: Institut d'Educació Contínua de la Universitat Pompeu Fabra i Fundació Joan Maragall. Més informació: c/ Balmes, 132 - Barcelona, tel. 935 421 850, fax 935 421 808, a/e:

idec@upf.es, web: www.upf.edu/idec

- **TRIDU DEL ROSARI.**— Serà del 22 al 24 d'octubre: a les 19.15, exposició eucarística, rés solemnitat del Rosari, benedicció i reserva; a les 20.00, celebració de l'eucaristia amb homilia (predicarà el P. Lorenzo Galmés, o.p.), cant de la *Salve*. El 26, a les 20.00, missa de la Mare de Déu del Roser i cant de la *Salve*. Església conventual de la Mare de Déu del Roser dels pares dominics, c/ Ausiàs Marc, 54 - Barcelona.
- **JOVES.**— El 23 d'octubre, a les 20.00, escola de pregària per a joves a la catedral de Barcelona, amb el cardenal Ricard M. Carles, sobre *És Déu qui fa créixer*.
- **SCHOLA CANTORUM DE BARCELONA.**— El 24 d'octubre, a les 10.30, a la parròquia de Santa Anna de Barcelona, es recordarà la figura de l'abat Gregori M. Suñó, en el LVII aniversari de la seva mort.
- **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— El 24 d'octubre, a les 18.45, conferència *El Rosario de la historia*, amb Lorenzo Galmés, o.p. Lloc: saló Penyafor, c/ Bailèn, 10 - Barcelona.
- **JORNADES ESTATALS CPM.**— El 25 i 26 d'octubre la Federació Espanyola de Centres de Preparació per al Matrimoni celebra les seves Jornades Estamentals en la seva edició núm. 36. Informació: CPM, passeig de la Bonanova, 35 - 08022 Barcelona, tel. i fax: 934 172 794, web: www.prematrimonialcpm.org
- **CENTRE D'ESTUDIS FRANCESC EIXIMENIS.**— El 25 d'octubre, a les 11.00, Albert Sáez (periodista, sotsdirector del diari *Avui*) parlarà sobre *El rebuig del fet religiós a Catalunya*. Casa Elizalde, c/ València, 302 - Barcelona.
- **PARRÒQUIA SANT LLORENÇ.**— El 25 d'octubre, a les 20.30, concert de Sant Llorenç, a càrrec de la Coral Sant Llorenç. El dia 26, a les 11.00, ofici solemne presidit per Mn. Francesc Raventós i Pujol, canonge de la catedral de Barcelona. Lloc: c/ Entença, 109-111 - Barcelona.

EL PENEDIMENT DE SU LAOQUAN

蘇老泉二十七始發憤讀書籍
彼即老猶悔遲爾小生宜早思

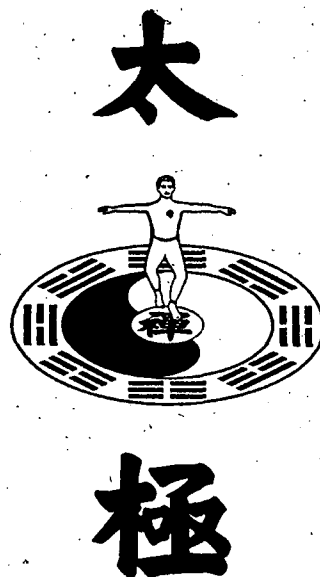
Su Laoquan, a l'edat de 27 anys, es va començar a aplicar amb esforç en l'estudi dels llibres. Com que era tan gran, la seva pesadesa li va arribar tard. Vosaltres, petits estudiants, heu de reflexionar més aviat.

TERTÚLIES AMB PETER YANG

Entrada gratuïta el
dissabte 18 d'octubre a
les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

Des del carrer

Mn. Joan Alonso i Bonals és un sacerdot de la diòcesi de Tortosa que, tot acceptant la invitació que el Senyor li va fer per mitjà de la crida del bisbe Salinas, ha anat a missions al Perú. La consagració episcopal de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, ha estat el motiu per tornar a les nostres terres durant uns dies, pocs mesos després de la seua arribada a les missions. Aprofitant l'avinentsa hem pogut parlar amb ell i fer-li unes preguntes.

Mn. Joan Alonso, prevere de la diòcesi de Tortosa, és missioner al Perú

«És possible que amb bona intenció estiguem creant una Església immadura»

—Quines han estat les primeres impressions allà?

—Han estat pocs mesos però molt intensos. He descobert unes comunitats molt vives, amb molta set de Déu, però emmarcades en un context de desesperança per la pobresa i la situació del país. També he descobert una Església molt diversa, però amb molt de prestigi social, una societat que desborda vida per la quantitat de joves i nens. I molta feina a fer.

—Què fa un missioner com tu al Perú?

—La gent m'ho pregunta molt, i esperen que els faci un llistat de projectes socials. I jo els dic que, per ara, l'únic que faig és ser capellà. Estic de rector a Ayaviri, a la mateixa seu de la Prelatura, a l'única parròquia que hi ha. Som dos sacerdots i la nostra tasca pastoral no és gaire diferent de la tasca que es pot fer aquí en una parròquia gran: formació d'infants i joves; molta tasca amb catequistes, tant de la ciutat com de les comunitats del camp; hospital i llars d'infants; classes al preseminari i a un Institut Pedagògic; celebracions; despatx... La diferència és que la resposta de la gent és molt més gran. El temple s'omple de gom a gom, sobretot de joves.

—Creus que la teua tasca és més

necessària allà?

—Doncs no. Penso que a tot arreu cal fer feina, i cadascú l'ha de fer on és cridat a fer-la. Em sento tan útil al Perú com quan era rector de tres poblets de la Ribera i del Priorat, que, sumats, just arribaven a 800 habitants. El treball i l'eficàcia en el món de l'evangelització no es poden mesurar en paràmetres d'empresa. Sí que és cert que allà els fruits són més aparents i espectaculars, i això engresca molt.

—Suposo que en aquests primers mesos t'hauràs fet moltes preguntes...

—La veritat és que els inicis, malgrat que el treball arrossega, són un temps d'escoltar i d'observar molt, i procurar reflexionar sobre tot el que s'experimenta. Moltes vegades em pregunto com hem repartit les riqueses del món quan celebrem les exèquies per a infants i joves. També penso que alguna cosa no s'ha fet bé quan després de 500 anys d'evangelització encara hi hem d'anar sacerdots estrangers, i també em fan pensar molt certs tipus de missió.

—A què et refereixes?

—Hi ha missioners que es dediquen a construir grans infraestructures, amb esquemes europeus, i no sé pas si pertanyen de les veritables necessitats del poble on són. Massa vegades fem el que real-

ment necessiten. Molts projectes fracassen quan el missioner se'n va. Intueixo que cal treballar més lentament, fent que la gent d'allà siguin els veritables protagonistes de la seua promoció. És possible que amb bona intenció estiguem creant una Església immadura i eternament dependent dels nostres recursos. Altres missioners se centren en una activitat social sense valorar l'anunci explícit de Jesús i, pel contrari, alguns fan una pastoral purament sacramental. M'imagino que caldria evitar aquests extrems.

—Després d'aquest parèntesi al nostre país tornes al Perú. Què t'hi espera?

—Aquest mes d'octubre ja torno al Perú. M'hi espera molta gent que ja porto al cor, i una nova missió. El meu bisbe, que per cert és de Mataró, Mons. Joan Godayol, m'ha destinat a una zona de selva, San Gabán, perquè hi formi equip amb dos diaques. És una tasca més fronterera, de «primer anunci» i, per tant, més adequada a la meua vocació com a missioner. Estic molt il·lusionat malgrat que penso que no serà fàcil. Però la parròquia està sota la protecció de la Mare de Déu de la Mercè i, per tant, em sentiré com a casa i molt ben acompanyat per la Mare de Déu.

Víctor-Manuel Cardona

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Els nostres monestirs

Fa pocs dies, el polèmic traçat de la futura autopista de la Conreria cridava l'atenció de la premsa sobre la cartoixa de Montalegre. Ara és actualitat un altre monestir: el de les clarisses de la Providència, que acaba de complir cent-cinquanta anys. Tots dos estan situats al Barcelonès-Nord i, juntament amb el de Sant Jeroni de la Murtra —orfe de vida monacal des del començament del segle XIX—, són testimonis del pes històric de la vida contemplativa a Badalona i al seu entorn.

L'aniversari de l'arribada de les clarisses a aquesta ciutat ens ha permès de veure fins a quin punt és viva en la consciència popular la valoració i l'estima d'aquesta institució. La fundació del monestir per la carismàtica sor Teresa Arguyol, que arribava a Badalona, a cavall d'una tartana, amb una petita comunitat de monges, la tardor del 1853, i emmalaltia de mort poc després; l'inici d'una escola per als fills, sobretot, dels pescadors i dels teixidors, els quals, per cert, col·laboraren manualment en la seva edificació; la compenetració de les clarisses amb la gent d'una zona

difícil on començava la industrialització, amb precarietat econòmica i entre apel·lacions revolucionàries; el fervor monàstic que va tenir un exponent admirable en sor Francesca de les Llagues de Jesús, en procés de canonització... són fets que formen part de la memòria històrica dels badalonins i que, en les celebracions d'aquests dies, han estat evocats amb emoció.

Els aniversaris ens porten sempre, de retruc, a pensar en el present i en l'esdevenidor. Seria bo que, a propòsit de les Clarisses, les comunitats cristianes de l'entorn badaloní reflexionessin sobre els valors de la vida contemplativa.

Els nostres monestirs viuen sota l'interrogant que planteja la manca de vocacions. Aquesta és una realitat en la qual convergeixen dos factors. Un d'ells no és greu, tot i que pot resultar dolorós: els carismes, a l'Església, es van succeint contínuament, desapareixen unes comunitats i n'apareixen de noves. Allò realment greu és la pèrdua o l'afebliment de la fe que constitueix el rerefons de la crisi vocacional. I seria un símptoma d'aquest afebliment que els cristians perdéssim interioritat, vivència del Senyor ressuscitat, capacitat de ser Església de persones i no de coses.

Sovint, quan els grans monestirs veuen que els seus membres es van reduint, es pensa, com a alternativa, en l'aprofitament de la seva dimensió cultural. Potser seria més adient a la seva especificitat pensar en la projecció de la vida contemplativa sota noves formes: oferta d'escoles de pregària, d'espais de silenci, de celebració pausada i de reflexió, comunicació de les experiències espirituals que han configurat les diverses tradicions, diàleg... En el futur mapa pastoral caldrà comptar també amb els monestirs. Es tracta, a fi de comptes, de salvar l'essencial, enmig dels canvis de model de societat, més o menys previsibles.

Ara mateix

Rauxa

El santuari de la Mare de Déu del Tallat

Poques setmanes enrere vaig tornar al santuari del Tallat, indret que feia més de quinze anys que no visitava. Aquest santuari marià està situat en un lloc privilegiat; s'enlaira a la carena de la serra del Tallat, autèntica línia divisòria entre l'Urgell i la Conca de Barberà, entre el pla de Lleida i el camp de Tarragona. Aquesta ubicació estratègica, i el fet de trobar-se a mig camí dels monestirs de Vallbona i Poblet, van fer que el santuari gaudís d'una relativa anomenada entre els segles XIV i XVI i que fos elevat a la categoria de priorat. En aquells anys l'edifici es va embellir amb un claustre, finestrals i portalades d'un gòtic florit i elegant, i la devoció a la Mare de Déu del Tallat aplegava fidels de bona part de la Catalunya Nova.

Però la Guerra del Francès, les desamortitzacions liberals i les guerres carlines van sentenciar a mort el santuari, que va quedar abandonat i a mercè del pillatge. Només l'element essencial, la imatge de la Mare de Déu, ens ha arribat fins avui, intacta. Al principi del segle XX els elements arquitectònics valuosos que el Tallat encara conservava van ser arrencats per engalanar edificis distingits de la costa, com ara el Cau Ferrat de Sitges i el castell de Santa Florentina de Canet de Mar. Tot i aquestes pèrdues, avui l'entitat Amics del Tallat vetlla per dignificar el santuari, en procés de restauració. També fa temps que s'ha reprès la peregrinació anual dels pobles que hi ha a la vora, que mostren la seva devoció a la Mare de Déu del Tallat amb una fidelitat que ha sabut sobreviure a tots els avatars de la història.

Eduard Brufau

5ª Edición

2003

Del 24 al 27 de Octubre

De 11:00 a 21:00 horas

RECINTO FERIA DE LA CASA DE CAMPO - PABELLÓN XI - MADRID

EKUMENE

La mayor Feria de Objetos Religiosos, Equipamiento para
las Iglesias y Sectores Afines

www.ekumene.com

ARZOBISPADO
DE MADRID

ENTRADAS

Adulto..... 8 €
Carnet de estudiante - Mayores de 65 años 4 €
Entrada gratuita a menores de 13 años (acompañados)

Más información:

Guzmán el Bueno, 99 1º izda. • 28015 Madrid • Tel. (0034) 91 543 17 02 - Fax (0034) 91 543 25 19
e-mail: info@ekumene.com

¡VENGA A VISITARNOS!